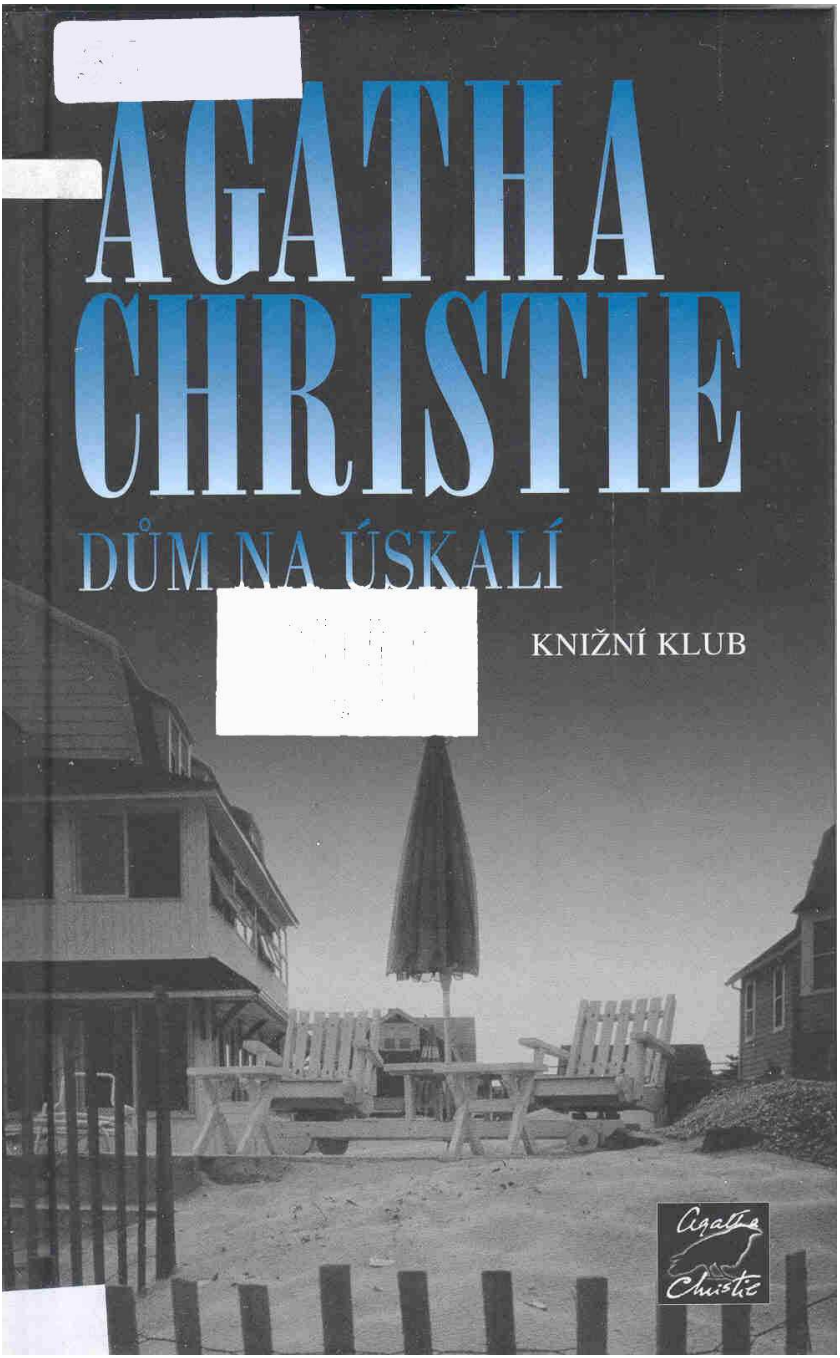

AGATHA
CHRISTIE
DŮM NA ÚSKALÍ
KNIŽNÍ KLUB
Agatha
Christie

Přeložila Veronika Volhejnová

AGATHA CHRISTIE

Dům na úskalí

PERIL AT END HOUSE
Copyright © 1932 Agatha Christie Limited, a Chorion company
All rights reserved.
Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2005
Translation © Veronika Volhejnová, 2005
ISBN 80-242-1391-5

Pro Edena Philpottse,
kterému budu vždycky vděčná za jeho přátelství
a za povzbuzení, které mi před mnoha lety poskytl.

PRVNÍ KAPITOLA

Hotel Majestic

Žádné přímořské městečko na jihu Anglie není myslím tak přitažlivé jako St. Loo. Celkem právem se mu říká Vodní královna a velmi silně připomíná Riviéru. Pobřeží Cornwallu je podle mého názoru právě tak fascinující jako pobřeží jižní Francie.

Poznamenal jsem něco v tom smyslu ke svému příteli Herculu Poirotovi. „Ano, něco podobného psali včera na menu v jídelním voze, *mon ami*. Vaše poznámka není originální."

„Ale souhlasíte, ne?"

Usmíval se sám pro sebe a neodpověděl hned na mou otázku. Opakoval jsem ji.

„Tisíckrát se omlouvám, Hastingsi. Byl jsem myšlenkami jinde. Konkrétně v oné části světa, o níž jste se právě zmínil."

„Na jihu Francie?"

„Ano. Vzpomínal jsem na poslední zimu, kterou jsem tam strávil, a na události, k nimž došlo."

Pamatoval jsem se na to. V Modrém rychlíku byla spáchána vražda a Poirot tu záhadu — složitou a matoucí — vyřešil se svou obvyklou neomylnou bystrostí.

„Přál bych si, abych tam byl tehdy s vámi," prohlásil jsem s hlubokou lítostí.

„Já také," kývl Poirot. „Vaše zkušenosti by pro mě byly nedocenitelné."

Podíval jsem se na něj úkosem. Dlouholetý zvyk mě naučil nevěřit jeho komplimentům, ale teď se zdálo, že mluví naprosto vážně. Konečně, proč ne? Mám skutečně dlouholeté zkušenosti s metodami, kterých používá.

„Zvlášť jsem postrádal vaši živou obrazotvornost, Hastingsi," pokračoval zasněně. „Člověk potřebuje alespoň trochu odlehčení. Můj komorník Georges je sice obdivuhodný muž a já s ním někdy probírám určité body, ale obrazotvornosti nemá ani špetku." Tato poznámka mi připadala naprosto irelevantní.

„Řekněte mi, Poirote," začal jsem, „neláká vás někdy obnovit svou činnost? Takový pasivní život —"

„Mně naprosto vyhovuje, příteli. Sedět na slunci — co může být kouzelnějšího? Odejít do ústraní na vrcholu slávy — jaké větší gesto by si kdo mohl přát? Říkají o mně: ‚*To je Hercule Poirot! Veliký — jedinečný! — Nikdy nebyl nikdo jako on, a nikdy ani nebude!*' *Eh bien* —já jsem spokojen. Jsem skromný člověk."

Já osobně bych slovo skromný nepoužil. Zdálo se mi, že sebestřednost mého malého přítele se s léty rozhodně nezmenšila. Pohodlně se opřel v křesle, hladil si knír a skoro předl sebeuspokojením.

Seděli jsme na jedné z teras hotelu Majestic. Je to největší hotel v St. Loo a stojí na vlastních pozemcích na pobřežním mysu, obrácený k moři. Pod námi se rozkládaly zahrady hotelu s četnými palmami. Moře mělo krásnou temně modrou barvu, nebe bylo blankytné a slunce svítilo právě s takovým upřímným zápalem, s jakým by srpnové slunce svítit mělo (i když v Anglii to většinou nedělá). Včely hlasitě a příjemně bzučely — zkrátka úplná idyla.

Přijeli jsme teprve předchozího večera a tohle bylo první dopoledne našeho plánovaného týdenního pobytu. Jestli tohle skvělé počasí vydrží, budeme mít dokonalou dovolenou.

Zvedl jsem zase noviny, které mi předtím vypadly z ruky, a zabral jsem se do ranních zpráv. Politická situace se zdála neuspokojivá, ale nezajímavá, v Číně se šířily nepokoje, dlouhý článek byl věnován finančním machinacím v City, o nichž se v poslední době stále více mluvilo, ale celkem vzato tam nebylo nic skutečně vzrušujícího.

„Zvláštní věc, ta papoušci nemoc," poznamenal jsem, když jsem obracel stránku.

„Opravdu zvláštní."

„Dva další mrtví v Leedsu, jak vidím."

„Skutečně politováníhodné."

Otočil jsem stránku.

„Pořád ještě žádné zprávy o tom letci Setonovi z jeho cesty kolem světa. Mají kuráž, tihle mládenci. Ten jeho obojživelný stroj, Albatros, musí být skutečně velký vynález. Věčná škoda, jestli to

nepřežil. Ale ještě se nevzdávají naděje. Mohl se dostat na některý tichomořský ostrov.“

„Na Šalamounových ostrovech dosud žijí lidojedi, že?“ zeptal se Poirot konverzačním tónem.

„Musí to být výjimečný muž. Takovéhle věci člověku dodávají pocit, že je přece jen dobré být Angličanem.“

„Aspoň nějaká útěcha za porážky ve Wimbledonu,“ odsekl Poirot.

„Já — nemyslel jsem —“ začal jsem.

Můj přítel odbyl mou zamýšlenou omluvu velkorysým mávnutím ruky.

„Já,“ prohlásil, „sice nejsem obojživelník jako stroj chudáka kapitána Setona, ale jsem kosmopolita. A jak víte, Angličany jsem vždycky velmi obdivoval. Například důkladnost, se kterou čtou své noviny.“

Moje pozornost se přenesla k politickým zprávám.

„Jak to tak vypadá, ministr vnitra dostává pěkně zabrat,“ poznamenal jsem se smíchem.

„Chudák. Ano, skutečně má potíže. Ano, ano. Dokonce takové, že hledá pomoc na těch nejméně pravděpodobných místech.“

Vytřeštil jsem na něj oči.

Poirot s pousmáním vytáhl z kapsy ranní poštu, pečlivě sepnutou gumičkou. Vylovil z balíčku jeden dopis a hodil mi ho.

„Včera nás patrně minul,“ řekl.

Přečetl jsem si dopis s pocitem příjemného vzrušení.

„Ale, Poirote,“ vykřikl jsem, „tohle je přece velice lichotivé!“

„Myslíte, příteli?“

„Mluví o vašich schopnostech těmi nejpochvalnějšími výrazy.“

„Má pravdu,“ kývl Poirot a skromně odvrátil zrak.

„Prosí vás, abyste pro něj tu záležitost vyšetřil — žádá vás o to jako o osobní laskavost.“

„Přesně tak. Nemusíte mi to všechno opakovat. Chápejte, můj milý Hastingsi, já jsem ten dopis četl.“

„Ale to je smůla,“ vykřikl jsem. „Tak to máme po dovolené.“

„Ne, ne, *calmez vous* — o tom nemůže být řeč.“

„Ale ministr vnitra píše, že záležitost je naléhavá.“

„Možná má pravdu — a možná ji také nemá. Tihle politici se snadno rozruší. Sám jsem viděl, v *Chambre des Deputés* v Paříži —“

„Ano, ano, ale Poirote, přece bychom měli začít něco zařizovat! Rychlík do Londýna je už pryč — ten odjíždí ve dvanáct hodin. Příští —“

„Uklidněte se, Hastingsi, uklidněte se, snažně vás prosím! Pořád samé rozčilení, samé vzrušení. Dnes do Londýna nejedeme — a zítra také ne.“

„Ale tohle předvolání —“

„Se mě netýká. Nesloužím u vaší policie, Hastingsi. Byl jsem požádán, abych se případu ujal jako soukromý vyšetřovatel. A já odmítám.“

„Vy odmítáte?“

„Přesně tak. Napíšu dokonale zdvořilý dopis, vyslovím politování a omluvu, vysvětlím, že jsem z toho naprosto zoufalý, ale co se dá dělat? Jsem na odpočinku — skončil jsem.“

„Ale vy jste neskončil!“ vykřikl jsem s přesvědčením.

Poirot mě poplácal po koleni.

„To byla slova dobrého přítele — věrného psa. A máte k tomu dobrý důvod. Šedé buňky, ty dosud fungují — pořádek, metoda — to všechno tam stále je. Ale když jsem jednou na odpočinku, příteli, jsem na odpočinku! Je konec! Nejsem divadelní hvězda, která se světu naposledy klaní aspoň tucetkrát. S veškerou velkorysostí říkám: dejme zase šanci mladým. Třeba dokážou něco chvályhodného. Pochybuji o tom, ale možné to je. Ovšem na tuhle nepochybně únavnou záležitost ministra vnitra jistě stačit budou.“

„Ale Poirote, ty komplimenty!“

„Já jsem nad komplimenty povznesený. Ministr vnitra je rozumný člověk a uvědomuje si, že kdyby dokázal získat moje služby, všechno by skončilo úspěšně. Ale co se dá dělat? Má smůlu. Hercule Poirot uzavřel svůj poslední případ.“

Díval jsem se na něj. V hloubi srdce jsem litoval, že je tak zatvrzelý. Kdyby vyřešil takový případ, jaký se mu tady nabízel, mohlo by to dodat další lesk jeho už tak celosvětové pověsti. Přesto jsem ale musel jeho neochvějný postoj obdivovat.

Najednou mě něco napadlo a usmál jsem se.

„Poslyšte," řekl jsem, „vy se vůbec nebojíte? Vždyť vy přímo pokoušíte bohy takovým kategorickým prohlášením!"

„Je nemožné," odpověděl, „že by kdokoli dokázal otřást rozhodnutím Hercula Poirota."

„*Nemožné*, Poirote?"

„Máte pravdu, *mon ami*, takové slovo by člověk užívat neměl. *Eh, ma foi*, samozřejmě netvrdím, že kdyby zeď vedle mé hlavy zasáhla kulka, nepustil bych se do vyšetřování. Jsem koneckonců jen člověk!"

Usmál jsem se. Těsně předtím dopadl na terasu vedle nás malý kamínek a mě pobavilo, jakou barvitou analogii z toho Poirot odvodil. Teď se sklonil a oblázek sebral. Pak pokračoval.

„Ano, jsem jen člověk. Jsem spící pes — budiž, ale spícího psa lze vzbudit. Ve vašem jazyce existuje i přísloví, které o tom hovoří."

„Dokonce myslím," podotkl jsem, „že kdybyste zítra našel ve svém polštáři zabodnutou dýku — běda tomu zločinci, který by ji měl na svědomí!"

Kývl, ale poněkud nepřítomně.

K mému překvapení náhle vstal a sestoupil po několika schodech, které vedly z terasy do zahrady. Právě v té chvíli se objevila dívka spěchající vzhůru k nám.

Stačil jsem si všimnout, že jde o dívku nepochybně hezkou, když tu mou pozornost znovu upoutal Poirot — nedával pozor, kam šlape, zakopl o kořen a ošklivě upadl. Stalo se to v okamžiku, kdy se s onou dívkou míjel, a ona mu spolu se mnou pomohla zpátky na nohy. Samozřejmě jsem především věnoval pozornost svému příteli, ale povšiml jsem si tmavých vlasů, vílí tvářičky a velkých temně modrých očí.

„Velice se omlouvám," koktal Poirot. „Mademoiselle, jste nadmíru laskavá. Nesmírně lituji — au! — noha mě bolí značnou měrou. Ne, ne, to nic není — podvrtnutý kotník, to je vše. Za několik minut bude všechno v pořádku. Ale kdybyste mi mohl pomoci, Hastingsi — vy z jedné strany a mademoiselle z druhé, když bude tak velice laskavá. Stydím se, že od ní musím něco takového žádat."

Vzali jsme s dívkou Poirota mezi sebe a za chvíli už seděl ve svém křesle na terase. Nabídl jsem se, že dojdu pro doktora, ale můj přítel to příkře zamítl.

„To nic není, říkám vám. Podvrtnutý kotník, nic víc. Teď to sice bolí, ale za chvíli bude po všem.“ Ušklíbl se. „Uvidíte, za minutku bude vše zapomenuto. Mademoiselle, tisíckrát vám děkuji. Byla jste velice laskavá. Posaďte se, snažně vás prosím.“

Dívka si sedla.

„Nic to není,“ řekla, „ale přesto bych ráda, abyste se nechal ošetřit.“

„Mademoiselle, ujišťuji vás, že je to *bagatelle*! Ve vaší příjemné společnosti bolest už teď polevuje.“

Dívka se zasmála.

„To je dobře.“

„Co byste řekli koktejlu?“ navrhl jsem. „Je právě vhodná doba.“

„No —“ zaváhala. „Díky, ráda.“

„Martini?“

„Ano, prosím — suché martini.“

Odešel jsem objednat koktejly. Když jsem se vrátil, našel jsem Poirota a tu dívku zabrané do živého rozhovoru.

„Představte si, Hastingsi,“ řekl Poirot, „že ten dům támhle — ten na samé špici mysu — který jsme tak obdivovali, patří tady mademoiselle.“

„Skutečně?“ podivil jsem se, i když jsem si nevzpomínal, že bych kdy vyjádřil nějaký obdiv. Popravdě řečeno, skoro jsem si domu nevšiml. „Vypadá impozantně a skoro přízračně, jak tam tak stojí o samotě a široko daleko nic jiného.“

„Říká se mu Dům na úskalí,“ podotkla dívka. „Miluju ho — ale je starý a rozpadá se. Už je z něj skoro ruina.“

„Jste poslední potomek starého rodu, mademoiselle?“

„Ale ne, nebyli jsme nijak významná rodina. Ale Buckleyové v tom domě žili dvě stě nebo tři sta let. Můj bratr zemřel před třemi lety, takže jsem poslední z rodu.“

„To je smutné. Žijete tady sama, mademoiselle?“

„Bývám hodně často pryč, a když jsem doma, obvykle si tu podává dveře dav veselých návštěv.“

„To je velice moderní. Já jsem si vás představoval v temném strašidelném sídle, pronásledovaném rodinnou kletbou.“

„To je nádherné! Vy musíte mít úžasnou představivost. Ne, není strašidelný. A jestli ano, tak je tam hodný duch.

Během tří dnů jsem třikrát těsně unikla smrti, takže musím být dítě štěstěny.“

Poirot zpozorněl.

„Unikla smrti? To zní zajímavě, mademoiselle.“

„Ale ne, nic vzrušujícího na tom nebylo. Jenom nehody.“ Prudce trhla hlavou, protože kolem prolétla vosa. „Zatracené vosy. Ty tady někde musejí mít hnízdo.“

„Včely a vosy — vy je nemáte ráda, mademoiselle? Pobodaly vás — ano?“

„Ne — ale nesnáším, když člověku přeletí těsně kolem obličeje.“

„Mít včelu pod čepcem,“ podotkl Poirot. „Tak to vy Angličané přece říkáte, když je někdo posedlý jedinou myšlenkou, ne?“

V té chvíli přišel číšník s koktejly. Pozvedli jsme každý svou skleničku a pronesli obvyklé prázdné fráze.

„Čekají mě na koktejl v hotelu,“ podotkla slečna Buckleyová. „Nejspíš už se diví, co se mnou je.“

Poirot si odkašlal a postavil sklenici.

„Co bych dal za šálek dobré husté čokolády,“ broukl. „Ale v Anglii ji neděláte. Přesto zde máte některé velmi příjemné zvyky. Například mladé dívky a jejich klobouky — tak snadno si je nasazují a zase snímají — půvabně — lehce —“

Dívka na něj vytřeštila oči.

„Jak to myslíte? Proč by neměly?“

„Ptáte se, protože jste mladá — velmi mladá, mademoiselle. Ale pro mne je přirozenou věcí vysoký, nehybný účes — a klobouk připjatý mnoha jehlicemi —*là — là — là — el là*.“

Čtyřikrát rozmáchle bodl do vzduchu.

„Ale to muselo být strašně nepohodlné!“

„Ach — to bych řekl,“ prohlásil Poirot. A žádná mučednice módy by to nedokázala pronést procítěněji. „Když foukal vítr, byla to muka — dámy z toho měly migrény.“

Slečna Buckleyová si stáhla jednoduchý klobouk se širokým okrajem, který měla na hlavě, a hodila ho na stůl vedle sebe.

„A teď děláme tohle," zasmála se.

„Což je rozumné a okouzlující," schválil jí to Poirot s úklonkou.

Podíval jsem se na ni se zájmem. Tmavé vlasy měla rozcuchané, takže vypadala jako víla. Vůbec v sobě měla něco vílího nebo šotkovského. Malá, živá tvář, která tvarem připomínala macešku, obrovské modré oči, a ještě něco jiného — něco jímavého a poutavého. Byl to náznak lehkomyslnosti? Pod očima měla temné stíny.

Na terasu, kde jsme seděli, mnoho lidí nechodilo. Hlavní terasa, kde sedávala většina hostů, byla hned za rohem, v místě, kde útes spadal přímo dolů do moře.

Zpoza tohoto rohu teď vyšel muž, muž s brunátnou tváří a houpavým krokem, který držel ruce trochu od těla a napůl zaťaté v pěst — typický námořník.

„No kde může to děvče být," mluvil sám k sobě hlasem tak zvučným, že snadno dolehl až k nám. „Nick — Nick!"

Slečna Buckleyová vstala.

„Já jsem věděla, že začnou šílet. Hej, Georgi — Georgi — tady jsem."

„Freddie už se klepe na něco k pití. Tak pojď, holka."

Přejel zvědavým pohledem Poirota, který se jistě značně lišil od většiny přátel slečny Nick.

Dívka udělala rozmáchlé gesto, aby je představila.

„Tohle je kapitán Challenger — ehm —"

Ale k mému překvapení Poirot nedoplnil jméno, na které čekala. Místo toho vstal, velmi obřadně se uklonil a zamumlal:

„Z britského námořnictva. Já si britského námořnictva vysoce vážím."

Tenhle typ poznámek Angličanům nebývá právě vhod. Kapitán Challenger se zarděl a Nick Buckleyová vzala situaci do vlastních rukou.

„No tak pojď, Georgi. Nezírej tak. Kde jsou Freddie a Jim?"

Usmála se na Poirota.

„Díky za ten koktejl. Doufám, že kotník bude v pořádku."

Pak kývla směrem ke mně, zavěsila se do námořníka a společně zmizeli za rohem.

„Tak to je jeden z přátel mademoiselle," prohlásil zamyšleně Poirot. „Jeden z její veselé společnosti. Co je zač? Řekněte mi svůj názor odborníka, Hastingsi. Řekl byste o něm, že je to — jak vy to nazýváte — dobrý chlapík?"

Na chvilku jsem se zamyslel nad tím, co si asi Poirot představuje, že bych já označil za „dobrého chlapíka", a pak jsem váhavě souhlasil.

„Ano — připadá mi celkem v pořádku," řekl jsem. „Pokud může člověk soudit podle prvního dojmu."

„Já nevím," řekl Poirot.

Dívka nechala ležet na stole svůj klobouk. Poirot se naklonil, sebral ho a nepřítomně jím začal otáčet na prstě.

„Má pro ni *tendresse*? Co myslíte, Hastingsi?"

„Můj milý Poirote! Jak mám tohle vědět? Poslyšte, dejte mi ten klobouk. Dáma ho bude hledat. Donesu jí ho."

Poirot si mé žádosti vůbec nevšímal. Dál pomalu otáčel kloboukem na prstě.

„*Pas encore. Ça m'amuse*."

„Ale Poirote!"

„Ano příteli, stárnu a dětinštím, že?"

Vyjádřil tím tak přesně mé pocity, až mě trochu vyvedlo z míry, když jsem je slyšel vysloveny nahlas. Poirot se zasmál, pak se naklonil vpřed a položil si prst ze strany na nos.

„Ale ne — nezhloupl jsem tak úplně, jak si myslíte! Vrátíme ten klobouk — to jistě — ale později! Vrátíme ho do Domu na úskalí, a budeme tak mít příležitost setkat se znova s okouzlující slečnou Nick."

„Poirote," řekl jsem, „vy jste se zamiloval!"

„Je to hezká dívka, že?"

„No — viděl jste ji přece sám. Proč se ptáte mě?"

„Protože, bohužel! — já nemohu soudit! Pro mě je dnes už krásné cokoli, co je mladé. *Jeunesse — jeunesse*… To je tragédie mého věku. Ale vy — obracím se na vás! Váš úsudek sice není zcela současný, vzhledem k té době, kterou jste strávil v Argentině. Obdivuje-

te postavu moderní před pěti lety, ale v každém případě jste mnohem modernější než já. Je hezká — ano? Má — jak se říká — přitažlivost pro pohlaví?“

„Myslíte pro opačné pohlaví, Poirote? Odpověď je podle mě rozhodně kladná. Proč vás ta dáma tak zajímá?“

„Zajímá mě?“

„No — rozpomeňte se, co jste právě říkal.“

„To si špatně vykládáte, *mon ami*. Dáma mě možná zajímá — to ano — ale mnohem víc mě zajímá její klobouk.“

Vytřeštil jsem na něj oči, ale zdálo se, že mluví zcela vážně.

Pokýval na mě hlavou.

„Ano, Hastingsi, právě tenhle klobouk.“ Natáhl ruku a ukázal mi ho. „Vidíte důvod mého zájmu?“

„Je to hezký klobouk,“ řekl jsem zcela zmaten. „Ale celkem obyčejný. Mnoho dívek má takové klobouky.“

„Ne jako tenhle.“

Podíval jsem se lépe.

„Vidíte, Hastingsi?“

„Úplně obyčejná hnědá plst. Dobrý styl —“

„Ne, nechci na vás, abyste ten klobouk popisoval. Je zjevné, že to nevidíte. Je to skoro neuvěřitelné, ubohý Hastingsi, jak málokdy vy skutečně vidíte! Znovu a znovu mě to ohromuje! Ale dívejte se, můj milý starý hlupáku — nemusíte zaměstnávat šedé buňky — oči postačí. Dívejte se — dívejte se —“

A v té chvíli jsem konečně spatřil to, na co se mě snažil upozornit. Klobouk se pomalu otáčel na jeho prstě — a ten prst trčel z díry v krempě klobouku. Když zjistil, že jsem si uvědomil, jak to myslí, vytáhl prst ven a klobouk mi podal. Byla to malá pravidelná dírka, víceméně kulatá, a já jsem si nedokázal představit, jaký může mít účel — pokud nějaký má.

„Všiml jste si, jak sebou mademoiselle Nick škubla, když kolem prolétla včela? Včela pod čepcem — díra v klobouku.“

„Ale včela přece takovouhle díru neudělá.“

„Přesně tak, Hastingsi! Jaká bystrost! To neudělá. *Ale kulka ano, mon cher!*“

„*Kulka?*“

„*Ma oui! Takováhle* kulka.“

Napřáhl ke mně ruku; na dlani mu ležel malý předmět.“

„Vystřelená kulka, mon ami. Ta dopadla před chvílí na terasu, když jsme si povídali. Vystřelená kulka!“

„Chcete říct —“

„*Chci říct, že stačily tři centimetry stranou, a ta díra by nebyla v klobouku, ale v hlavě*. Už chápete, proč mě to zajímá, Hastingsi? Měl jste pravdu, příteli, když jste mi říkal, abych nepoužíval slovo ‚nemožné‘. Ano — jsem jen člověk! Ten, kdo chtěl vraždit, udělal vážnou chybu, když střelil na svou oběť deset metrů od Hercula Poirota! Pro něj je to skutečně *la mauvaise chance*. Ale teď už snad chápete, proč musíme vstoupit do Domu na úskalí a setkat se s mademoiselle? *Během tří dnů jsem třikrát těsně unikla smrti*. Tak to říkala. Musíme jednat rychle, Hastingsi. Nebezpečí je velmi blízko.“

DRUHÁ KAPITOLA

Dům na úskalí

„Poirote,“ řekl jsem, „přemýšlel jsem.“

„To je cvičení hodné obdivu, příteli. Pokračujte v něm.“

Seděli jsme proti sobě u malého stolku u okna a obědvali jsme.

„Tu kulku musel vypálit někdo docela blízko nás. A přesto jsme ji neslyšeli.“

„A vy se domníváte, že v tom tichu a míru, kde jediným zvukem je šumění vln, bychom ji slyšet měli?“

„Ano, je to divné.“

„Ne, není to divné. Některé zvuky — zvyknete si na ně tak brzo, že po chvíli si jich skoro nevšimnete. Celé dnešní dopoledne, příteli, jezdí po zátoce motorové čluny. Nejdřív jste si stěžoval — ale brzo jste o nich ani nevěděl. Ale, *ma foi*, když je na moři takový člun, dalo by se téměř střílet z kulometu, a ničeho byste si nevšiml.“

„Ano, to je pravda.“

„*Voilà!*“ broukl Poirot. „Mademoiselle a její přátelé. Zřejmě tady budou obědvat. To znamená, že musím vrátit klobouk. Ale to nevadí. Záležitost je natolik vážná, že sama o sobě ospravedlňuje návštěvu.“

Pružně vyskočil ze židle, spěchal přes místnost a s úklonou podal slečně Buckleyové klobouk právě ve chvíli, kdy si se svými přáteli sedala ke stolu.

Byli dohromady čtyři: Nick Buckleyová, kapitán Challenger, další muž a další dívka. Z místa, kde jsme seděli, jsem na ně viděl jen zčásti. Čas od času se rozlehl místností námořníkův smích. Připadal mi jako prostá, sympatická duše a už teď se mi líbil.

Můj přítel byl během oběda zamlklý a nesoustředěný. Drobil chleba, občas ze sebe vyrazil zdušený výkřik určený zjevně jen jemu samému a urovnal všechno, co bylo na stole. Snažil jsem se hovořit, ale protože jsem se nesetkal s odezvou, vzdal jsem to.

Poirot zůstal sedět u stolu ještě dlouho poté, co dojedl sýr. Jakmile ovšem z místnosti odešla ona druhá společnost, zvedl se ta-

ké. Právě se usazovali u stolku v hale, když k nim Poirot došel velmi rázným vojenským krokem a oslovil přímo Nick.

„Mademoiselle, smím vás laskavě požádat na slovíčko?“

Dívka se zamračila. Bylo mi jasné, co se jí asi honí hlavou. Bála se, že ten malý divný cizinec jí bude na obtíž. Musel jsem s ní soucítit, protože jsem chápal, jak se to musí v jejích očích jevit. Dost neochotně poodešla pár kroků stranou.

Skoro okamžitě jsem viděl, jak jí po tváři přelétl výraz překvapení nad tichými spěšnými slovy, která Poirot říkal.

Mně zatím bylo dost trapně a nepříjemně. Challenger mi taktně přispěl na pomoc, nabídl mi cigaretu a pronesl pár obecných poznámek. Navzájem jsme se odhadli a přikláněli jsme se k tomu, být si sympatičtí. Měl jsem dojem, že jsem mnohem víc člověk podle jeho vkusu než ten muž, s kterým obědval. Toho jsem teď měl příležitost si prohlédnout. Vysoký, plavý, švihácký mladík s dost mohutným nosem, který si zjevně dával záležet na vzhledu. Choval se pánovitě a unaveně protahoval slova. Bylo v něm cosi kluzkého, co mi obzvlášť vadilo.

Pak jsem se podíval na ženu. Seděla přímo proti mně ve velkém křesle a právě odhodila klobouk. Byla neobyčejný typ — nejlépe by se snad dal popsat jako unavená madona. Měla světlé, skoro bezbarvé vlasy, rozdělené uprostřed pěšinkou, hladce sčesané přes uši a vzadu stažené do uzlu. Tvář měla smrtelně bílou a vyhublou — a přesto přitažlivou. Oči byly velmi světle šedé s velkými panenkami. Měla v sobě něco zvláštně odtažitého. Dívala se přímo na mě. Náhle promluvila.

„Posaďte se — než váš přítel skončí s Nick.“

Měla afektovaný hlas, lenivý a vyumělkovaný — ale přitom zvláštně zajímavý — byla v něm jakási zvučná loudavá krása. Působila na mě dojmem té nejunavenější osoby, s jakou jsem se kdy setkal. Unavené duševně, ne fyzicky, jako by pro ni všechno na světě bylo prázdné a bezcenné.

„Slečna Buckleyová velice laskavě pomohla mému příteli, když si dopoledne podvrtnul kotník,“ vysvětlil jsem a přijal její nabídku.

„Nick nám říkala.“ Její oči mě hodnotily stále tak odtažitě. „Ale teď s kotníkem nic nemá, že?“

Cítil jsem, jak se červenám.

„Bylo to jen chvilkové zvrtnutí," vysvětlil jsem.

„No, jsem ráda, že si Nick celou tu věc nevymyslela. Ona to je ta nejúžasnější lhářka, jakou svět kdy viděl. Úžasná — takového něco je dar."

Nevěděl jsem, co mám říct. Moje rozpaky ji zřejmě pobavily.

„Je to jedna z mých nejstarších přítelkyň," řekla, „ale já jsem vždycky považovala loajalitu za velice únavnou ctnost, nemyslíte? V podstatě ji praktikují hlavně Skotové — stejně jako spořivost a dodržování sabatu. Ale Nick je lhářka, viď, Jime? Ta úžasná historka o brzdách v autě — a Jim říká, že s nimi vůbec nic nebylo."

Plavý muž prohlásil měkkým zvučným hlasem:

„Já o autech něco vím."

Zpola otočil hlavu. Venku mezi ostatními auty stálo jedno dlouhé červené. Vypadalo delší a červenější, než jakékoli auto vůbec být může. Mělo dlouhou blyštivou přední kapotu z naleštěného kovu. Superauto!

„Je támhleto vaše auto?" zeptal jsem se ho z náhlého popudu.

Kývl.

„Ano."

Měl jsem bláznivou touhu říct: „Ani se nedivím!"

Právě v té chvíli se vrátil Poirot. Vstal jsem, on mě uchopil za paži, spěšně se uklonil společnosti a rychle mě odvlekl pryč.

„Všechno je zařízeno, příteli. Máme navštívit mademoiselle v Domě na úskalí v půl sedmé. Tou dobou už bude zpátky z vyjížďky. Ano, ano, jistě bude bezpečně zpátky."

Tvář měl ustaranou a v hlase bylo slyšet obavy.

„Co jste jí řekl?"

„Požádal jsem ji, aby mi poskytla čas na rozhovor — jak nejdříve to bude možné. Neměla do toho mnoho chuti — přirozeně. Myslí si — přímo vidím, jak jí hlavou táhnou myšlenky: ‚Kdo to je — ten mužík? Je to doleza, povýšenec, filmový režisér?' Kdyby byla mohla odmítnout, byla by to udělala — ale je to obtížné — když vás někdo požádá takhle bez přípravy, je snazší souhlasit. Připustila, že v šest třicet bude zpátky. *Ça y est*!"

Podotkl jsem, že v tom případě je všechno v pořádku, ale moje poznámka se nesetkala s příznivou odezvou. Poirot byl nervózní jako onen příslovečný pes. Celé odpoledne přecházel po našem obývacím pokoji, něco si pro sebe mumlal a neustále přeskládával a přerovnával všechny ozdůbky. Když jsem na něj promluvil, zamával rukama a zavrtěl hlavou.

Nakonec jsme vyrazili z hotelu, pomalu nebylo ještě ani šest.

„Připadá mi to neuvěřitelné," podotkl jsem, když jsme scházeli po schodech z terasy. „Pokoušet se na někoho střílet v hotelové zahradě. Něco takového by udělal jen šílenec."

„Nesouhlasím s vámi. Za jedné podmínky by to bylo celkem bezpečné. Především, zahrada je prázdná. Lidé, kteří jezdí do hotelů, jsou jako stádo ovcí. Je zvykem sedět na terase s výhledem do zátoky — *eh bien*, všichni tedy sedí na této terase. Jen já, protože jsem originální, sedím a hledím do zahrady. A i tak jsem nic *neviděl*. Všimněte si, je tu spousta míst, kde se schovat — stromy, skupinky palem, kvetoucí keře. Kdokoli se mohl pohodlně a nepozorovaně skrýt a čekat, až tudy mademoiselle půjde. A bylo jisté, že tudy půjde. Mademoiselle Nick Buckleyová je jistě z těch, kteří chodí všude pozdě, a proto zkratkou!"

„Stejně to ale bylo obrovské riziko. Někdo ho mohl vidět — a střelbu za nehodu vydávat nejde."

„Za *nehodu* ne — to ne."

„Jak to myslíte?"

„Nic — takový nápad. Možná na něm něco je, možná není. Ale to zatím nechme stranou; je tu ještě to, o čem jsem se již zmínil — jedna nezbytná podmínka."

„A jaká?"

„To mi jistě dokážete říct, Hastingsi."

„Nerad bych vás připravil o potěšení dělat chytrého na můj účet!"

„Ach! Ten sarkasmus! Ta ironie! Tedy, jasně se nabízí jedno: motiv nesmí být zjevný. Kdyby byl — pak ano, bylo by to skutečně příliš velké riziko a nikdo by ho nepodstoupil. Lidé by říkali: ‚Zajímalo by mě, jestli to byl ten a ten. Kde vlastně ten a ten byl, když došlo k výstřelu?' Ne, vrah — nebo ten, kdo chce vraždit —

nemůže být zřejmý. A proto, Hastingsi, proto mám strach. Uklidňuji sám sebe. Říkám si: ‚Vždyť jsou čtyři.‘ Říkám si: ‚Dokud budou spolu, nic se nemůže stát.‘ Říkám si: ‚Bylo by to šílenství!‘ A přitom mám celou dobu strach. Ty ‚nehody‘ — chci o nich vědět víc!“

Zprudka se obrátil.

„Ještě je brzo. Půjdeme druhou stranou, po silnici. Zahrada nám nemá co říci. Prohlédneme si oficiální přístup k Domu na úskalí.“

Vyšli jsme tedy z hlavní brány hotelu a pak vystoupali do prudkého kopce vpravo. Na jeho vrcholku byla úzká cesta označená tabulkou na zdi: „POUZE K DOMU NA ÚSKALÍ“.

Vydali jsme se po ní. Cesta po několika stech metrech prudce zabočila a skončila rozpadajícími se vraty, která by zcela jistě potřebovala vrstvu barvy.

Hned za branou vpravo stál malý domek. Tvořil pozoruhodný kontrast s bránou a se zarostlou, zanedbanou příjezdovou cestou. Malá zahrádka kolem byla vzorně udržovaná, rámy oken čerstvě natřené a v oknech visely čisté barevné záclony.

Nad záhonem se skláněl muž ve vybledlém tvídovém saku. Když brána zavrzala, narovnal se a podíval se na nás. Mohlo mu být asi šedesát, vysoký přinejmenším šest stop, mohutně stavěný a s ošlehanou tváří. Hlavu měl skoro úplně holou. Jasně modré oči mu hrály. Vypadal jako družný člověk.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil nás, když jsme šli kolem.

Odpověděl jsem mu podobně, a když jsem pokračoval po cestě, uvědomoval jsem si, že nás ty modré oči zezadu zvědavě sledují.

„To by mě zajímalo,“ prohlásil Poirot zamyšleně.

Tím skončil, aniž by vysvětlil, kdo nebo co by ho zajímalo.

Dům sám byl velký a vypadal dost pochmurně. Obklopovaly ho stromy, z nichž některé se svými větvemi přímo dotýkaly střechy. Na první pohled potřeboval opravu. Poirot ho přejel hodnotícím pohledem, než zazvonil — byl tam staromódní zvonek, za který se muselo zatáhnout herkulovskou silou, aby to vyvolalo nějakou reakci, ale když se jednou pochmurně rozezvonil, pokračoval v tom pořád dál a dál.

Dveře otevřela žena středního věku — „slušná žena v černém“ — aspoň podle mě je to nejlepší popis. Působila velmi důstojně, poněkud pochmurně a naprosto lhostejně.

Řekla nám, že slečna Buckleyová se ještě nevrátila. Poirot vysvětlil, že s ní máme domluvenou schůzku. Měl trochu potíže s tím, aby dosáhl svého, protože žena byla ten typ, který je ke všem cizincům podezíravý. Dokonce si lichotím, že misku vah nakonec převážil můj vzhled. Byli jsme vpuštěni dovnitř a odvedeni do salonu, abychom tam počkali na návrat slečny Buckleyové.

Na salonu nic pochmurného nebylo. Měl výhled na moře a byl plný slunce. Působil ošuntěle a styly v něm se k sobě příliš nehodily — ultramoderní, ale laciné věci přebíjely solidní viktoriánský nábytek. Závěsy byly z vybledlého brokátu, ale potahy nové a veselé a polštáře spíš bláznivé než co jiného. Na stěnách visely rodinné portréty. Pomyslel jsem si, že některé z nich vypadají pozoruhodně dobře. Stál tu gramofon a vedle něj ledabyle poházené desky. Bylo tu přenosné rádio, téměř žádné knihy a jedny noviny odhozené na konci pohovky. Poirot je vzal do ruky — a pak je s úšklebkem odložil. Byl to místní *Weekly Herald and Directory*. Něco ho přimělo sebrat je podruhé a právě nahlížel do jednoho článku, když se dveře otevřely a do místnosti vešla Nick Buckleyová.

„Doneste led, Ellen,“ zavolala přes rameno a pak oslovila nás.

„Tak jsem tady — setřásla jsem ostatní. Pukám zvědavostí. Jsem dlouho hledaná hrdinka, kterou nutně potřebujete do filmu? Tváříte se tak strašně vážně,“ — to patřilo Poirotovi — „že to podle mě nemůže být nic jiného. Udělejte mi zajímavou nabídku.“

„Bohužel, mademoiselle —“ začal Poirot.

„Neříkejte mi, že je to právě naopak,“ prosila ho. „Neříkejte mi, že malujete miniatury a že chcete, abych si jednu koupila. Ale ne — máte takovýhle knír a bydlíte v Majestiku, což je přece hotel s nejhorším jídlem a nejvyššími cenami v celé Anglii — ne, to nebude ono.“

Žena, která nám předtím otevřela dveře, teď vešla do pokoje s ledem a tácem s lahvemi. Nick začala zkušeně míchat koktejly a přitom pořád mluvila. Poirotovo mlčení (pro něj tak netypické) si ale

nakonec vynutilo její pozornost, protože přestala nalévat sklenice a řekla zostra:

„Co se děje?“

„Rád bych, aby se nedělo nic, vůbec nic, mademoiselle.“ Vzal si od ní koktejl. „Na vaše zdraví, mademoiselle — na vaše stálé dobré zdraví.“

Dívka nebyla hloupá. Došlo jí, co jeho tón znamená.

„Děje — děje se něco?“

„Ano, mademoiselle. Tohle…“

Natáhl k ní ruku — na jeho dlani ležela kulka. Se zmateně zamračeným výrazem ji vzala do prstů.

„Víte, co to je?“

„Samozřejmě že vím. Je to kulka.“

„Ano, přesně tak. Mademoiselle, to nebyla vosa, co vám dnes ráno přeletělo před obličejem — byla to tahle kulka.“

„Chcete říct — to nějaký idiotský zločinec ráno v zahradě střílel?“

„Vypadá to tak.“

„No ať se propadnu,“ prohlásila Nick procítěně. „Já vážně musím být dítě štěstěny. To už je číslo čtyři.“

„Ano,“ kývl Poirot. „To je číslo čtyři. Mademoiselle, chci slyšet o těch třech předchozích — nehodách.“

Vytřeštila na něj oči.

„Chci si být naprosto jistý, mademoiselle, že to byly — *nehody*.“

„Ale samozřejmě! Co jiného by to bylo?“

„Mademoiselle, prosím, připravte se na velký šok. Co když vám někdo usiluje o život?“

Jedinou reakcí Nick byl výbuch smíchu. Zdálo se, že ta myšlenka ji velice pobavila.

„No to je úžasný nápad! Člověče můj milý, kdo si proboha myslíte, že by mi usiloval o život? Nejsem krásná mladá dědička, po jejíž smrti někdo získá miliony. Přála bych si, aby se mě někdo skutečně snažil zavraždit — to by bylo vzrůšo, to vám povím — ale obávám se, že nemám naději.“

„Povíte mi, mademoiselle, něco o těch nehodách?“

„Samozřejmě — ale nic na tom není. Jen takové hlouposti. Nad mou postelí visí těžký obraz. V noci spadl. Jen čirou náhodou jsem zaslechla, jak někde v domě bouchají dveře, a šla jsem je dolů najít a zavřít — a tak jsem unikla. Nejspíš by mi to bylo rozbilo hlavu. To je číslo jedna.“ Poirot se neusmál.

„Pokračujte, mademoiselle. Pojďme k číslu dvě.“

„No to je ještě slabší. Tady po skále vede strmá stezka k moři. Chodím se tamtudy koupat. Je tam skalka, ze které se dá skákat. Na skále se nějak uvolnil balvan a řítil se dolů, jen těsně mě minul. Ta třetí věc byla úplně jiná. Něco se stalo s brzdami od auta — nevím přesně co — ten člověk ze servisu mi to vysvětloval, ale já jsem to nepochopila. Prostě kdybych vyjela branou a z kopce dolů, tak by byly selhaly a já bych nejspíš vletěla do stěny radnice a byla bych na kaši. Lehké poškození radnice, naprosté zničení mě. Ale protože si pořád někde něco zapomínám, obrátila jsem se a vjela jsem jen do vavřínového keře.“

„A řeknete mi, v čem byl problém?“

„Můžete se zajít zeptat do Mottova servisu. Tam to budou vědět. Bylo to něco úplně jednoduchého a mechanického, něco se rozšroubovalo nebo tak. Napadlo mě, jestli si s tím třeba nehrál Ellenin chlapec (Ellen je moje pomocnice v domácnosti, otevírala vám. Má malého syna). Chlapci se hrozně rádi vrtají v autech. Ellen samozřejmě přísahala, že se k autu nikdy ani nepřiblížil. Já myslím, že se prostě jen něco muselo vyklepat, ať si Mott říká, co chce.“

„Kde máte garáž, mademoiselle?“

„Z druhé strany domu.“

„Míváte ji zamčenou?“

Nick překvapeně vyvalila oči.

„Ne! Samozřejmě že ne.“

„Takže vám kdokoli mohl nepozorovaně s autem něco provést?“

„No — ano — asi ano. Ale je to všechno hloupost.“

„Ne, mademoiselle. To není hloupost. Vy to nechápete. Jste v nebezpečí — ve vážném nebezpečí. Já vám to říkám. Já! A víte, kdo já jsem?“

„Ne,“ odpověděla a zatajila dech.

„Já jsem Hercule Poirot.“

„Aha!“ řekla Nick bez valného nadšení. „Jistě.“

„Znáte moje jméno?“

„No ovšem.“

Bylo zjevné, že je v rozpacích. V očích měla nešťastný výraz. Poirot si ji pozorně prohlížel.

„Jste nesvá. To předpokládám znamená, že jste nečetla moje knihy.“

„Tedy — ne — ne všechny. Ale jméno samozřejmě znám.“

„Mademoiselle, vy jste zdvořilá lhářka.“ Trhl jsem sebou, protože jsem si vzpomněl na slova vyslovená toho dne po obědě v hotelu Majestic. „Zapomínám — vy jste ještě dítě — nemohla jste o mně slyšet. Tak rychle pomíjí sláva. Tady můj přítel — ten vám poví.“

Nick se na mě podívala. Rozpačitě jsem si odkašlal.

„Monsieur Poirot je — byl — velký detektiv,“ vysvětlil jsem.

„Ale příteli!“ vykřikl Poirot. „Víc říci nedokážete? *Mais dis donc*! Povězte mademoiselle, že jsem detektiv jedinečný, nepřekonatelný, největší, jaký kdy žil!“

„To už teď není nutné,“ upozornil jsem ho chladně. „Řekl jste jí to sám.“

„Ano, jistě, ale bylo by mi mnohem milejší, kdybych byl mohl zůstat skromný. Člověk se nemá chválit sám.“

„K čemu je držet si psa, když pak člověk musí štěkat sám,“ souhlasila Nick. „Kdo je mimochodem ten pes? Doktor Watson, předpokládám.“

„Jmenuji se Hastings,“ řekl jsem chladně.

„Bitva u Hastingsu — 1066,“ řekla Nick. „Kdo říká, že nejsem vzdělaná? Ale to je úžasné, úžasné! Vy si myslíte, že se mě někdo doopravdy chce zbavit? To by bylo vzrušující. Ale takovéhle věci se samozřejmě dějí jenom v knížkách. Doopravdy ne. Předpokládám, že monsieur Poirot je jako chirurg, který vymyslel nový typ operace, nebo doktor, který našel nějakou neznámou nemoc a teď chce, aby ji všichni měli.“

„*Sacré tonnerre*!“ zahřímal Poirot. „Začnete to už konečně brát vážně? Copak vás dnešní mladé nepřiměje k vážnosti vůbec nic? To by nebyl vtip, mademoiselle, kdybyste byla ležela v hotelové zahradě

jako úhledná mrtvolka s čisťounkou dírkou v hlavě místo v klobouku. To byste se už nesmála, co?“

„Záhrobní smích se ozval na seanci,“ řekla Nick. „Ale vážně, pane Poirote — je to od vás hrozně laskavé a tak, ale — ale celá ta věc prostě musí být nehoda.“

„Vy jste zatvrzelá jako ďábel!“

„Tak jsem přišla ke svému jménu. O mém dědečkovi se říkalo, že prodal duši ďáblu. Všichni tady kolem mu říkali Starý Nick, no, znáte tu přezdívku pro čerta, ne? Byl to stařík mizera — ale byla s ním zábava. Já jsem ho zbožňovala. Chodila jsem s ním všude, a tak nám začali říkat Starý Nick a Mladý Nick. Doopravdy se jmenuji Magdala.“

„To je neobvyklé jméno.“

„Ano, víceméně rodinné. V rodině Buckleyových bylo Magdal hodně. Támhle jedna visí.“

Ukázala hlavou na obraz na stěně.

„Aha,“ řekl Poirot. Pak pohlédl na portrét nad krbem a zeptal se:

„Je támhleto váš dědeček, mademoiselle?“

„Ano, zajímavý portrét, viďte? Jim Lazarus mi nabízel, že ho koupí, ale já jsem neprodala. Já mám pro Starého Nicka slabost.“

„Aha!“ Poirot minutku mlčel a pak řekl velmi vážně:

„*Revenons à nos moutons*. Poslyšte, mademoiselle. Snažně vás prosím, berte to vážně. Jste v nebezpečí. Dnes po vás někdo střelil pistolí Mauser —“

„Pistolí Mauser?“

Na okamžik ji to vyvedlo z míry.

„Ano, proč? Znáte někoho, kdo takovou pistoli má?“

Usmála se.

„Ano, já sama ji mám.“

„Skutečně?“

„Ano — patřila tátovi. Přinesl si ji z války. Od té doby se tady povaluje. Zrovna nedávno jsem ji viděla támhle v šuplíku.“

Ukázala na staromódní psací stůl. Pak, jako by ji náhle něco napadlo, k němu došla a zásuvku otevřela. Zmateně se obrátila. V jejím hlase se ozval nový tón.

„Já — já nevím, jak je to možné,“ řekla. „Ale je pryč.“

TŘETÍ KAPITOLA

Nehody?

Od této chvíle se atmosféra rozhovoru změnila. Až dosud si dívka a Poirot naprosto nerozuměli. Dělila je propast let. Jeho sláva a reputace pro ni nic neznamenaly — byla z generace, která zná jen velká jména přítomného okamžiku. Jeho varování na ni tedy valný dojem neudělalo. Byl pro ni jen v podstatě komický postarší cizinec se zábavně dramatickou fantazií.

A tento postoj zase nechápal Poirot. Především utrpěla jeho ješitnost. Byl pevně přesvědčen, že celý svět zná Hercula Poirota. A tady byl někdo, kdo ho neznal. Podle mého názoru mu to mohlo jen prospět — ale současné situaci to naopak neprospívalo vůbec.

Ovšem po zjištění, že pistole zmizela, se celá záležitost dostala do nové fáze. Nick se přestala k věci stavět jako k mírně zábavnému žertíku. Pořád ještě to zlehčovala, protože bylo jejím zvykem a jejím přesvědčením zlehčovat všechno, ale její chování se viditelně změnilo.

Vrátila se k nám, sedla si na područku křesla a zamyšleně svraštila čelo.

„To je divné," řekla.

Poirot se prudce otočil ke mně.

„Vzpomínáte si, Hastingsi, na myšlenku, o které jsem se zmiňoval? Tak tedy, byla správná, ta moje myšlenka! Předpokládejme, že by mademoiselle našli ležet v hotelové zahradě zastřelenou. Nemuseli by ji najít několik hodin — chodí tudy jen málokdo. A *vedle její ruky* — jak z ní právě vypadla — leží její vlastní pistole. Dobrá madame Ellen by ji nepochybně identifikovala. Jistě by se objevily narážky na starosti nebo špatný spánek —"

Nick nervózně poposedla.

„To je pravda. Dělám si hrozné starosti. Všichni mi říkali, jak jsem nervózní. Ano — tohle by určitě říkali…"

„Takže verdikt by zněl — sebevražda. Na pistoli by se samozřejmě našly otisky mademoiselle a nikoho jiného — ale jistě, bylo by to velmi prosté a přesvědčivé.“

„To je tedy legrace!“ prohlásila Nick, ale k mému potěšení to neznělo, jako by jí to skutečně připadalo legrační.

Poirot vzal její slova v onom konvenčním smyslu, jak byla vyslovena.

„*N‘est ce pas?* Ale chápejte, mademoiselle, nic podobného se nesmí opakovat. Čtyři neúspěchy — ano — ale popáté by to mohl být úspěch.“

„Šestnáct černých koní do vozu zapřahejte,“ zamumlala Nick.

„Ale my jsme tady, můj přítel a já, abychom tomu všemu učinili přítrž!“ Byl jsem vděčný za to „my“. Poirot měl občas ve zvyku ignorovat mou existenci.

„Ano,“ přidal jsem se. „Nesmíte se děsit, slečno Buckleyová. Budeme vás chránit.“

„To je od vás strašně hezké,“ řekla Nick. „Podle mě je celá tahle věc naprosto úžasná. Prostě báječně vzrušující.“

Pořád se ještě chovala, jako by se jí to ani netýkalo, ale připadalo mi, že v očích má starost.

„A první, co uděláme,“ řekl Poirot, „bude konzultace.“

Posadil se a přátelsky se na ni usmál.

„Je to sice konvenční otázka, mademoiselle, ale začít s ní musím — máte nějaké nepřátele?“

Nick téměř lítostivě zavrtěla hlavou.

„Obávám se, že ne,“ odpověděla omluvně.

„*Bon*. Tuhle možnost tedy můžeme vyloučit. A teď položíme otázku známou z kina a z detektivních románů — kdo bude mít prospěch z vaší smrti, mademoiselle?“

„Nemám ponětí,“ řekla Nick. „Proto mi to všechno připadá tak nesmyslné. Je tu samozřejmě tahle příšerná ratejna, jenže na té je hypotéka až po krov, střecha teče a v té skále nemůže být schovaný ani uhelný důl nebo něco podobně zajímavého.“

„Je na něm hypotéka — *hein*?“

„Ano. Musela jsem ho zastavit. Víte, musela jsem platit dvojí úmrtní daň — poměrně krátce po sobě. Nejdřív zemřel dědeček — to

bylo před šesti lety, a pak můj bratr. Tím moje finanční situace vzala hodně obrat k horšímu.“

„A váš otec?“

„Byl zraněn ve válce, vrátil se domů jako invalida, pak dostal zápal plic a v roce 1919 zemřel. Matka mi umřela, ještě když jsem byla miminko. Žila jsem tady s dědečkem. On a můj otec spolu nevycházeli (ani se nedivím), takže pro otce bylo pohodlnější zaparkovat mě tady a vyrazit do světa. Gerald — to byl můj bratr — si s dědečkem taky nerozuměl. A já bych na tom byla asi podobně, být chlapec. Zachránilo mě to, že jsem dívka. Dědeček říkával, že jsem jablko, co nepadlo daleko od stromu, a že jsem zdědila jeho ducha.“ Zasmála se. „On to nejspíš byl hrozný mizera. Ale měl úžasné štěstí. V okolí se říkalo, že na co sáhne, to změní ve zlato. Jenže to byl hráč a všechno zase prohrál. Když zemřel, nezůstalo po něm skoro nic než dům a pozemky. Tou dobou mi bylo šestnáct, Geraldovi dvacet dva. Gerald se zabil při autonehodě před třemi lety a celé to tady připadlo mně.“

„A po vás, mademoiselle? Kdo je váš nejbližší příbuzný?“

„Můj bratranec Charles. Charles Vyse. Je to právník, žije tady. Hodný a slušný člověk, ale strašně nudný. Dobře mi radí a snaží se brzdit moje výstřední choutky.“

„Stará se o vaše záležitosti?“

„Tedy — vlastně ano, když tomu tak chcete říkat. Já těch záležitostí moc nemám. Zařídil mi hypotéku a přiměl mě, abych pronajala zahradnický domek.“

„Ano, domek. Chtěl jsem se vás na něj ptát. Je pronajatý?“

„Ano — nějakým Australanům. Jmenují se Croftovi. Jsou hrozně srdeční a tak vůbec. Pořád mi nosí řapíkatý celer a mladý hrášek a takové věci. Šokuje je, jak jsem nechala zahradu zpustnout. Jsou dost otravní — aspoň on. Je tak strašně přátelský, že je to k nevydržení. Ona je mrzák, chudinka, a leží celý den na pohovce. No ale nájem platí a to je skvělé.“

„Jak dlouho už tady jsou?“

„Asi tak šest měsíců.“

„Aha. A kromě toho vašeho bratrance — mimochodem, je z otcovy, nebo matčiny strany?“

„Z matčiny. Moje matka byla Amy Vyseová.“

„*Bien*! Takže, jak jsem říkal, máte nějaké další příbuzné?“

„Hodně vzdálené v Yorkshiru — Buckleyovy.“

„Nikoho jiného?“

„Ne.“

„Jste dost osamělá.“

Nick se na něj s úžasem podívala.

„Osamělá? To je směšná představa. Já tady dole moc nebývám, chápejte. Obvykle žiju v Londýně. Příbuzní jsou většinou hrozní. Pořád se do všeho pletou a se vším nadělají. Mnohem zábavnější je žít po svém.“

„Nebudu plýtvat soucitem. Vidím, že jste moderní, mademoiselle. Teď váš personál.“

„To zní velkolepě! Ellen je ten personál. A její manžel, který je něco jako zahradník — ne moc dobrý. Platím jim hrozně málo, protože jim dovoluji mít tady to dítě. Ellen mi poslouží, když jsem tady, a když pořádám večírek, tak sem na výpomoc zveme, koho jen můžeme. V pondělí zrovna jeden chystám. Víte, je týden regaty.“

„V pondělí — a dnes je sobota. Ano. Ano. A nyní, mademoiselle, vaši přátelé — například ti, se kterými jste dnes obědvala?“

„No, Freddie Riceová — ta plavovlasá dívka — to je vlastně moje nejlepší kamarádka. Měla strašný život. Vzala si zvíře — chlapa, který pil a bral drogy a vůbec byl tak příšerný, jak si jen dokážete představit. Před rokem nebo dvěma od něj musela odejít. Od té doby nikde nezakotvila. Moc si přeju, aby se rozvedla a vzala si Jima Lazara.“

„Lazarus? Je to ten obchodník s uměním na Bond Street?“

„Ano. Jim je jediný syn. Pochopitelně se válí v penězích. Viděl jste to jeho auto? Je to samozřejmě Žid, ale hrozně slušný. A Freddie zbožňuje. Jsou skoro pořád spolu. Přes víkend bydlí v Majestiku a v pondělí přijdou ke mně.“

„A manžel paní Riceové?“

„Ten otrapa? Ten se úplně ztratil ze světa. Nikdo neví, kde je. To je pro Freddie strašně nepříjemné. Nemůžete se rozvést s mužem, o kterém nevíte, kde je.“

„*Évidemment!*“

„Chudák Freddie," řekla Nick zamyšleně. „Měla hroznou smůlu. Už to všechno jednou skoro zařídila. Sehnala ho a vyložila mu, co a jak, a on řekl, že je pro, ale prostě neměl dost peněz, aby vzal ženskou na hotel, no a bez důkazu nevěry Freddie žádost o rozvod podat nemohla. Nakonec to dopadlo tak, že ho založila — a on vzal peníze a zmizel, a od toho dne o něm nikdo neslyšel. To byla podle mě pěkná sprosťárna."

„Dobrý bože!" vykřikl jsem.

„Můj přítel Hastings je šokován," podotkl Poirot. „Musíte být opatrnější, mademoiselle. Chápejte, není zcela na výši doby. Právě se vrátil z oněch velkých čistých otevřených plání a tak dále, a musí se ještě učit dnešnímu jazyku."

„No ale na tom přece není nic šokujícího," vytřeštila Nick oči. „Každý ví, že jsou takoví lidé. Ale stejně tomu říkám podraz. Chudák Freddie na tom tenkrát byla tak mizerně, že nevěděla, kam se obrátit."

„Ano, ano, to jistě nebyla pěkná záležitost. A váš druhý přítel, mademoiselle. Dobrý kapitán Challenger?"

„George? George znám celý život — nebo aspoň posledních pět let. George je dobrý chlap."

„Rád by se s vámi oženil, že?"

„Ano, občas se o tom zmíní. Takhle časně nad ránem nebo po druhé sklenici portského."

„Ale vaše srdce zůstává zatvrzelé."

„K čemu by to bylo, kdybychom se s Georgem vzali? Jeden jako druhý nemáme ani vindru. A kromě toho, s Georgem by byla hrozná nuda. On je moc ze staré školy. Koneckonců, je mu určitě nejmíň čtyřicet."

Při té poznámce to se mnou trochu škublo.

„Prostě je jednou nohou v hrobě," dodal Poirot. „Ne, nevšímejte si mě, mademoiselle. Já jsem dědeček — vlastně nejsem nikdo. A teď mi povězte něco víc o těch nehodách. Co třeba ten obraz?"

„Už je zase pověšený — na nové šňůře. Můžete se na něj jít podívat, jestli chcete."

Vyšla z pokoje a my jsme ji následovali. Obraz, o který šlo, byla olejomalba v těžkém rámu. Visela přímo nad hlavami postele. Poirot

zamumlal: „S vaším dovolením, mademoiselle,“ zul si boty a vylezl na postel. Pozorně prohlédl obraz i šňůru a opatrně vyzkoušel váhu obrazu. S mírnou grimasou pak sestoupil.

„Kdyby tohle dopadlo někomu na hlavu — ne, to by nebylo pěkné. Ta šňůra, na které visel, mademoiselle, byla stejná jako tahle? Drátěný kabel?“

„Ano, ale ne tak silný. Teď jsem si pořídila tlustší.“

„To chápu. A prohlédla jste si prasklé místo — byly okraje roztřepené?“

„Myslím, že ano — ale nijak zvlášť jsem si toho nevšimla. Proč bych měla?“

„Přesně tak. Jak sama říkáte, proč byste měla? Ale stejně bych ten drát velice rád viděl. Není ještě někde v domě?“

„Byl pořád na tom obraze. Předpokládám, že člověk, který ho znovu zavěšoval, tu původní šňůru vyhodil.“

„Škoda. Byl bych ji rád prohlédl.“

„Vy myslíte, že to přece jen nebyla nehoda? Nic jiného to přece být nemohlo.“

„Mohla to být nehoda. To se s určitostí nedá říct. Ale ty poškozené brzdy vašeho vozu — to nebyla nehoda. A kámen, který se skutálel ze skály — rád bych viděl místo, kde se to stalo.“

Nick nás odvedla ven do zahrady a na okraj skály. Dole pod námi se modře třpytilo moře. Po skále dolů vedla nerovná stezka. Nick nám vysvětlila, kde přesně k nehodě došlo, a Poirot zamyšleně pokývl. Pak se zeptal:

„Kolik cest vede do vaší zahrady, mademoiselle?“

„Jednak ta přední — kolem zahradnického domku. Pak vchod pro dodavatele — to je branka ve zdi asi v polovině támhleté cesty. Pak je tu jedna branka přímo tady na kraji skály. Z ní se vyjde na klikatou cestičku, která vede z pláže k hotelu Majestic. A pak samozřejmě můžete projít přímo mezerou v živém plotě do zahrady Majestiku — jako jsem šla ráno já. Hotelovou zahradou je to ostatně stejně blíž do města.“

„A váš zahradník — kde obvykle pracuje?“

„No, většinou se rýpe v zeleninové zahrádce, nebo sedí v kůlně a předstírá, že brousí zahradnické nůžky.“

„Takže na opačné straně domu?“

„Ano.“

„To znamená, že kdyby někdo přišel sem a shodil balvan, bylo by velmi nepravděpodobné, že ho někdo uvidí.“

Nick se náhle zachvěla.

„Myslíte — opravdu si myslíte, že to tak bylo?“ zeptala se. „Já tomu nějak nemůžu uvěřit. Všechno mi to připadá jako úplné maličkosti.“

Poirot vytáhl znovu z kapsy kulku a pohlédl na ni.

„Tohle maličkost nebyla, mademoiselle,“ řekl tiše.

„Tak to musel být nějaký šílenec.“

„Možná. Toto je zajímavé téma večerní konverzace — jsou všichni zločinci skutečně šílení? Možná došlo k nějaké deformaci jejich malých šedých buněk — ano, je to velmi pravděpodobné. To je ovšem záležitost lékařů. Pokud jde o mne — já musím vykonat jinou práci. Musím myslet na nevinné, ne na viníky; na oběť, ne na zločince. Teď právě myslím na vás, mademoiselle, ne na neznámého útočníka. Jste mladá a krásná, slunce svítí a svět je příjemný, a před sebou máte život a lásku. Na to všechno myslím, mademoiselle. Povězte mi, ti vaši přátelé, paní Riceová a pan Lazarus — jak dlouho jsou už tady?“

„Freddie do těchhle končin přijela ve středu. Na dvě noci se zastavila u nějakých lidí poblíž Tavistocku. Sem přijela včera. A Jim, pokud vím, někde jezdil.“

„A kapitán Challenger?

„Ten je v Devonportu. Jezdí sem autem, kdykoli může — většinou o víkendu.“

Poirot kývl. Vraceli jsme se zpátky k domu. Chvíli bylo ticho a pak se Poirot náhle zeptal:

„Máte nějakou přítelkyni, které můžete věřit, mademoiselle?“

„Třeba Freddie.“

„Kromě paní Riceové.“

„No, já nevím. Asi ano. Proč?“

„Protože chci, aby tady s vámi bydlela nějaká přítelkyně — okamžitě.“

„Ach!“

Nick to zřejmě vyvedlo z míry. Chvilku mlčela a přemýšlela. Pak pochybovačně řekla:

„No, třeba Maggie. Tu bych asi mohla sehnat.“

„Kdo je Maggie?“

„To je vzdálená sestřenice, z té rodiny v Yorkshire. Je jich doma hrozně moc. On je duchovní, víte? Maggie je asi stejně stará jako já a obvykle sem v létě na čas jezdí. Ale není s ní žádná zábava — ona je z těch příšerně čistých bytostí. Má účes, který čirou náhodou zrovna přišel do módy. Doufala jsem, že se z té její návštěvy letos vyvléknu.“

„Ale kdepak, mademoiselle. Vaše sestřenice bude výborně vyhovovat. Právě někoho takového jsem měl na mysli.“

„No dobře,“ povzdechla Nick. „Zatelegrafuji jí. Skutečně nevím, koho jiného bych teď sháněla. Všichni mají nějaké plány. Ale jestli nemají zrovna výlet kůrových zpěváčků nebo svačinu spolku matek, tak přijede. I když co tady podle vás má dělat…“

„Mohla byste zařídit, aby spala ve vašem pokoji?“

„Asi ano.“

„Nebude to považovat za divné?“

„Ale ne, Maggie nikdy nepřemýšlí. Ona prostě koná — upřímně, chápejte. Křesťanské dílo — s vírou a vytrvalostí. No dobře, tak já jí zatelegrafuji, ať přijede v pondělí.“

„Proč ne zítra?“

„Copak nevíte, jak jezdí nedělní vlaky? Kdybych po ní něco takového chtěla, myslela by si, že umírám. Ne, napíšu v pondělí. Řeknete jí, jaký děsivý osud se nade mnou vznáší?“

„*Nous verrons*. Ještě si z toho děláte legraci? Máte odvahu; to mě těší.“

„Aspoň mě to přivede na jiné myšlenky,“ řekla Nick.

V jejím tónu se ozvalo něco zvláštního a já jsem se na ni zvědavě podíval. Měl jsem pocit, že je tu něco, co nám neřekla. Vrátili jsme se do salonu. Poirot položil ruku na noviny ležící na pohovce.

„Vy to čtete, mademoiselle?“ zeptal se náhle.

„Myslíte místní *Herald*? Nijak zvlášť. Otevřela jsem to, abych se podívala na přílivy a odlivy. Každý týden je tam mají.“

„Aha. Mimochodem, mademoiselle, sepsala jste někdy závěť?“

„Ano. Asi před šesti měsíci. Preop.“

„*Qu‘est ce que vous dites?* Preop?“

„Před operací. Slepé střevo. Někdo mi radil, že bych měla sepsat závěť, tak jsem to udělala. Připadala jsem si hrozně důležitě.“

„A ustanovení závěti?“

„Dům na úskalí jsem odkázala Charlesovi. O mnoho víc jsem toho k odkazovaní neměla, ale co zbylo, má dostat Freddie. Ale myslím, že — jak se to říká — pasiva budou větší než aktiva.“

Poirot roztržitě kývl.

„Teď se s vámi s dovolením rozloučím. *Au revoir*, mademoiselle. Buďte opatrná.“

„Na co?“ zeptala se Nick.

„Jste inteligentní. Ano, to je slabé místo — v jakém směru máte být opatrná? Kdo to může říci? Ale neztrácejte důvěru, mademoiselle. Za několik dní zjistím pravdu.“

„A do té doby buďte opatrná na jed, bomby, výstřely z revolveru, autonehody a šípy namočené v tajném jedu jihoamerických Indiánů,“ dokončila plynule Nick.

„Nevysmívejte se tomu, mademoiselle,“ prohlásil Poirot vážně.

U dveří se zastavil.

„Mimochodem,“ řekl. „Kolik vám pan Lazarus nabídl za portrét vašeho dědečka?“

„Padesát liber.“

„Aha!“ řekl Poirot.

Ohlédl se na temnou, zachmuřenou tvář nad krbem.

„Ale jak jsem vám už řekla, já jsem toho starouše prodat nechtěla.“

„Nechtěla,“ pokýval Poirot zamyšleně. „Nechtěla, chápu.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Něco v tom být musí!

„Poirote,“ řekl jsem, jen jsme vyšli na silnici, „je tu jedna věc, kterou byste měl vědět.“

„A co to je, *mon ami*?“

Vyprávěl jsem mu onu příhodu s motorem tak, jak ji interpretovala paní Riceová.

„*Tiens! C‘est intéressant, ca*. Samozřejmě existuje určitý typ, ješitný, hysterický, který se pokouší dělat se zajímavým zázračnými úniky před smrtí a který vám bude vyprávět překvapující historky, k nimž nikdy nedošlo! Ano, takový typ je velmi dobře známý. Tito lidé jsou schopni dokonce přivodit sami sobě vážný fyzický úraz, aby dodali své smyšlence na věrohodnosti.“

„Nemyslíte si, že —“

„Že je mademoiselle Nick takový typ? Ne, to ne. Všiml jste si jistě, Hastingsi, že nám dalo velkou práci přesvědčit ji, že je v nebezpečí. A až do samého konce předstírala napůl posměšnou nevíru. Ona je pravá zástupkyně své generace, tahle maličká. Přesto je ale zajímavé, co říkala madame Riceová. Proč to říkala? Proč by to říkala, i kdyby to byla pravda? Nebylo to nutné — bylo to téměř *gauche*.“

„Ano,“ kývl jsem. „To je pravda. Zatáhla to do rozhovoru skoro násilím — neměla proto žádný představitelný důvod.“

„To je zvláštní. Ano, je to zvláštní. Mám rád, když se začínají vynořovat taková podivná drobná fakta. Jsou významná. Ukazují cestu.“

„Cestu — kam?“

„Teď jste poukázal na slabé místo, můj výborný Hastingsi. Kam? Ano, kam? To se bohužel nedozvíme dřív, než tam dojdeme.“

„Povězte mi, Poirote,“ řekl jsem, „proč jste trval na tom, aby k sobě pozvala tu sestřenici?“

Poirot se zastavil a rozčileně na mě zahrozil ukazováčkem.

„Uvažujte,“ vykřikl. „Jen na malý okamžik uvažujte, Hastingsi. Jak jsme znevýhodněni! Jak svázané máme ruce! Honit vraha poté, co byl spáchán zločin — *c‘est tout simple*! Nebo aspoň pro člověka s mými schopnostmi je to snadné. Vrah se takříkajíc podepsal, když zločin spáchal. Ale zde žádný zločin není — a co víc, my nechceme, aby ke zločinu došlo. Vypátrat zločin dřív, než je spáchán — to je skutečně výjimečně obtížné…

Co je naším hlavním cílem? Bezpečí mademoiselle. A to není snadné. Ne, není to snadné, Hastingsi. Nemůžeme ji hlídat ve dne v noci — nemůžeme dokonce ani poslat policistu v těžkých botách, aby ji hlídal. Nemůžeme strávit noc v ložnici mladé dámy. Celá ta věc překypuje obtížemi.

Ale můžeme udělat jednu věc. Můžeme to našemu útočníkovi ztížit. Můžeme mademoiselle varovat a můžeme přivést naprosto nestranného svědka. A jen velice chytrý člověk obejde i tyto dvě okolnosti.“

Odmlčel se a pak zcela jiným tónem dodal:

„Čeho se ale obávám, Hastingsi —“

„Ano?“

„Čeho se ale obávám — že to je velice chytrý člověk. A nejsem vůbec klidný. Ne, ani trochu nejsem klidný.“

„Poirote,“ řekl jsem, „začínám z vás být dost nervózní.“

„I já jsem nervózní. Poslyšte, příteli, ty noviny, ten *Weekly Herald*. Byl otevřený a znova přeložený — kde myslíte? Na odstavečku, v němž se psalo: ‚*Mezi hosty hotelu Majestic jsou M. Hercule Poirot a kapitán Hastings*.‘ Předpokládejme — jen předpokládejme, že někdo ten odstavec četl. Zná moje jméno — každý zná moje jméno —“

„Slečna Buckleyová ho neznala,“ usmál jsem se poťouchle.

„Té se myšlenky toulají kdovíkde — ta se nepočítá. Seriózní člověk — zločinec — by mé jméno znal. A bál by se! Divil by se! Kladl by si otázky. Třikrát usiloval mademoiselle o život a náhle se v okolí objeví Hercule Poirot. ‚Je to jen shoda okolností?‘ bude se jistě ptát sám sebe. A bude se obávat, že to *není* shoda okolností. Co potom udělá?“

„Nechá všeho a bude zametat stopy,“ navrhl jsem.

„Ano — ano — nebo možná — jestli je skutečně smělý — udeří rychle — nebude ztrácet čas. Než stačím něco zjistit — puf, mademoiselle je mrtvá. To by udělal skutečně smělý člověk.“

„Ale proč myslíte, že ten odstaveček četl ještě někdo jiný než slečna Buckleyová?“

„To nebyla slečna Buckleyová, kdo ten odstavec četl. Když jsem vyslovil své jméno, nic jí to neřeklo. Dokonce jí nebylo ani povědomé. Její tvář se nezměnila. Kromě toho nám sama řekla, že otevřela noviny, jen aby se podívala na doby přílivu — nic jiného. Ale na té straně žádná tabulka přílivů nebyla.“

„Myslíte, že někdo v domě —

„Někdo v domě nebo někdo, kdo má do něj přístup. A to je snadné — okno je otevřené. Přátelé slečny Buckleyové nepochybně volně chodí tam a zpátky.“

„Máte nějakou představu? Nějaké podezření?“

Poirot rozhodil rukama.

„Nic. Ať je motiv jakýkoli, není, jak jsem ostatně předpokládal, nijak zjevný. Proto je možný vrah v bezpečí — proto mohl dnes ráno jednat tak odvážně. Na první pohled se zdá, že nikdo neměl důvod přát si smrt malé Nick. Majetek? Dům na úskalí? Ten zdědí bratranec — ale stojí on vůbec o rozpadající se a zadlužený dům? Z jeho hlediska to dokonce není ani rodinné sídlo. On není Buckley, vzpomínáte si? Musíme toho Charlese Vyse navštívit, to jistě, ale ta myšlenka mi připadá příliš fantastická.

Pak je tu madame — nejlepší přítelkyně — žena s podivným pohledem, která vypadá jako ztracená madona —“

„Také jste to tak cítil?“ trhl jsem sebou.

„Jakou roli v tom hraje ona? Řekne vám, že její přítelkyně je lhářka. *C‘est gentil, ça!* Proč vám to vykládala? Bojí se něčeho, co by Nick mohla říct? Je to něco spojené s autem? Nebo to použila jen jako příklad a doopravdy se bojí něčeho jiného? Udělal někdo něco s autem, a pokud ano, kdo? A co o tom ona ví?

Pak ten hezký plavovlasý muž, pan Lazarus. Jak ten do toho zapadá? Se svým úžasným automobilem a se svými penězi? Může se ho to všechno nějak týkat? Kapitán Challenger —“

„To je přímý člověk," přerušil jsem ho rychle. „Tím jsem si jistý. Opravdový *pukka sahib*."

„Ano, nepochybně chodil do školy, kterou vy považujete za vhodnou. Já jsem naštěstí cizinec, a tak mohu vyšetřovat bez ohledu na podobné předsudky. Připouštím ale, že i pro mě je obtížné spojit kapitána Challengera s tímto případem. Popravdě řečeno nevidím, jak by s ním mohl souviset."

„Samozřejmě že s tím nesouvisí," prohlásil jsem procítěně.

Poirot se na mě zamyšleně podíval.

„Vy na mě působíte neobyčejným způsobem, Hastingsi. Vy máte tak výrazný talent vydat se špatným směrem, že jsem skoro v pokušení řídit se jím! Vy jste ten obdivuhodný typ muže, čestného, důvěřivého, ctihodného, který se neomylně stane kořistí každého lumpa. Vy jste typ muže, který investuje do pochybných ropných nalezišť a neexistujících zlatých dolů. Ze stovek takových, jako jste vy, mají podvodníci svůj denní chléb. No dobře — podívám se na toho kapitána Challengera. Vzbudil jste mé pochybnosti."

„Milý Poirote," vykřikl jsem rozhněvaně, „mluvíte naprosté nesmysly. Muž, který prošel světem tak jako já —"

„Se nikdy nepoučí," dořekl Poirot smutně. „Je to neuvěřitelné — ale je to tak."

„Myslíte si, že by můj ranč v Argentině byl tak úspěšný, kdybych byl takový důvěřivý hlupák, jak tvrdíte?"

„Nerozčilujte se, *mon ami*. Skutečně jste v tom byl velice úspěšný — vy a vaše manželka."

„Bella," prohlásil jsem, „se vždycky řídí mým úsudkem."

„Je stejně moudrá jako okouzlující," řekl Poirot. „Nehádejme se, příteli. Vidíte? Přímo před námi je nápis Mottova garáž. To je myslím ten autoservis, o kterém se zmiňovala mademoiselle Buckleyová. Postačí několik otázek a v téhle drobné záležitosti budeme znát pravdu."

Vešli jsme tedy dovnitř a Poirot začal prohlášením, že nám podnik doporučila slečna Buckleyová. Chvilku se vyptával na možnost najmout si auto na odpolední vyjížďky a pak lehce přešel na téma škod, které nedávno utrpělo auto slečny Buckleyové.

Majitel garáže začal být okamžitě velice výmluvný. Byla to prý ta nejdivnější věc, jakou kdy viděl. Pak se pustil do technických detailů. Já bohužel nemám pro mechaniku buňky a Poirot podle mě ještě méně. Ale určitá fakta z toho vyplynula nepochybně. S autem někdo něco prováděl a poškození bylo toho druhu, že ho bylo možné provést velmi snadno a za krátkou dobu.

„Tak to bychom měli," prohlásil Poirot, když jsme odcházeli. „Malá Nick měla pravdu a bohatý pan Lazarus se mýlil. Hastingsi, příteli, tohle všechno je velice zajímavé."

„Co uděláme teď?"

„Navštívíme poštovní úřad a pošleme telegram, pokud ještě není příliš pozdě."

„Telegram?" tázal jsem se s nadějí.

„Ano," kývl Poirot zamyšleně, „telegram."

Pošta byla dosud otevřená. Poirot napsal svůj telegram a odeslal ho. Nesdělil mi žádné informace ohledně jeho obsahu. Protože jsem cítil, že si přeje, abych se ho zeptal, dal jsem si dobrý pozor, abych to neudělal.

„Je nepříjemné, že zítra je neděle," podotkl, když jsme se procházkou vraceli do hotelu. „Za panem Vysem teď nemůžeme zajít dřív než v pondělí ráno."

„Můžete ho vyhledat na soukromé adrese."

„To jistě. Ale právě to bych dělal velmi nerad. Dal bych přednost tomu konzultovat s ním profesionálně a učinit si o něm názor z tohoto hlediska."

„Ano," odpověděl jsem zamyšleně. „To by asi bylo nejlepší."

„Potřebuji například nenápadně získat odpověď na jednu malou otázku, která může představovat velký rozdíl. Jestli byl pan Charles Vyse ve své kanceláři dnes ve dvanáct třicet, nemohl to být on, kdo střílel v zahradě hotelu Majestic."

„Neměli bychom prověřit alibi těch tří v hotelu?"

„To je mnohem obtížnější. Bylo by poměrně snadné, aby se někdo z nich na několik minut odloučil od ostatních, spěšně se vytratil jedním z mnoha oken — v hale, v kuřárně, v salonu, v pracovně — pak rychle ve skrytu do míst, kudy dívka musí projít — vypálit a kvapný ústup. Ale doposud, *mon ami*, si ještě ani nejsme jistí, zda

jsme už objevili všechny *dramatis personae* tohoto dramatu. Je tu důstojná Ellen — a její dosud nespatřený manžel. Oba bydlí v domě a nevíme, zda nechovají nějakou zášť vůči naší malé mademoiselle. Jsou tu dokonce i ti neznámí Australané v domku. A mohou tu být i další, přátelé a kamarádi slečny Buckleyové, které nemá důvod podezřívat, a o nichž se tudíž nezmínila. Nemůžu si pomoci, Hastingsi, ale mám pocit, že je ještě něco za tím vším — něco, co dosud nevyšlo najevo. Mám takový dojem, že slečna Buckleyová ví víc, než nám řekla."

„Myslíte, že si něco nechává pro sebe?"

„Ano."

„Možná i s úmyslem krýt toho, o koho jde?"

Poirot velmi energicky zavrtěl hlavou. „Ne, ne. Pokud jde o tohle, působila na mě dojmem naprosté upřímnosti. Jsem přesvědčen, že pokud jde o úklady o její život, řekla nám všechno, co věděla. Ale je tu ještě něco — něco, o čem se domnívá, že nemá s celou věcí nic společného. A já bych rád věděl, co to něco je. Protože já — při vší skromnosti — jsem mnohem inteligentnější než *une petite comme ça*. Já, Hercule Poirot, bych mohl vidět spojení tam, kde ona ho nevidí. Mohlo by mi to poskytnout stopu, kterou hledám. Protože vám říkám, Hastingsi, zcela upřímně a pokorně, že jsem, jak to říkáte, úplně vedle. Dokud nezahlédnu alespoň záblesk důvodu za tímhle vším, tápu ve tmě. Musí v tom být něco — nějaký faktor celého případu, který nechápu. Co to je? *Je me demande ça sans cesse. Qu'est-ce que c'est?*"

„Však vy na to přijdete," řekl jsem chlácholivě.

„Jen abych na to nepřišel příliš pozdě," odpověděl zachmuřeně.

PÁTÁ KAPITOLA

Manželé Croftovi

Večer se v hotelu tančilo. Nick Buckleyová tam večeřela s přáteli a vesele na nás zamávala.

Byla oblečená do rozevlátého šarlatového šifonu, kterým až zametala zem. Vynikalo v něm její bílé hrdlo a ramena a malá, nebojácná tmavá hlava.

„Půvabný mladý ďáblík," poznamenal jsem.

„Pravý protiklad své přítelkyně, že?"

Frederica Riceová byla v bílém. Tančila s vláčnou unavenou grácií, která se tolik lišila od živosti Nick, že víc to už ani nešlo.

„Je velmi krásná," poznamenal náhle Poirot.

„Kdo — naše Nick?"

„Ne, ta druhá. Je zlá? Je dobrá? Je jen nešťastná? To se nedá říct. Je záhadná. Možná není nic z toho. Ale řeknu vám jedno, příteli, ona je *allumeuse*."

„Co tím myslíte?" zeptal jsem se zvědavě.

S úsměvem potřásl hlavou.

„Dříve nebo později to pocítíte. Pamatujte na má slova."

K mému překvapení se po chvilce zvedl. Nick tančila s Georgem Challengerem. Frederica a Lazarus právě dotančili a posadili se ke svému stolu. Pak Lazarus vstal a odešel. Paní Riceová byla sama. Poirot vyrazil přímo k jejímu stolu. Následoval jsem ho.

Jeho metody byly přímé a věcné.

„Dovolíte?" Položil ruku na opěradlo židle a pak se na ni posadil. „Rád bych si s vámi chviličku pohovořil, dokud vaše přítelkyně tančí."

„Ano?" Řekla to chladně a bez zájmu.

„Madame, nevím, zda vám to vaše přítelkyně řekla, nebo ne. Pokud ne, řeknu vám to já. Dnes se někdo pokusil připravit ji o život."

Její velké šedé oči se rozevřely překvapením a hrůzou. I zornice, nepřirozeně rozšířené zornice, se ještě zvětšily.

„Jak to myslíte?“

„Na mademoiselle Buckleyovou v hotelové zahradě někdo střílel.“

Náhle se usmála — byl to laskavý, soucitný, nevěřícný úsměv.

„To vám řekla Nick?“

„Ne, madame, to jsem náhodou viděl na vlastní oči. Tady je kulka.“

Ukázal ji Frederice a ona se maličko odtáhla.

„Ale to — ale to —“

„To znamená, že to není představivost mademoiselle Nick, chápejte. Můžu to dosvědčit. A jsou tu i další věci. Několik velmi podivných nehod, které se staly v posledních dnech. Patrně jste slyšela — ne, možná že ne. Přijela jste teprve včera, že?“

„Ano, včera.“

„Předtím jste byla na návštěvě u přátel, je to tak? V Tavistocku.“

„Ano.“

„Mimochodem, madame, smím znát jméno těch přátel, u kterých jste byla?“

Pozvedla obočí.

„A je tu nějaký důvod, proč.bych vám to měla říkat?“ zeptala se chladně.

Poirot byl okamžitě ztělesněním nevinného překvapení.

„Tisíckrát se omlouvám; madame. Byl jsem krajně *maladroit*. Ale protože já sám mám také známé v Tavistocku, napadlo mě, jestli jste se tam s nimi třeba nepotkala — Buchananovi se jmenují ti moji přátelé.“

Paní Riceová zavrtěla hlavou.

„Nevzpomínám si na ně. Myslím, že jsem se s nimi nesetkala.“ Mluvila teď celkem srdečně. „Ale nemluvme o nudných lidech. Povězte mi o Nick. Kdo na ni střílel? A proč?“

„Nevím kdo — zatím,“ odpověděl Poirot. „Ale zjistím to. Ano, zjistím to. Víte, já jsem detektiv. Jmenuji se Hercule Poirot.“

„To je velmi slavné jméno.“

„Madame je laskavá.“

Řekla pomalu:

„Co chcete, abych udělala?“

Myslím, že tou větou nás oba překvapila. Tohle jsme skutečně nečekali.

„Požádám vás, madame, abyste dávala na svou přítelkyni pozor.“

„Budu.“

„To je všechno.“

Vstal, krátce se uklonil a vrátili jsme se k našemu vlastnímu stolu.

„Poirote,“ řekl jsem, „neukazujete karty až příliš otevřeně?“

„*Mon ami*, co jiného mohu dělat? Možná to není právě rafinovaný postup, ale zvyšuje bezpečnost. Nemohu nic riskovat. V každém případě jedna věc z toho vyplynula jasně.“

„A jaká?“

„Paní Riceová nebyla v Tavistocku. Kde tedy byla? Ale to já zjistím. Před Herculem Poirotem se informace utajit nedají. Vidíte — krásný Lazarus se vrátil. Už mu to říká. Dívá se sem na nás. Je chytrý, tenhle mladík. Všimněte si tvaru jeho hlavy. Kéž bych věděl —“

„Co?“ pobídl jsem ho, když nedořekl.

„To, co budu vědět v pondělí,“ odpověděl neurčitě.

Podíval jsem se na něj, ale už neřekl nic. Jen si povzdechl.

„Už nejste zvědavý, příteli. Za starých časů —“

„Jsou některá potěšení,“ odsekl jsem chladně, „bez kterých je lépe se obejít.“

„Například —?“

„Například potěšení neodpovídat na otázky.“

„*Ah c'est malin*.“

„Přesně tak.“

„No dobře, dobře,“ zamumlal Poirot. „Silný mlčenlivý muž, tak milovaný edwardiánskými romanopisci.“

V očích mu zablýskalo jako kdysi.

Krátce nato prošla kolem našeho stolu Nick. Odpoutala se od svého partnera a snesla se k nám jako barevný pták.

„Tančím na prahu smrti,“ řekla zlehka.

„Je to nový pocit, mademoiselle?“

„Ano. Docela zábavný.“

Zamávala a už byla zase pryč.

„Kéž by to byla neřekla,“ podotkl jsem zvolna. „Tančím na prahu smrti. Nelíbí se mi to.“

„Já vím. Je to příliš blízko pravdě. Má odvahu, ta maličká. Ano, má odvahu. Ale bohužel právě v téhle chvíli není odvaha to, co potřebuje nejvíc. Opatrnost, ne odvaha — *voilà ce qu‘'il nous faut!*“

Následující den byla neděle. Seděli jsme na terase před hotelem a bylo asi půl dvanácté, když se Poirot náhle zvedl.

„Pojďte, příteli. Zkusíme malý experiment. Přesvědčil jsem se, že pan Lazarus a madame odjeli autem a mademoiselle jela s nimi. Je čistý vzduch.“

„K čemu čistý?“

„Uvidíte.“

Sešli jsme dolů po schodech a po úzkém pruhu trávníku k moři. Právě se tudy vracela skupinka z koupání. Minuli nás se smíchem a veselým hovorem.

Když zmizeli, došel Poirot k místu, kde stála malá, nenápadná a poněkud zrezavělá branka s napůl setřeným nápisem: „Dům na úskalí. Soukromý pozemek.“

Nikdo nebyl v dohledu. Tiše jsme prošli dovnitř.

Za další minutku jsme už stáli na trávníku před domem. Nikdo nikde nebyl. Poirot došel k okraji útesu a podíval se dolů. Pak vykročil k samotnému domu. Francouzská okna vedoucí na verandu byla otevřená a my jsme vešli přímo do salonu. Poirot tam neztrácel čas. Otevřel dveře a vkročil do haly. Odtamtud vyšel po schodech — já jsem mu byl v patách. Zamířil přímo do ložnice Nick — sedl si na kraj postele a s veselou jiskřičkou v očích na mě kývl.

„Vidíte, příteli, jak je to snadné. Nikdo nás neviděl přicházet. Nikdo nás neuvidí odejít. Mohli bychom tu bezpečně provést, co bychom chtěli. Například bychom mohli prodřít drát obrazu, aby se musel během několika málo hodin přetrhnout. A řekněme, že by čirou náhodou někdo byl před domem a viděl nás přijít. Pak bychom měli naprosto přirozenou výmluvu — za předpokladu, že bychom tu byli známi jako přátelé paní domu.“

„Chcete říct, že můžeme vyloučit někoho cizího?“

„Právě tak to myslím, Hastingsi. Za tímhle vším není nějaký neznámý šílenec. Musíme se rozhlížet blíž.“

Obrátil se k odchodu a já jsem ho následoval. Ani jeden z nás nepromluvil. Patrně nás to oba znepokojovalo.

A pak, za ohybem schodiště, jsme se oba prudce zarazili. Nějaký muž šel nahoru.

On se také zastavil. Tvář měl ve stínu, ale celý jeho postoj vyjadřoval, že je dokonale zaskočený. První promluvil on, hlasitým a mírně výhružným tónem:

„Co tady sakra děláte, to bych tedy rád věděl?“

„A vida,“ řekl Poirot. „Monsieur — Croft, myslím?“

„Tak se jmenuji, ale co —“

„Nepůjdeme si pohovořit do salonu? Myslím, že by to bylo lepší.“

Muž ustoupil, zprudka se otočil a vracel se dolů a my jsme ho těsně následovali. V salonu jsme zavřeli dveře a Poirot se maličko uklonil.

„Představím se. Hercule Poirot k vašim službám.“

Tvář druhého muže se trochu vyjasnila.

„Aha, řekl pomalu. „Vy jste ten detektiv. Četl jsem o vás.“

„V místním *Heraldu*?“

„Co? Ne, četl jsem o vás v Austrálii. Vy jste Francouz, nemýlím se?“

„Belgičan. Ale na tom nezáleží. To je můj přítel kapitán Hastings.“

„Těší mě. Ale poslyšte, co to má znamenat? Co tady děláte? Stalo — stalo se něco?“

„To zaleží na tom, co myslíte tím něco.“

Australan kývl. Vypadal docela dobře, přestože měl pleš a nebyl už nejmladší. Jeho fyzický vzhled byl impozantní. Měl mohutnou, poněkud povislou tvář — neopracovanou tvář, nazval jsem si to pro sebe. Nejnápadnější na něm byly pronikavě modré oči.

„Koukejte,“ řekl. „Přinesl jsem malé slečně Buckleyové pár rajčat a okurku. Ten její chlapík není k ničemu — hrozný lenoch — ten nevypěstuje vůbec nic. Povaleč jeden. Matička a já — no, zlobí nás to a myslíme si, že jako dobří sousedi bychom měli dělat, co můžeme. Máme mnohem víc rajčat, než dokážeme sníst. Sousedi by se měli chovat kamarádsky, ne? Přišel jsem jako obvykle oknem a vy-

klopil jsem tady košík. Zrovna jsem se chystal zase pryč, když jsem nahoře slyšel kroky a mužské hlasy. Přišlo mi to divné. Tady v okolí moc lupičů nemíváme — ale možné to je. Tak jsem si řekl, že se zajdu přesvědčit, jestli je všechno v pořádku, a potkal jsem vás dva, jak jdete dolů. To mě dost vyvedlo z míry. A vy mi teď řeknete, že jste hlavoun detektiv. Tak o co jde?“

„Je to úplně prosté,“ odpověděl Poirot s úsměvem. „Mademoiselle měla nedávno v noci dost děsivý zážitek. Nad její postelí spadl obraz. Možná vám o tom říkala?“

„To ano. Unikla jenom taktak.“

„Slíbil jsem jí, že jí pro jistotu přinesu speciální řetěz — aby se něco podobného už nemohlo opakovat, chápete? Řekla mi, že dnes dopoledne nebude doma, ale že si mohu přijít změřit, kolik řetězu bude potřeba. Voilà — je to jednoduché.“

Rozhodil rukama s dětskou prostotou a okouzlujícím úsměvem.

Croft se zhluboka nadechl.

„A to je všechno?“

„Ano — polekal jste se zbytečně. My jsme velmi spořádaní občané, můj přítel a já.“

„Neviděl jsem vás tu včera?“ zeptal se Croft zvolna. „Včera večer. Šli jste kolem naší chaloupky.“

„Ano, ano. Pracoval jste na zahradě a byl jste tak zdvořilý, že jste nás pozdravil, když jsme vás míjeli.“

„Přesně tak. Vida — vida. A vy jste ten monsieur Hercule Poirot, o kterém jsem tolik slyšel. Povězte mi, máte hodně napilno, pane Poirote? Protože jestli ne, tak bych rád, abyste šel teď se mnou — můžeme si dát šálek dopoledního čaje, jak to děláme my v Austrálii, a seznámím vás se svou staruškou. Četla o vás v novinách.“

„Jste velice laskav, pane Crofte. Nemáme co dělat a bude nám potěšením.“

„To je dobře.“

„Máte správně zapsané výsledky měření, Hastingsi?“ obrátil se Poirot na mne.

Ujistil jsem ho, že mám, a přidali jsme se ke svému novému příteli.

Croft rád mluvil; to jsme si brzo uvědomili. Vyprávěl nám o svém domově poblíž Melbourne, o svých těžkých začátcích, o seznámení se svou ženou, o jejich společném úsilí a nakonec o úspěchu a štěstí.

„A hned potom jsme se rozhodli cestovat," řekl. „Vždycky jsme se chtěli podívat do staré vlasti. Tak jsme to udělali. Přijeli jsme nejdřív sem do tohohle kraje — snažili jsme se najít nějaké příbuzné mojí ženy — pocházejí odněkud odtud. Ale nikoho z nich jsme nedokázali vypátrat. Potom jsme si udělali výlet na kontinent — Paříž, Řím, italská jezera, Florencie — prostě tam všude. A v Itálii nás potkala ta vlaková nehoda. Chudák moje žena byla ošklivě zřízená. Kruté, viďte? Vzal jsem ji k nejlepším doktorům a všichni říkají to samé — není jiný lék než čas — čas a ležet. Má poraněnou páteř."

„To je skutečně neštěstí!"

„Smůla, co? No ale stalo se. A ona měla jen jedno přání — jet sem. Měla takový pocit, že kdybychom měli svůj vlastní domeček — něco malého — bylo by všechno jiné. Viděli jsme spoustu strašných chatrčí, a pak nám štěstí přálo a našli jsme tohle. Je tady hezky, ticho a klid — žádná auta kolem, žádné gramofony od sousedů. Na místě jsem to vzal."

S těmito posledními slovy jsme došli až k samotnému domku. Croft burácivě zavolal: „Húú-úúú!" a zevnitř se v odpověď ozvalo také „Húú-úúú".

„Pojďte dál," pozval nás pan Croft. Prošel otevřenými dveřmi a po krátkých schodech nahoru do příjemné ložnice. Na pohovce tam ležela statná žena s hezkými šedými vlasy a velice milým úsměvem.

„Kdo myslíš, že je tohle, matičko?" začal pan Croft. „To je extra-speciální, světově proslulý detektiv pan Hercule Poirot. Přivedl jsem ti ho na kus řeči."

„No to je přece úžasné," vykřikla paní Croftová a srdečně potřásla Poirotovi rukou. „Četla jsem o té věci s Modrým vlakem a jak jste v něm náhodou byl, a o spoustě dalších vašich případů. Od té doby, co mám ty trable s páteří, jsem přečetla snad všechny detektivky, co existují. Při ničem jiném mi čas tak neutíká. Berte, miláčku, zavolej na Edith, ať přinese čaj."

„Jdu na to, matičko."

„Edith je něco mezi ošetřovatelkou a hospodyní,“ vysvětlovala paní Croftová. „Chodí sem každé dopoledne, aby mě trochu dala do pořádku. Služebnictvem se neobtěžujeme. Bert umí vařit a uklízet stejně dobře jako kuchařka nebo pokojská a aspoň má co dělat — tohle a zahradu.“

„Tak tady to je,“ vykřikl pan Croft, který se vrátil s tácem. „Tady je čaj. Tohle je velký den v našem životě, matičko.“

„Předpokládám, že tu bydlíte, pane Poirote?“ zeptala se paní Croftová, když sahala po konvici.

„Ano, madame, jsem na dovolené.“

„Ale já jsem četla, že jste odešel na odpočinek — že jste si udělal dovolenou jednou provždy.“

„Madame, nesmíte věřit všemu, co píšou noviny.“

„Ano, to je pravda. Takže ještě pracujete?“

„Když najdu případ, který mě zajímá.“

„Ale nepřijel jste sem snad pracovat?“ ptal se bystře pan Croft. „Říkat tomu dovolená může patřit ke hře.“

„Nesmíš mu klást nepříjemné otázky, Berte,“ zarazila ho paní Croftová. „Jinak už nepřijde. Jsme prostí lidé, pane Poirote, a vy jste nám udělal obrovskou radost, že jste nás dnes navštívil — vy a váš přítel. Skutečně nevíte, jak jste nás potěšil.“

Její vděčnost byla tak přirozená a tak upřímná, že mi byla velice sympatická.

„To bylo hrozné s tím obrazem,“ řekl pan Croft.

„Tu chudinku malou to mohlo zabít,“ dodala paní Croftová procítěně. „Ona je jako živé stříbro. Když sem přijede, je tu hned veseleji. Sousedé ji prý moc rádi nemají, jak jsem slyšela. Ale to v takovýchhle staromódních anglických hnízdech bývá. Nelíbí se jim, když je dívka veselá a užívá si života. Ani se nedivím, že tady moc často nebývá, a ten její dlouhonosý bratranec má asi takovou šanci přesvědčit ji, aby se tady usadila, jako — jako — no, jako já nevím co.“

„Neklepař, Milly.“

„Aha!“ podotkl Poirot. „Odtud vítr fouká. Madame má spolehlivý instinkt. Tak pan Charles Vyse je do naší malé přítelkyně zamilovaný?“

„Je do ní blázen,“ potvrdila paní Croftová. „Ale ona si venkovského právníka nevezme. A ani jí to nevyčítám. On stejně za moc nestojí. Mně by se líbilo, kdyby si vzala toho milého námořníka — jak se jmenuje, Challenger. Rozhodně by mohla v manželství pochodit hůř. Je sice starší než ona, ale co má být? Trochu se usadit, to by potřebovala. Pořád se honí tam a zpátky, dokonce i na kontinent, a pořád sama nebo s tou svou divnou kamarádkou paní Riceovou. Je to milá dívka, pane Poirote, to vím moc dobře. Ale mám o ni starost. V poslední době nevypadala nijak šťastně. Já bych řekla uštvaně nebo zoufale. A to mi dělá starost! Mám svoje důvody, abych se o tu dívku zajímala, viď, Berte?“

Pan Croft zprudka vstal.

„To nemusíš rozebírat, Milly,“ řekl. „Napadlo mě, pane Poirote, jestli byste nechtěl vidět nějaké fotografie z Austrálie?“

Zbytek návštěvy už proběhl poklidně. O deset minut později jsme se zvedli.

„Milí lidé,“ podotkl jsem. „Prostí, na nic si nehrají. Typičtí Australané.“

„Líbili se vám?“

„Vám ne?“

„Byli velice příjemní — velice přátelští.“

„Tak co se tedy děje? Něco se vám nezdá, to na vás vidím.“

„Podle mě byli o chloupeček víc ‚typičtí‘, než je obvyklé,“ podotkl zamyšleně Poirot. „To volání húú-úúú, to ukazování fotografií — nehráli tu roli trošku moc důkladně?“

„Vy jste ale podezíravý ďábel!“

„Máte pravdu, *mon ami*. Jsem podezíravý vůči všemu — vůči všem. Bojím se, Hastingsi, bojím.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Návštěva u pana Vyse

Poirot se důsledně držel kontinentální snídaně. Vidět mě pojídat slaninu s vejci ho rozčilovalo a nedělalo mu dobře — nebo tak to aspoň vždycky říkal. Následkem toho si dával posílat kávu a rohlíky a snídal v posteli a já jsem mohl klidně začít den tradiční snídaní Angličana — slaninou, vejci a marmeládou.

Když jsem v pondělí ráno scházel dolů, nahlédl jsem do jeho pokoje. Seděl v posteli oblečený v nápadně nádherném županu.

„*Bonjour*, Hastingsi. Zrovna jsem chtěl volat. Tady je zpráva, kterou jsem napsal, byl byste tak laskav a zařídil, aby ji okamžitě odnesli do Domu na úskalí a doručili mademoiselle?“

Vztáhl jsem po ní ruku. Poirot se na mě podíval a povzdechl.

„Kéž byste — kéž byste si, Hastingsi, česal pěšinku uprostřed a ne na straně! Váš vzhled by byl o tolik symetričtější! A váš knír. Když už musíte mít knír, ať je to skutečný knír — takový umělecký objekt, jako mám já.“

Měl jsem co dělat, abych se při té představě viditelně neotřásl. Vzal jsem rázně dopis Poirotovi z ruky a odešel jsem.

Když jsem se vrátil, byl už v našem společném salonu. Vzápětí jsme dostali vzkaz, že přišla slečna Buckleyová. Poirot přikázal, aby ji přivedli nahoru.

Vešla celkem vesele, ale měl jsem dojem, že kruhy pod jejíma očima jsou ještě temnější než obvykle. V ruce držela telegram, který podala Poirotovi.

„Podívejte,“ řekla. „Doufám, že vám to udělá radost!“

Poirot přečetl telegram nahlas.

„Přijedu dnes 5.30. Maggie.“

„Moje ošetřovatelka a strážkyně!“ řekla Nick. „Ale stejně se pletete. Maggie to vůbec nemyslí. Svědomitá práce, to je asi to jediné, na co je stavěná. A taky na to, aby spolehlivě nikdy nepochopila pointu žádného vtipu. Freddie by na odhalování skrytých vrahů byla

desetkrát lepší. A ještě lepší by byl Jim Lazarus. Pořád mám pocit, že tomu se tak docela na kobylku nedostane nikdo.“

„A kapitán Challenger?“

„George? Ten nikdy nic nevidí, dokud mu to nestrčíte pod nos. Ale jak si jednou všimne, pořádně si to s každým vyřídí. Kdyby došlo na nějaké účtování, to by byl George k nezaplacení.“

Odhodila klobouk a pokračovala:

„Dala jsem příkaz, aby toho člověka, o kterém jste mi psal, pustili dovnitř. Zní to záhadně. Instaluje tam diktafon nebo něco takového?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Ne, ne, nic vědeckého. Jen taková maličkost, potřebuji jen pouhý odborný názor, mademoiselle. Něco bych rád věděl.“

„No dobře,“ kývla Nick. „Je to všechno ohromná zábava, ne?“

„Skutečně, mademoiselle?“ zeptal se Poirot laskavě.

Stála asi minutu zády k nám a dívala se z okna. Pak se obrátila. Všechna vzdorná statečnost se z její tváře vytratila. Obličej teď měla dětinsky zkřivený, jak bojovala se slzami.

„Ne,“ řekla. „Ne — není. Mám strach — mám strach. Příšerný strach. A vždycky jsem si myslela, že jsem statečná.“

„To také jste, *mon enfant*, to také jste. Oba dva, Hastings i já, jsme obdivovali vaši odvahu.“

„Ano, opravdu,“ přidal jsem se vřele.

„Ne,“ zavrtěla Nick hlavou. „Nejsem statečná. To — to *čekání*. Pořád musím přemýšlet, jestli se ještě něco stane. A *jak* se to stane! A *čekám*, že se to stane.“

„Ano, ano — je to napětí.“

„Včera večer jsem přetáhla svou postel doprostřed místnosti. A zavřela okna a zamkla dveře. Když jsem sem teď ráno šla, vzala jsem to okolo, po silnici. Nemohla jsem — prostě jsem nedokázala projít zahradou. Jako by mi najednou úplně povolily nervy. Tahle věc, to už byla poslední kapka.“

„Co jste tímhle přesně myslela, mademoiselle? Poslední kapka čeho?“

Chvilku mlčela, pak teprve odpověděla.

„Ne, nemyslela jsem nic konkrétního. Prostě to, čemu se v novinách říká ‚tlak moderního života'. Příliš mnoho koktejlů, příliš mnoho cigaret — a tak. Prostě jsem se dostala do takového divného — nervózního — stavu."

Svezla se na židli a malé ruce se neklidně svíraly a rozevíraly.

„Nejste ke mně upřímná, mademoiselle. Ještě je v tom něco."

„Není — opravdu není."

„Je v tom něco, co jste mi neřekla."

„Řekla jsem vám všechno do nejmenších podrobností."

Mluvila upřímně a vážně.

„O těch nehodách — o těch útocích na vás ano."

„No tak?"

„Ale neřekla jste mi všechno, co máte v srdci — všechno o svém životě…"

Pomalu odpověděla: „A může vůbec někdo udělat něco takového?"

„Tak vidíte," triumfoval Poirot. „Připouštíte to!"

Zavrtěla hlavou. Pozorně ji sledoval.

„Možná," nadhodil bystře, „že to není *vaše* tajemství?"

Měl jsem pocit, že jsem viděl, jak jí škubla víčka. Ale skoro okamžitě vyskočila.

„Vážně a doopravdy, pane Poirote, jsem vám řekla úplně všechno, co o téhle hloupé záležitosti vím. Jestli myslíte, že vím něco o někom jiném nebo že někoho podezírám, tak se mýlíte. Právě proto, že *nemám* nejmenší podezření, se můžu zbláznit. Já nejsem hloupá. A je mi jasné, že jestli ty nehody nebyly nehody, tak je musel nastrojit někdo z mého nejbližšího okolí — někdo — někdo, kdo mě zná. A právě to je tak příšerné. Protože nemám nejmenší tušení — ani to nejmenší — kdo to může být, ten někdo."

Znovu došla k oknu a podívala se ven. Poirot mi naznačil, abych nemluvil. Patrně doufal v nějaká další odhalení, když teď dívka ztratila sebekontrolu.

Když promluvila, zněl její hlas jinak, zasněně a vzdáleně.

„Víte, jaké divné přání jsem vždycky měla? Miluji Dům na úskalí. Vždycky jsem tam chtěla režírovat divadelní hru. Ten dům má v sobě — dramatickou atmosféru. V duchu jsem tam viděla in-

scenované nejrůznější typy her. A teď to je, jako by se tam skutečně divadlo hrálo. Jenže já nejsem režisér — já jsem herec! Herec v hlavní roli. Nebo jsem — možná — ta osoba, která zemře v prvním jednání.“

Hlas se jí zlomil.

„No tak, no tak, mademoiselle.“ Poirot to řekl rázným, povzbuzujícím tónem. „Takhle by to nešlo. Tohle je hysterie.“

Prudce se obrátila a pohlédla na něj.

„Řekla vám Freddie, že jsem hysterická?“ zeptala se. „Občas to o mně říká. Ale nesmíte vždycky věřit všemu, co říká Freddie. Jsou chvíle, kdy, víte… kdy to není tak docela ona.“

Chvilku bylo ticho a pak Poirot položil naprosto nesouvisející otázku:

„Povězte mi, mademoiselle,“ řekl, „dostala jste někdy nabídku na Dům na úskalí?“

„Myslíte, abych ho prodala?“

„To jsem měl na mysli.“

„Ne.“

„A uvažovala byste o prodeji, kdyby to byla dobrá nabídka?“

Nick o tom chvilku uvažovala.

„Ne, asi ne. Tedy leda že by to byla tak bláznivě dobrá nabídka, že by byla hloupost ji nepřijmout.“

„*Précisement*.“

„Nechci ho prodat, chápejte, protože ho mám ráda.“

„Samozřejmě. Chápu.“

Nick pomalu vykročila ke dveřím.

„Mimochodem, večer je ohňostroj. Přijdete? Večeře je v šest. Ohňostroj začíná v devět třicet. Bude ho báječně vidět ze zahrady z těch míst, kde je vidět na přístav.“

„Bude mi potěšením.“

„Pozvání samozřejmě platí pro oba,“ dodala Nick.

„Mnohokrát děkuji,“ odpověděl jsem.

„Když člověk potřebuje trochu povzbudit ducha, není nad večírky,“ poznamenala Nick. Zasmála se a vyšla ze dveří.

„*Pauvre enfant*,“ řekl Poirot.

Sáhl po klobouku a pečlivě z jeho povrchu sklepl téměř neviditelné smítko.

„Někam jdeme?“ zeptal jsem se.

„*Mais oui*. Musíme přece vyřídit svou právní záležitost, *mon ami*.“

„Samozřejmě. Chápu.“

„Člověk tak pronikavé inteligence jako vy nemůže nepochopit, Hastingsi.“

Kanceláře pánů Vyse, Trevanniona a Wynnarda byly situovány na hlavní třídě městečka. Vyšli jsem do prvního patra a vešli do místnosti, kde pilně psali tři úředníci. Poirot požádal o rozhovor s panem Charlesem Vysem.

Jeden z úředníků zamumlal pár slov do telefonu, dostal zřejmě kladnou odpověď, pak poznamenal, že pan Vyse nás přijme, odvedl nás přes chodbu, zaklepal na dveře a odstoupil, abychom mohli projít.

Za velkým stolem plným právních dokumentů se zvedl pan Vyse a přivítal nás.

Byl to vysoký mladý muž, dost pobledlý a s lhostejným výrazem. Ustupující vlasy mu začínaly vytvářet nad čelem kouty a na očích měl brýle. Celkově působil světlým a neurčitým dojmem.

Poirot přišel na setkání připraven. Naštěstí měl s sebou smlouvu, dosud nepodepsanou, a požádal pana Vyse o radu v souvislosti s některými odbornými otázkami tohoto ujednání.

Pan Vyse mluvil pečlivě a korektně a brzy rozptýlil údajné Poirotovy pochybnosti a vysvětlil mu některé nejasné formulace.

„Jsem vám velice zavázán,“ prohlásil Poirot. „Chápejte, pro mne jako pro cizince jsou tyto právní záležitosti a formulace velice obtížné.“

V té chvíli se pan Vyse zeptal, kdo k němu Poirota poslal.

„Slečna Buckleyová,“ odpověděl hned Poirot. „Ona je vaše sestřenice, že? Okouzlující mladá dáma. Náhodou jsem se zmínil o tom, že jsem zmaten, a ona mi poradila, abych zašel za vámi. Snažil jsem se vás navštívit v sobotu — asi kolem půl jedné — ale byl jste pryč.

„Ano, vzpomínám si. V sobotu jsem odcházel brzo.“

„Mademoiselle, vaše sestřenice musí být v tom velikém domě velice osamělá. Žije tam sama, že?“

„Přesně tak.“

„Povězte mi, pane Vyse, mohu-li se zeptat, je nějaká šance, že by tato nemovitost byla na prodej?“

„Podle mne ani ta nejmenší.“

„Chápejte, neptal jsem se na to jen tak. Mám důvod! Já sám hledám právě takovou nemovitost. Klima v St. Loo mě okouzlilo. Je pravda, že dům zřejmě není v nejlepším stavu, protože, jak jsem pochopil, nebylo právě nazbyt peněz, které by se daly vynaložit na opravy. Nebylo by za těchto okolností možné, že by mademoiselle zvažovala nabídku?“

„Skutečně, na to není nejmenší šance.“ Charles Vyse velmi rozhodně zavrtěl hlavou. „Moje sestřenice to místo zbožňuje. Nic by ji nepřimělo ho prodat, to vím jistě. Chápejte, je to rodinné sídlo.“

„To jsem pochopil, ale —“

„Naprosto to nepřichází v úvahu. Znám svou sestřenici. Ona ten dům fanaticky miluje.“

O pár minut později jsme byli zase venku na ulici.

„Tak příteli,“ řekl Poirot, „jaký dojem na vás udělal tenhle pan Charles Vyse?“

Uvažoval jsem o tom.

„Velice negativní,“ řekl jsem nakonec. „Je to podivně negativní člověk.“

„Myslíte, že to není silná osobnost?“

„Ne, to není. Je to člověk, na kterého byste si nevzpomněl, kdybyste ho viděl příště. Takový průměrný.“

„Jeho vzhled rozhodně není nápadný. Všiml jste si nějakých nesrovnalostí během našeho rozhovoru s ním?“

„Ano,“ kývl jsem zvolna. „Ano. V otázce prodeje Domu na úskalí.“

„Přesně tak. Byl byste popsal postoj mademoiselle Buckleyové vůči domu jako ‚fanaticky milující‘?“

„To je hodně silný výraz.“

„Ano — a pan Vyse si v silných výrazech nelibuje. Jeho normální postoj — postoj právníka — je spíš podceňovat než přeceňo-

vat. A přesto řekl, že mademoiselle Buckleyová dům svých předků fanaticky miluje.“

„Dnes ráno na mě ten dojem nedělala,“ řekl jsem. „Myslím, že o tom mluvila velmi rozumně. Má zjevně to místo ráda — asi jako kdokoli jiný v jejím postavení — ale rozhodně nic víc.“

„Takže jeden z těch dvou lže,“ uzavřel Poirot zamyšleně.

„Vyse by člověk ze lži nepodezíral.“

„Což je samozřejmě výhoda, když někdo lhát potřebuje,“ poznamenal Poirot. „Ano, působí málem jako George Washington. A všiml jste si ještě něčeho, Hastingsi?“

„Čeho?“

„*Nebyl ve své kanceláři v sobotu v půl jedné*.“

SEDMÁ KAPITOLA

Tragédie

První člověk, kterého jsme uviděli, když jsme ten večer přišli do Domu na úskalí, byla Nick. Poskakovala po hale v nádherném kimonu s draky.

„To jste jenom vy!“

„Mademoiselle — mně puká srdce!“

„Já vím. Znělo to hrubě. Ale mají mi přivézt šaty. Slíbili mi to — mizerové — svatosvatě slíbili!“

„Ach! Pokud jde o záležitost *la toilette*! Večer se tančí, že?“

„Ano. Po ohňostroji tam všichni jdeme. To jest, máme tam jít všichni.“

Hlas se jí náhle zlomil. Ale vzápětí se už zase smála.

„Nikdy se nevzdávej! To je moje motto. Nemysli na potíže, a potíže se nedostaví! Dnes mám už zase nervy v pořádku. Budu veselá a budu se bavit.“

Na schodech se ozvaly kroky. Nick se obrátila.

„Á, to je Maggie. Maggie, tohle jsou ti detektivové, kteří mě chrání před tajemným vrahem. Odveď je do salonu a oni ti o tom všechno řeknou.“

Postupně jsme si potřásli rukou s Maggie Buckleyovou a ona nás podle pokynu odvedla do salonu. Můj názor na ni byl okamžitě kladný.

Myslím, že především mě na ní přitahoval dojem klidného zdravého rozumu, jímž působila. Byla to tichá dívka, hezká v starosvětském slova smyslu — rozhodně ne moderně elegantní. Tvář měla nedotčenou líčidly a na sobě prosté, poněkud obnošené černé šaty. Měla upřímné modré oči a příjemný pomalý způsob mluvy.

„Nick mi vyprávěla neuvěřitelné věci,“ řekla. „Určitě přehání. Kdo by mohl chtít ublížit Nick? Ta nemůže mít na světě jediného nepřítele.“

V jejím hlase zazněla zřetelná nedůvěra. Prohlížela si Poirota dost nelichotivým způsobem. Uvědomil jsem si, že pro dívku jako Maggie Buckleyová jsou všichni cizinci podezřelí.

„Přesto vás ujišťuji, slečno Buckleyová, že je to pravda," odpověděl Poirot tiše.

Neřekla nic, ale nevíra z její tváře nezmizela.

„Nick mi dnes připadá jako posedlá," poznamenala. „Nevím, co to s ní je. Má svou nejdivočejší náladu."

To slovo — posedlá! Až mi přeběhl mráz po zádech. A také něco v její intonaci ve mně vyvolalo otázky.

„Vy jste Skotka, slečno Buckleyová?" zeptal jsem se náhle.

„Moje matka pocházela ze Skotska."

Všiml jsem si, že mne zřejmě schvaluje víc než Poirota. Cítil jsem, že to, co o případu řeknu já, bude u ní mít větší váhu než jeho slova.

„Vaše sestřenice se chová velmi statečně," prohlásil jsem. „Je rozhodnutá žít dál jako obvykle."

„Jinak to ani nejde, ne?" řekla Maggie. „Myslím — ať člověk uvnitř cítí cokoli — není k ničemu dobré dělat kolem toho rámus. To jen uvádí do rozpaků všechny kolem." Odmlčela se a pak tiše dodala: „Mám Nick moc ráda. Vždycky ke mně byla hodná."

Víc už jsme si říct nestačili, protože v té chvíli se do místnosti přiloudala Frederica Riceová. Měla na sobě blankytně modrou róbu a vypadala velice křehce a nadzemsky. Za chvilku ji následoval i Lazarus a pak vtančila dovnitř Nick. Měla na sobě černé šaty a přes ramena přehozený nádherný starý čínský šál v ohnivě červené barvě.

„Ahoj vespolek," řekla. „Koktejly?"

Všichni jsme se napili a Lazarus k ní pozvedl svou sklenici.

„To je úžasný šál, Nick," řekl. „Je starožitný, viď?"

„Ano — ten přivezl z cest prapraprastrýc Timothy."

„Je to nádhera — opravdu nádhera. Druhý takový bys nenašla, ani kdyby ses hodně snažila."

„Je teplý," dodala Nick. „Bude příjemný, až se budeme dívat na ohňostroj. A je veselý. Já — já nenávidím černou."

„Ano," kývla Frederica. „Myslím, že v černých šatech jsem tě ještě nikdy neviděla, Nick. Proč sis je pořídila?"

„Ale ani nevím," odbyla ji dívka s podrážděným gestem, ale já jsem zahlédl, jak se jí podivně zkřivily rty, jakoby bolestí. „Proč člověk vůbec něco dělá?"

Šli jsme večeřet. Objevil se záhadný sloužící — patrně najatý pro tuto příležitost. Jídlo bylo celkem nijaké. Šampaňské zato bylo dobré.

„George se neobjevil," řekla Nick. „Je to otrava, že musel zrovna včera večer zpátky do Plymouthu. Ale čekám, že se tu během večera objeví. Rozhodně aspoň včas na tancování. Pro Maggie mám taky jednoho chlapíka. Není sice nějak třeskutě zajímavý, ale celkem ujde."

Oknem k nám zalehl tlumený řev motoru.

„Zatracené čluny," ulevil si Lazarus. „Už jich mám vážně plné zuby."

„To nebyl člun," opravila ho Nick. „To byl hydroplán."

„Asi máš pravdu."

„Samozřejmě že mám pravdu. Ten zvuk je úplně jiný."

„Kdy ty si taky jeden pořídíš, Nick?"

„Až seženu peníze," zasmála se Nick.

„A pak nejspíš vyrazíš do Austrálie jako to děvče — jak se jmenuje?"

„Hrozně ráda bych —"

„Ohromně ji obdivuji," konstatovala paní Riceová svým unaveným hlasem. „Úžasná odvaha! A docela sama."

„Já vůbec obdivuji všechny letce," přidal se Lazarus. „Kdyby Michael Seton byl úspěšně dokončil svůj let kolem světa, byl by hrdinou dne — a právem. Věčná škoda, že tam zahynul. Takové lidi, jako je on, si Anglie nemůže dovolit ztrácet."

„Třeba je přece jen ještě naživu," řekla Nick.

„Sotva. Teď už je šance tak jedna k tisíci. Chudák Šílený Seton."

„Vždycky mu říkali Šílený Seton, že?" zeptala se Frederica.

Lazarus kývl.

„On pochází vůbec z dost šílené rodiny," vysvětloval. „Jeho strýc, sir Matthew Seton, ten, co před týdnem zemřel — to byl blázen, jako když vyšije."

„To byl ten uhozený milionář, co zakládal ptačí útulky, ne?“ zeptala se Frederica.

„Ano. Kupoval pro ně celé ostrovy. Strašně nenáviděl ženy. Myslím, že ho jednou nějaká dívka vypekla a on se pak radši utěšoval živou přírodou.“

„Proč říkáte, že je Michael Seton mrtvý?“ trvala na svém Nick. „Nevidím důvod, proč se vzdávat naděje — zatím.“

„No jistě, ty jsi ho znala, viď?“ vzpomněl si Lazarus. „Zapomněl jsem.“

„Já a Freddie jsme se s ním setkaly loni v Le Tourquet,“ odpověděla Nick. „Byl úplně úžasný, viď, Freddie?“

„Mě se neptej, miláčku. Ulovila jsi ho ty, ne já. Jednou tě přece svezl i svým letadlem?“

„Ano — ve Scarborough. Bylo to prostě nádherné.“

„Létal jste někdy, kapitáne Hastingsi?“ zeptala se mě Maggie zdvořilým konverzačním tónem.

Musel jsem přiznat, že moje zkušenosti s leteckou dopravou se omezují na let do Paříže a zpátky.

Nick najednou s výkřikem vyskočila.

„Telefon! Nečekejte na mě. Už se připozdívá. A já jsem pozvala spoustu lidí.“

Vyběhla z pokoje. Podíval jsem se na hodinky; bylo právě devět. Přinesli moučníky a portské. Poirot a Lazarus si povídali o umění. Lazarus vysvětloval, že obrazy jsou právě teď na trhu velký hit. Pak se pustili do rozboru nových myšlenek v oboru nábytkářství a dekoratérství.

Já jsem se snažil plnit své společenské povinnosti a konverzovat s Maggie Buckleyovou, ale musím přiznat, že to šlo ztěžka. Odpovídala mile, ale nikdy nevrátila nahrávku. Bylo to jako plavat proti proudu.

Frederica Riceová seděla mlčky a zasněně, lokty opřené o stůl, a kouř z její cigarety se jí vinul kolem plavé hlavy. Vypadala jako rozjímající anděl.

Bylo právě dvacet minut po deváté, když do dveří strčila hlavu Nick.

„Tak pojďte, všichni! Zvířata už jdou v řadě za sebou.“

Poslušně jsme se zvedli. Nick vítala nově příchozí. Pozvaných bylo asi tucet lidí. Většina byla celkem nezajímavá. Všiml jsem si, že Nick je dobrá hostitelka. Zapomněla na moderní způsoby a zcela tradičním způsobem se starala, aby si všichni připadali vítaní. Mezi hosty jsem zahlédl Charlese Vyse.

Po chvíli jsme se všichni přesunuli do zahrady, na místo, odkud bylo vidět na moře a přístav. Bylo tu přichystáno několik židlí pro starší lidi, ale většina z nás stála. První světelná raketa zaplápolala k nebi.

V té chvíli jsem uslyšel známý zvučný hlas, a když jsem se obrátil, viděl jsem, jak Nick vítá pana Crofta.

„To je škoda," říkala právě, „že tady nemůže být také paní Croftová. Měli jsme ji přinést na nosítkách nebo tak něco."

„Matička má vůbec smůlu. Ale nikdy si nestěžuje — ona má úžasnou povahu — Ha! Tahle byla pěkná." Ta poslední poznámka patřila sprše zlatého deště na obloze.

Noc byla tmavá — měsíc nesvítil, za tři dny měl být nov. A jako o většině letních večerů, bylo i chladno. Maggie Buckleyová, která stála vedle mě, se zachvěla.

„Doběhnu si jen pro kabát," zamumlala.

„Dojdu vám tam."

„Ne, nevěděl byste, kde ho hledat." V té chvíli zavolal hlas Frederiky Riceové:

„Maggie, dones i můj. Je v mém pokoji."

„Neslyšela tě," řekla Nick. „Vezmu ti ho, Freddie. Já si jdu pro kožíšek — tenhle šál není dost teplý. Profukuje."

Od moře skutečně ostře foukalo.

Dole u mola zapálili několik světelných obrazů. Já jsem se dal do řeči se starší dámou stojící vedle mě, která mě podrobila přísnému výslechu na téma život, kariéra, vkus a předpokládaná délka pobytu.

Bang! Obloha se rozzářila deštěm zelených hvězd. Ty se změnily na modré, červené a nakonec stříbrné.

Další a další.

„ ‚Och!' a ‚Ach!', nic jiného člověk neříká," prohlásil náhle Poirot blízko u mého ucha. „Nakonec to začne být monotónní, nezdá se

vám? Brrr! Tráva je vlhká na nohy! Za tohle budu trpět — promrznu. A žádná naděje na pořádný *tisane*!“

„Promrznout? Když je takhle krásný večer?“

„Krásný večer! Krásný večer! To říkáte proto, že zrovna nepadají trakaře. Pokaždé, když neprší, je krásný večer. Ale říkám vám, příteli, kdybychom tu měli malý teploměr, viděl byste!“

„No,“ připustil jsem, „také bych nebyl proti tomu obléknout si kabát.“

„Jste velice rozumný. Vrátil jste se z horkého klimatu.“

„Donesu i váš.“

Poirot pozvedl ze země nejdřív jednu, pak druhou nohu, jak to dělávají kočky.

„Nejvíc se obávám vlhkých nohou. Myslíte, že byste mi dokázal sehnat galoše?“

Potlačil jsem úsměv.

„To je beznadějné,“ řekl jsem. „Chápejte, Poirote, ty se už nepoužívají.“

„Pak se posadím v domě,“ prohlásil. „Jen kvůli ohníčkům se přece nebudu *enrhumer*. A nechytím třeba i *fluxion de poitrine*.“

Zamířili jsme tedy k domu, Poirot stále pohoršené brblal. Dolehl k nám hlasitý potlesk od mola, kde právě zažehli další světelný obraz — tentokrát myslím loď s nápisem *Vítáme naše hosty*.

„V srdci jsme všichni děti,“ rozumoval Poirot. „*Les Feus D‘Artifices*, večírky, hry s míči — ano, a dokonce i kouzelník, muž, který oklame oko, ať se dívá sebepozorněji — *mais qu‘est-ceque vous avez*?“

Chytil jsem ho za paži, jednou rukou jsem ho svíral, druhou ukazoval.

Byli jsme necelých sto metrů od domu a právě před námi, mezi námi a otevřeným francouzským oknem, *ležela schoulená postava zahalená v šarlatovém čínském šálu…*

„*Mon Dieu!*“ zašeptal Poirot. „*Mon Dieu…*“

OSMÁ KAPITOLA

Osudný šál

Myslím, že to nemohlo být víc než čtyřicet vteřin, co jsme tam stáli zkamenělí hrůzou, neschopni pohybu, ale zdálo se to jako hodina. Pak Poirot setřásl mou ruku a vykročil. Pohyboval se ztuhle, jako automat.

„Stalo se to," mumlal a nedokážu popsat, jaká úzkost a trpkost v jeho hlase zněla. „Přes všechno — přes všechna moje opatření se to stalo. Já bídák, já zločinec, proč jsem ji lépe nestřežil. Měl jsem to tušit. Ani na okamžik jsem se od ní neměl vzdálit."

„Nesmíte se obviňovat," řekl jsem.

Jazyk se mi lepil na patro, téměř jsem nedokázal artikulovat.

Poirot odpověděl jen nešťastným potřesením hlavy. Klekl si u těla.

A v té chvíli nás čekal druhý šok.

Protože se nocí rozlehl jasný, veselý hlas Nick a vzápětí se ve francouzském okně objevila dívka sama jako silueta proti osvětlenému pokoji.

„Promiň, že mi to tak trvalo, Maggie," řekla. „Ale —"

Nedořekla — a vytřeštila oči na scénu před sebou.

Poirot s výkřikem obrátil tělo na trávníku a já jsem se naklonil, abych viděl.

Hleděl jsem do mrtvé tváře Maggie Buckleyové.

Vzápětí byla Nick u nás. Hlasitě vykřikla.

„Maggie — Maggie! To — to nemůže —"

Poirot dosud prohlížel dívčino tělo. Nakonec se velmi pomalu zvedl.

„Je — je —" Nick to nebyla schopná dořící.

„Ano, mademoiselle. Je mrtvá."

„Ale proč? Ale proč? Kdo by mohl chtít zabít *ji*?"

Poirot odpověděl rychle a jistě.

„Ten někdo nechtěl zabít ji, mademoiselle. Chtěl zabít *vás*! Zmátl ho ten šál."

Nick zoufale vykřikla.

„Proč jsem to nemohla být já?“ kvílela. „Proboha, proč jsem to nemohla být já? Bylo by to o tolik lepší. Já nechci žít — teď už ne. Já bych byla ochotná umřít, co ochotná, já bych umřela ráda, byla bych šťastná, kdybych nemusela žít.“

Rozhodila zprudka ruce a pak se zapotácela. Rychle jsem ji podepřel paží.

„Odveďte ji do domu, Hastingsi,“ řekl Poirot. „A pak zavolejte policii.“

„Policii?“

„*Mais oui!* Řekněte jim, že je tu zastřelený člověk. A pak zůstaňte s mademoiselle Nick. *Za žádných okolností od ní neodcházejte*.“

Kývl jsem na znamení, že instrukce chápu, podepřel jsem omdlévající dívku a vykročil k francouzskému oknu do salonu. Položil jsem tam Nick na pohovku s polštářkem pod hlavou a pak jsem vyběhl do haly hledat telefon.

Trochu jsem sebou škubl, když jsem téměř vrazil do Ellen. Stála tam a na mírném, úctyhodném obličeji měla podivný výraz. Oči se jí třpytily a opakovaně si přejížděla jazykem po suchých rtech. Ruce sejí chvěly jakoby rozčilením. Jen mě uviděla, vyhrkla:

„Stalo — stalo se něco, pane?“

„Ano,“ odpověděl jsem stručně. „Kde je telefon?“

„Nic — nic vážného, pane?“

„Došlo k nehodě,“ odpověděl jsem vyhýbavě. „Někdo je zraněný. Musím telefonovat.“

„A kdo je zraněný, pane?“

V její tváři byla jasně znát dychtivost.

„Slečna Buckleyová. Slečna Maggie Buckleyová.“

„Slečna Maggie? Slečna *Maggie*? Jste si jistý, pane — chci říct, víte určitě, že — že to byla slečna Maggie?“

„Jsem si úplně jistý,“ potvrdil jsem. „Proč?“

„Ne — ne, to nic. Jen mě napadlo, jestli to není jedna z těch druhých dam. Myslela jsem, jestli to třeba nebyla — paní Riceová.“

„Poslyšte,“ zarazil jsem ji, „kde je ten telefon?“

„Tady v tomhle pokojíku, pane.“ Otevřela mi dveře a ukázala na přístroj.

„Děkuji,“ řekl jsem. A protože se neměla k odchodu, dodal jsem: „Nic víc nepotřebuji, děkuji vám.“

„Jestli chcete volat doktora Grahama —“

„Ne, ne,“ zarazil jsem ji. „To je všechno. Jděte, prosím.“

Neochotně odešla, tak pomalu, jak si jen troufla. Bylo velmi pravděpodobné, že bude poslouchat za dveřmi, ale s tím jsem nemohl nic dělat. Koneckonců brzo bude vědět všechno, co se vědět dá.

Dovolal jsem se na policejní stanici a ohlásil jsem, co se stalo. Pak jsem z vlastní iniciativy zavolal onoho doktora Grahama, o kterém se zmínila Ellen. Jeho číslo jsem našel v seznamu. Měl jsem pocit, že přinejmenším Nick bude potřebovat lékařskou péči — i když pro tu ubohou dívku, která leží venku, doktor už nic udělat nemůže. Slíbil mi, že hned přijde, a já jsem zavěsil a vyšel zpátky do haly.

Pokud Ellen poslouchala za dveřmi, dokázala se ztratit velmi rychle. Když jsem vyšel ven, nebyl nikdo v dohledu. Vrátil jsem se do salonu. Nick se pokoušela posadit.

„Myslíte — mohl byste mi donést — trochu brandy?“

„Samozřejmě.“

Spěšně jsem se vrátil do jídelny, našel jsem, co jsem chtěl, a zamířil zpátky. Několik doušků destilátu dívku oživilo. Do tváří se jí začala vracet barva. Přerovnal jsem polštáře, aby si mohla pohodlněji položit hlavu.

„Je to všechno — strašné.“ Otřásla se. „Všechno — všude.“

„Já vím, děvenko, já vím.“

„Ne, nevíte! Nemůžete vědět. Všechno je to tak *zbytečné*. Kéž bych to byla já. Bylo by po všem…“

„Nesmíte být morbidní,“ napomenul jsem ji.

Jen zavrtěla hlavou a opakovala. „Vy nevíte! Vy *nevíte*!“

Pak se náhle rozplakala. Bylo to tiché, beznadějné vzlykání, jako když pláče dítě. Pomyslel jsem si, že tohle je pro ni asi nejlepší, a tak jsem se její slzy nesnažil zastavit.

Když se první záchvat pláče trochu utišil, přikradl jsem se k oknu a vyhlédl ven. Před několika minutami jsem zvenčí zaslechl vý-

křiky. Teď už byli na scéně všichni, seskupení v půlkruhu kolem místa tragédie, a Poirot je držel v uctivé vzdálenosti jako bájeslovná hlídka…

Právě v té chvíli se objevily na trávníku dvě postavy v uniformě; dorazila policie.

Tiše jsem se vrátil na své místo u pohovky. Nick zvedla uslzenou tvář.

„Neměla bych něco dělat?“

„Ne, děvenko. Poirot se o všechno postará. Nechte to na něm.“ Nick minutu nebo dvě mlčela a pak řekla:

„Chudák Maggie. Chudák stará dobrá Maggie. Taková hodná duše, která za celý život nikomu neublížila. Že se to muselo stát zrovna jí. Připadám si, jako bych ji zabila — když jsem ji sem takhle přitáhla.“

Smutně jsem zavrtěl hlavou. Jak málo dokáže člověk předvídat budoucnost. Když Poirot naléhal na Nick, aby si pozvala přítelkyni, netušil vůbec, že té neznámé dívce podepisuje rozsudek smrti.

Seděli jsem mlčky. Toužil jsem zjistit, co se děje venku, ale věrně jsem plnil Poirotovy instrukce a setrvával na svém místě.

Připadalo mi, že už uplynuly celé hodiny, když se konečně otevřely dveře a do místnosti vešli Poirot a policejní inspektor. S nimi přišel další muž — zjevně doktor Graham. Ten okamžitě přistoupil k Nick.

„Jak se cítíte, slečno Buckleyová? Musel to být hrozný šok.“ Nahmátl jí puls.

„Není to tak zlé.“

Obrátil se ke mně.

„Brala si něco?“

„Trochu brandy,“ odpověděl jsem.

„Jsem v pořádku,“ prohlásila statečně Nick.

„Dokážete odpovědět na pár otázek?“

„Jistě.“

Policejní inspektor si odkašlal a vykročil blíž. Nick ho přivítala stínem úsměvu.

„Tentokrát nepřekážím dopravě,“ řekla.

Usoudil jsem z toho, že se ti dva nevidí poprvé.

„Je to hrozná záležitost, slečno Buckleyová,“ řekl inspektor. „Je mi to velice líto. Tady pan Poirot, jehož jméno velice dobře znám (a jsem hrdý, že ho tady máme), mi řekl, že je přesvědčen, že na vás nedávno někdo střílel v zahradě hotelu Majestic?“

Nick kývla.

„Myslela jsem, že je to jen vosa,“ vysvětlila. „Ale nebyla.“

„A předtím jste také měla nějaké podivné nehody?“

„Ano — přinejmenším bylo zvláštní, že se staly tak těsně za sebou.“

Krátce vylíčila jednotlivé příhody.

„Dobře. A teď, jak se stalo, že vaše sestřenice na sobě měla váš šál?“

„Přišly jsme sem pro kabát — dívaly jsme se na ohňostroj, ale bylo dost chladno. Já jsem odhodila šál tady na pohovku. Pak jsem šla nahoru a oblékla jsem si to, co mám teď — lehký kabátek z nutrie. Také jsem šla do pokoje své přítelkyně paní Riceové pro její pelerínu. Leží támhle na zemi u okna. Pak na mě Maggie volala, že nemůže najít svůj kabát. Řekla jsem, že musí být dole. Šla dolů a volala znovu, že ho pořád nemůže najít. Já jsem řekla, že nejspíš zůstal v autě — ona hledala tvídový kabát — večerní kožíšek nemá — a já jsem jí nabídla, že jí dolů donesu nějaký svůj. Ale ona nechtěla — prý si vezme můj šál, jestli já ho nechci. Já na to, že samozřejmě může, ale bude jí to stačit? A ona že ano, protože je z Yorkshiru, a tak jí nepřipadalo, že je moc velká zima. Chtěla prostě něco. Tak jsem řekla dobře, jsem za chviličku dole. A když jsem vyšla — vyšla ven —“

Zarazila se, hlas se jí zlomil…

„Ne, netrapte se, slečno Buckleyová. Řekněte mi jedno. Slyšela jste výstřel — nebo dva výstřely?“

Nick zavrtěla hlavou.

„Ne — jen rakety z ohňostroje a bouchající žabky.“

„To je přesně ono,“ kývl inspektor. „Za takovéhle situace si prostě výstřelu nevšimnete. Předpokládám, že asi nemá význam ptát se vás, zda netušíte, kdo podniká ty útoky na vás?“

„Nemám nejmenší tušení,“ odpověděla Nick. „Vůbec si to neumím představit.“

„Ani jsem to nečekal,“ pokýval inspektor. „Nějaký vražedný maniak — tak to vypadá. Ošklivá záležitost. Dnes už se vás na nic dalšího ptát nepotřebuji, slečno. Mrzí mě to víc, než dokážu vyjádřit.“

Přistoupil k nim doktor Graham.

„Navrhuji vám, slečno Buckleyová, abyste tady nezůstávala. Mluvil jsem o tom s panem Poirotem. Znám vynikající sanatorium. Utrpěla jste šok, chápejte. Potřebujete naprostý klid —“

Nick se na něj nedívala. Pohledem sjela k Poirotovi.

„Je to — kvůli šoku?“ zeptala se.

Přistoupil k ní.

„Chci, abyste se cítila v bezpečí, *mon enfant*. A také já chci mít pocit, že jste v bezpečí. Bude tam ošetřovatelka — milá praktická ošetřovatelka bez fantazie. Celou noc vám bude nablízku. Když se vzbudíte a vykřiknete — bude tam, *blízko a po ruce*. Chápete?“

„Ano,“ kývla Nick. „Chápu. Ale vy ne. Já se už nebojím. Mně je jedno, co se mnou bude. Jestli mě někdo chce zavraždit, ať si poslouží.“

„Šššš, šššš,“ chlácholil jsem ji. „Jste přetažená.“

„Vy nic nevíte. Nikdo z vás to neví!“

„Já si opravdu myslím, že plán pana Poirota je dobrý,“ vložil se do toho chlácholivě lékař. „Odvezu vás tam svým autem. A dáme vám něco, abyste se v noci dobře vyspala. Co vy na to?“

„Mně je to jedno, odpověděla Nick. „Jak chcete. Mně na tom nezáleží.“

Poirot položil svou ruku na její.

„Já vím, mademoiselle. Já vím, jak vám asi je. Stojím před vámi zahanbený a se zlomeným srdcem. Já, který jsem vám slíbil ochranu, jsem ochránit nedokázal. Selhal jsem. Jsem bídák. Ale věřte mi, mademoiselle, že mi puká srdce nad tím selháním. Kdybyste věděla, jak trpím, jistě byste mi odpustila.“

„To nic,“ řekla Nick stále stejným otupělým hlasem. „Nesmíte si to vyčítat. Určitě jste dělal, co jste mohl. Nikdo by tomu nedokázal zabránit — ani udělat víc, určitě ne. Prosím, nebuďte nešťastný.“

„Jste velmi velkomyslná, mademoiselle.“

„Ne, já —“

Nestačila dořící. Dveře se rozlétly a dovnitř vrazil George Challenger.

„Co to má znamenat?“ vykřikl. „Zrovna jsem dorazil. A u brány stojí policista a všichni mluví o tom, že je někdo mrtvý. Co se děje? Proboha, řekněte mi to. Je to — je to — Nick?“

Říkal to s takovou hrůzou, že z toho běhal mráz po zádech. Najednou jsem si uvědomil, že doktor a Poirot mu společně Nick docela zakrývají.

Než měl kdokoli čas odpovědět, opakoval svou otázku.

„Řekněte mi — to nemůže být pravda — že Nick není mrtvá?“

„Ne, *mon ami*,“ řekl Poirot laskavě. „Je naživu.“

A ustoupil, aby Challenger viděl drobnou postavu na pohovce.

Challenger na ni několik okamžiků nevěřícně zíral. Pak se trochu zapotácel jako opilý a zamumlal:

„Nick — Nick.“

Náhle padl vedle pohovky na kolena, skryl hlavu v dlaních a zdušeným hlasem ze sebe vyrážel:

„Nick — miláčku — myslel jsem, že jsi mrtvá.“

Nick se pokusila posadit.

„Nic se neděje, Georgi. Neblázni. Jsem v pořádku.“

Zvedl hlavu a zmateně se kolem sebe rozhlédl.

„Ale *někdo* je mrtvý? Ten policista to říkal.“

„Ano,“ kývla Nick. „Maggie. Chudák stará Maggie. Ach!“

Tvář jí zkřivila křeč. Doktor a Poirot k ní přistoupili. Graham jí pomohl vstát. On a Poirot jí každý z jedné strany pomohli ven z pokoje.

„Čím dřív se dostanete do postele, tím lépe,“ konstatoval doktor. „Hned vás tam odvezu svým autem. Požádal jsem paní Riceovou, aby vám sbalila pár věcí.“

Zmizeli za dveřmi. Challenger mě chytil za paži.

„Já to nechápu. Kam ji vezou?“

Vysvětlil jsem mu to.

„Aha! Rozumím. A teď mi, Hastingsi, pro všechno na světě řekněte, co se vlastně stalo. To je příšerná tragédie! Chudák holka.“

„Pojďte se něčeho napít,“ pobídl jsem ho. „Jste na zhroucení.“

„Nemám nic proti tomu.“

Odebrali jsme se do jídelny.

„Pochopte,“ vysvětloval, když do sebe nalil pořádnou whisky se sodou. „Myslel jsem, že je to Nick.“

O citech kapitána Challengera nebylo pochyb. Průhlednější zamilovaný se ještě nenarodil.

DEVÁTÁ KAPITOLA

A. až J.

Pochybuji, že bych někdy zapomněl na noc, která následovala. Poirota sužovaly tak zoufalé výčitky svědomí, že mě to skutečně znepokojovalo. Neustále přecházel tam a zpátky po pokoji, svolával na svou hlavu ty nejhorší kletby a k mým dobře míněným námitkám byl hluchý.

„To je tak, když má člověk o sobě příliš vysoké mínění: jsem potrestán — ano, jsem potrestán. Já, Hercule Poirot. Byl jsem si příliš jistý sám sebou."

„Ne, ne," skočil jsem mu do řeči.

„Ale kdo mohl tušit — kdo mohl čekat — takovou nevýslovnou smělost? Domníval jsem se, že jsem učinil všechna možná opatření. Varoval jsem vraha —"

„Varoval vraha?"

„*Mais oui*. Upozorňoval jsem na sebe. Dával jsem najevo, že mám podezření — na někoho. Domníval jsem se, že jsem se postaral, aby pro něj bylo příliš nebezpečné odvážit se opakovat pokusy o vraždu. Zorganizoval jsem kolem mademoiselle ochranný kordon. A on jím proklouzl! Směle — téměř přímo před našima očima jím proklouzl! Kolem nás všech — přestože všichni byli ve střehu, dosáhl svého cíle."

„Ale nedosáhl," připomněl jsem.

„To je jen náhoda! Z mého pohledu je to totéž. Byl zmařen lidský život, Hastingsi — a čí život, to není podstatné."

„Jistě," uznal jsem. „Tak jsem to nemyslel."

„Ale na druhou stranu to, co říkáte, je pravda. A o to je to horší — desetkrát horší. Protože vrah není o nic blíž svému cíli. Chápete, příteli? Situace se změnila — k horšímu. Může to znamenat, že nebude obětován jen jeden život — ale dva."

„Dokud jste tu vy, tak ne," prohlásil jsem rozhodně.

Zarazil se a stiskl mi ruku.

„*Merci, mon ami! Merci!* Stále ještě staříkovi věříte — neztratil jste důvěru. Vléváte mi novou odvahu. Hercule Poirot podruhé neselže. Napravím svou chybu — protože, chápejte, k nějaké chybě dojít muselo. Někde v mých obvykle tak dobře uspořádaných myšlenkách se muselo nedostávat řádu a metody. Začnu znova. Ano, začnu na začátku. A tentokrát — neselžu.“

„Vy si tedy skutečně myslíte,“ řekl jsem, „že život Nick Buckleyové je dosud v ohrožení?“

„Příteli, z jakého jiného důvodu jsem ji poslal do toho sanatoria?“

„Takže ne kvůli šoku —“

„Šok! Pche! Ze šoku se člověk může vzpamatovat právě tak dobře doma jako v sanatoriu. — vlastně lépe než v sanatoriu. Tam není žádná zábava — na podlahách zelené linoleum, hovory ošetřovatelek, jídla na podnosech, neustálé vytírání. Ne, ne, jde o bezpečnost, jedině o bezpečnost. Svěřím se lékaři. Souhlasí. Vše zařídí. Nikdo, *mon ami*, dokonce ani její nejlepší přítelkyně, nebude k slečně Buckleyové vpuštěn. Vy a já jsme jediní, kdo k ní smějí. *Pour les autres — eh bien!* ‚Příkaz lékaře,‘ řeknou jim. To je věta velmi příhodná, které se nedá odporovat.“

„Ano,“ kývl jsem. „Jen —“

„Co jen, Hastingsi?“

„Takhle to nemůže jít věčně“:“

„To je velmi pravdivá poznámka. Ale poskytne nám to možnost poněkud se nadechnout. A vy si jistě uvědomujete, že charakter našeho konání se změnil.“

„V jakém smyslu?“

„Náš původní úkol byl zajistit bezpečí mademoiselle. Náš nynější úkol je mnohem prostší — je to úkol, s kterým jsme dobře obeznámeni. Nic víc a nic míň, nežli dopadnout vraha.“

„Tomu říkáte prostší?“

„Samozřejmě že je to prostší. Vrah, jak jsem nedávno říkal, se pod zločin podepsal. Vyšel na denní světlo.“

„A nemyslíte —“ zaváhal jsem a pak jsem pokračoval, „nemyslíte, že policie má pravdu? Že je to dílo šílence, nějakého toulavého blázna s vražednými sklony?“

„Nyní jsem více než kdy dřív přesvědčen, že to tak není.“

„Vy skutečně myslíte, že —“

Zarazil jsem se. Poirot velmi vážně dokončil větu za mě.

„Že vrah je někdo z okolí mademoiselle? Ano, *mon ami*, myslím si to.“

„Ale to, co se stalo včera večer, muselo přece tuto možnost prakticky vyloučit. Byli jsme všichni pohromadě a —“

Přerušil mě.

„Mohl byste přísahat, Hastingsi, že určitá konkrétní osoba nikdy neopustila naši malou společnost na okraji útesu? Je někdo, o kom byste mohl odpřísáhnout, že jste ho viděl celou tu dobu?“

„Ne,“ odpověděl jsem zvolna, ohromen jeho slovy. „To bych patrně nemohl. Byla tma. Všichni jsme bezcílně přecházeli kolem. Během té doby jsem si všiml paní Riceové, Lazara, vás, Crofta, Vyse — ale celou dobu — ne.“

Poirot kývl.

„Přesně tak. Byla to záležitost několika minut. Obě dívky jdou do domu. Vrah nenápadně vyklouzne za nimi, schová se za tou sykomorou uprostřed trávníku. Nick Buckleyová, nebo on se aspoň domnívá, že ona, vyjde oknem z domu, projde půl metru od něj, on vypálí v rychlém sledu tři rány —“

„Tři?“ přerušil jsem ho.

„Ano. Tentokrát nechtěl nic riskovat. V těle se našly tři kulky.“

„To bylo riskantní, ne?“

„Pravděpodobně méně riskantní než jediná rána. Pistole typu Mauser mnoho hluku nedělá. Víceméně musely ty rány připomínat odpalování ohňostroje a velmi dobře splynuly s jeho hlukem.“

„Pistoli jste našel?“ zeptal jsem se.

„Ne. A v tom, Hastingsi, právě vidím nepopiratelný důkaz, že za to není zodpovědný nikdo cizí. Shodneme se jistě na tom, že pistole slečny Buckleyové byla původně ukradena jen z jediného důvodu — aby její smrt vypadala jako sebevražda.“

„Ano.“

„To je jediný možný důvod, že? Ale nyní, jak vidíte, už se sebevražda nepředstírá. *Vrah ví, že bychom se tím už nenechali oklamat.* Přesněji řečeno, ví, co víme!“

Uvažoval jsem o tom a musel jsem připustit, že Poirotovy dedukce jsou logické.

„Co myslíte, že s pistolí udělal?“

Poirot pokrčil rameny.

„To je obtížné říci. Ale moře bylo velice příhodně po ruce. Pořádné rozmáchnutí, pistole se potopí a nikdy ji už nikdo nenajde. Nemůžeme si samozřejmě být absolutně jistí — ale já bych to tak byl udělal.“

Řekl to tak věcně, až jsem se zlehka zachvěl.

„Myslíte — myslíte, že si uvědomil, že zabil nesprávnou osobu?“

„Jsem si dost jistý, že ne,“ odpověděl Poirot zachmuřeně. „Ano, muselo to být pro něj nepříjemné překvapení, když se dozvěděl pravdu. Zachovat nehybnou tvář a neprozradit se — to nemohlo být snadné.“

V té chvíli se mi vybavilo podivné chování služebné Ellen. Vylíčil jsem Poirotovi její prazvláštní jednání. Zdálo se, že ho to velmi zajímá.

„Říkáte, že vypadala překvapeně, když zjistila, že ta mrtvá je Maggie?“

„Velmi překvapeně.“

„To je zvláštní. A přitom samotný fakt, že k tragédii došlo, pro ni zjevně překvapením nebyl. Kdo to je, tahle Ellen? Tak tichá, tak anglicky úctyhodná? Mohla to být ona, kdo —?“ Nedořekl.

„Když budete brát v úvahu i ty předchozí nehody,“ připomněl jsem mu, „ten těžký balvan mohl ze skály svalit jen muž.“

„Ne nezbytně. Do značné míry je to otázka vhodné páky. Ano, ano, šlo by to provést.“

Dál pomalu přecházel tam a zpátky po pokoji.

„Každý, kdo byl včera večer v Domě na úskalí, je podezřelý. Ale ti hosté — ne, nemyslím, že to byl někdo z nich. Z velké části to patrně byli jenom známí. Mezi nimi a mladou paní domu nebyly žádné důvěrné vztahy.“

„Byl tam Charles Vyse,“ připomněl jsem.

„Ano, na toho nesmíme zapomínat. Je to logicky náš nejvíce podezřelý.“ Učinil zoufalé gesto a padl do křesla naproti mně. „*Voilà*

— pořád se vracíme k jediné věci! Motiv! Musíme najít motiv, jestli máme tento zločin pochopit. A v tom, Hastingsi, právě neustále tápu. Kdo by mohl mít motiv zbavit se mademoiselle Nick? Dopracoval jsem se už k těm nejabsurdnějším možnostem. Já, Hercule Poirot, jsem se snížil k nejpotupnějším fantaziím. Uvažuji jako z šestákového románu. Dědeček — ten ‚Starý Nick' — ten, který údajně všechny své peníze prohrál. Udělal to opravdu, ptal jsem se sám sebe? Neukryl je naopak někde? Jsou ukryty někde v Domě na úskalí? Zakopané někde na pozemku? Se zřetelem na tuto možnost (připouštím to se zahanbením) jsem se mademoiselle Nick dotazoval, jestli obdržela nějaké nabídky na koupi domu."

„Víte co, Poirote?" řekl jsem. „To je podle mě chytrá myšlenka. Na tom může něco být."

Poirot zasténal.

„No jak jinak! Já jsem věděl, že se to bude líbit vaší romantické, ale poněkud průměrné mysli. Zakopaný poklad — ano, ta myšlenka se vám musí zamlouvat."

„Já nechápu, proč by neměla —"

„Protože, příteli, prozaičtější vysvětlení je téměř vždycky správné. Pak otec mademoiselle — v jeho případě jsem si zahrával dokonce s ještě více ponižujícími myšlenkami. Byl to cestovatel. Předpokládejme, říkal jsem si, že ukradl drahokam — oko Boží. Mstiví kněží jsou mu v patách. Ano, já, Hercule Poirot, jsem klesl až tak hluboko.

V souvislosti s tímto otcem mě napadaly i jiné věci," pokračoval. „Myšlenky jednak důstojnější a jednak pravděpodobnější. Co když se během svých cest podruhé oženil? Existuje snad bližší dědic než pan Charles Vyse? Ale to zase nikam nevede, protože narážíme na stejnou potíž — že tu prakticky není nic cenného, co by se dalo zdědit.

Nezanedbal jsem žádnou možnost. Dokonce ani tu náhodnou zmínku mademoiselle Nick o nabídce, kterou jí učinil pan Lazarus. Vzpomínáte? Nabídku na koupi portrétu jejího dědečka. V sobotu jsem telegrafoval jednomu odborníkovi, aby sem přijel a obraz prohlédl. To byl onen muž, o němž jsem psal mademoiselle dnes ráno. Co kdyby třeba obraz měl hodnotu několika tisíc liber?"

„Nemyslíte si přece, že člověk tak bohatý jako mladý Lazarus –“

„A je bohatý? Zdání klame. I zavedená firma s přepychovými výstavními síněmi, z které prosperita přímo čiší, může stát na prohnilých základech. A co tedy pak člověk udělá? Pobíhá kolem a naříká, že časy jsou zlé? Ne, člověk si koupí nové přepychové auto. Utrácí o něco víc peněz než obvykle. Žije o něco okázaleji. Protože kredit, chápejte, kredit je všechno! Ale občas se i veliké podniky zhroutily — kvůli ne víc než několika tisícům liber — *hotových peněz* —

Já vím, já vím,“ odpověděl předem na mé nevyslovené protesty. „Je to nepravděpodobná možnost — ale ne tak přitažená za vlasy jako zakopaný poklad a mstiví kněží. V každém případě to aspoň do určité míry odpovídá tomu, co se skutečně stalo. A my nesmíme zanedbat nic — nic, co by nás přiblížilo pravdě.“

Pečlivě narovnal předměty na stole před sebou. Když promluvil, byl jeho hlas vážný a konečně opět klidný.

„Motiv!“ řekl. „Vraťme se k němu a podívejme se na problém klidně a metodicky. Zaprvé, kolik typů motivů pro vraždu existuje? Jaké jsou pohnutky, které vedou jednu lidskou bytost k tomu, aby jinou lidskou bytost připravila o život?

Pro tuto chvíli vyloučíme vražedné šílenství. Jsem naprosto přesvědčený, že v tom řešení našeho problému nespočívá. Vyloučíme také zabití z okamžitého popudu, pod vlivem nezvladatelné emoce. Toto je chladnokrevná, záměrná vražda. A jaké motivy mohou vést k vraždě tohoto druhu?

První zní zisk. Kdo by měl zisk ze smrti mademoiselle Buckleyové? Přímo nebo nepřímo? Sem můžeme zařadit Charlese Vyse. Zdědí nemovitost, kterou z finančního hlediska patrně nestojí za to zdědit. Mohl by například zaplatit hypotéku, postavit na pozemcích malé vilky a nakonec získat nevelký profit. Je to možné. To místo by pro něj mohlo mít nějakou hodnotu, pokud by ho hluboce miloval — kdyby to například bylo rodinné sídlo. To je nepochybně instinkt, který je v některých lidech velmi hluboko zakořeněn, a v některých případech, které jsem poznal, skutečně vedl ke zločinu. Ale v případě pana Vyse žádný takový motiv nevidím.

Jediná další osoba, která by měla prospěch ze smrti mademoiselle Buckleyové, je její přítelkyně madame Riceová. Ale šlo by zjevně

o velmi malou sumu. Pokud vím, nikdo jiný ze smrti slečny Buckleyové žádný zisk mít nebude.

Jaký je další motiv? Nenávist — nebo láska, která se v nenávist změnila. To je *crime passionnel*. Tady opět víme od pozorné madame Croftové, že jak Charles Vyse, tak kapitán Challenger jsou do mladé dámy zamilovaní.“

„Myslím, že ten druhý jev jsme mohli pozorovat sami,“ podotkl jsem s úsměvem.

„Ano, city moc skrývat nedokáže, náš poctivý námořník. Pokud jde o ten druhý případ, musíme se spolehnout na slovo madame Croftové. Kdyby tedy Charles Vyse cítil, že byl nahrazen, zranilo by ho to natolik mocně, aby svou sestřenici raději zabil, než aby ji nechal stát se manželkou jiného muže?“

„To zní dost melodramaticky,“ podotkl jsem pochybovačně.

„Zní to, řekl byste, neanglicky. Souhlasím. Ale i Angličané mají emoce. A u typů jako Charles Vyse je to obzvlášť pravděpodobné. Je to mladík, který své city potlačuje, který je nesnadno vyjadřuje. Takoví často mívají nejsilnější emoce. Kapitána Challengera bych nikdy nepodezíral z vraždy z citových důvodů. Ne, ne, on není ten typ. Ale u Charlese Vyse — ano, to je možné. Ale není to pro mě zcela uspokojivé.

Další motiv pro zločin — žárlivost. Odděluji ji od předchozího, protože žárlivost nemusí být nutně sexuální emoce. Taková žárlivost, jaká dovedla Jaga vašeho velkého Shakespeara k jednomu z nejchytřejších zločinů (nahlíženo z profesionálního pohledu), jaký kdy byl spáchán.“

„Proč byl tak chytrý?“ nechal jsem se na okamžik odvést jinam.

„*Parbleu* — protože přiměl někoho jiného, aby jej spáchal za něj. Představte si dnes zločince, kterému byste nemohl nasadit pouta, protože sám nikdy nic neprovedl. Ale tohle téma teď nerozebíráme. Může být příčinou tohoto zločinu žárlivost jakéhokoli druhu? Kdo měl důvod mademoiselle závidět? Jiná žena? Je tu jen madame Riceová, a pokud víme, mezi oběma ženami nebyla žádná rivalita. Ale znovu — jen pokud víme. Může tam něco být.

A konečně — strach. Má mademoiselle Nick náhodou ve své moci něčí tajemství? Ví něco, co, kdyby se prozradilo, by mohlo

zničit život jiného člověka? Pokud ano, můžeme myslím říci s velkou jistotou, že to ona sama netuší. Ale může to tak být, víte? Může to tak být. A pokud to tak je, značně to celou věc ztěžuje. Protože i když klíč drží v rukou, drží jej nevědomky a naprosto nám nemůže říci, co to je.“

„Myslíte si, že by to skutečně bylo možné?“

„Je to hypotéza. Přitahuje mě k ní právě obtížnost nalézt jinde rozumnou teorii. Když vyloučíte ostatní možnosti, obrátíte se k té, která zbyla, a řeknete — protože ostatní to nejsou — *musí to být tahle…*“

Dlouho mlčel.

Nakonec se probral ze svého zamyšlení, vzal si list papíru a začal psát.

„Co to píšete?“ zeptal jsem se zvědavě.

„*Mon ami*, sestavuji seznam. Je to seznam lidí obklopujících mademoiselle Buckleyovou. A pokud je moje teorie správná, musí v tomto seznamu být jméno vraha.

Psal asi dvacet minut — pak postrčil papíry ke mně.

„*Voilà, mon ami*. Podívejte se, co si z toho vyberete.“

Papír vypadal takto:

A. Ellen
B. Její manžel zahradník
C. Jejich dítě
D. Pan Croft
E. Paní Croftová
F. Paní Riceová
G. Pan Lazarus
H. Kapitán Challenger
I. Pan Charles Vyse
J.

Poznámky:

A. *Ellen* — Podezřelé okolnosti: Její chování a slova, když se doslechla o zločinu. Nejlepší příležitost ze všech nastrojit nehody a

vědět o pistoli, ale nepravděpodobné, že by pokazila auto, a obecná mentalita zločinu se zdá nad její úroveň.

Motiv — Žádný — leda nenávist vzniklá z nějakého neznámého důvodu.

Poznámka — Další vyšetřování ohledně jejích předků a obecných vztahů s N. B.

B. *Její manžel* — Viz výše. Pravděpodobnější, že by pokazil auto.

Poznámka — Je třeba s ním promluvit.

C. *Dítě* — Lze vyloučit.

Poznámka — Je třeba s ním promluvit. Může poskytnout cenné informace.

D. *Pan Croft* — Jediná podezřelá okolnost je fakt, že jsme ho potkali na schodech do prvního patra, kde je ložnice. Měl připravené vysvětlení, které může být pravdivé. Ale nemusí!

O předcích nic známo.

Motiv — Žádný.

E. *Paní Croftová* — Podezřelé okolnosti: Žádné.

Motiv — Žádný.

F. *Paní Riceová* — Podezřelé okolnosti: Příležitost ve všech případech. Požádala N. B. o přinesení plédu. Záměrně se snažila vytvořit dojem, že N. B. je lhářka a že se jejímu líčení „nehod“ nedá věřit. Nebyla v Tavistocku, když k nehodám došlo. Kde byla?

Motiv — Zisk? Velmi malý. *Žárlivost?* Možná, ale nic konkrétního známo. *Strach?* Rovněž možné, ale nic konkrétního známo.

Poznámka: Probrat téma s N. B. Zjistit, zda může vnést světlo. Možná něco s manželstvím F. R.

G. *Pan Lazarus* — Podezřelé okolnosti: měl příležitost. Nabídl koupi obrazu. Řekl, že brzdy auta zcela v pořádku (podle F. R.) Mohl být v okolí dřív než v pátek.

Motiv — Žádný — leda zisk z obrazu. *Strach*? Nepravděpodobné.

Poznámka — Zjistit, kde byl J. L. před příjezdem do St. Loo. Zjistit finanční situaci firmy Aaron Lazarus & syn.

H. *Kapitán Challenger* — Podezřelé okolnosti: Žádné. Byl v okolí celý minulý týden, takže příležitost k „nehodám“ dobrá. Přijel půl hodiny po vraždě.

Motiv — Žádný.

I. *Pan Vyse* — Podezřelé okolnosti: Nebyl v kanceláři v době výstřelu v zahradě hotelu. Příležitost dobrá. Prohlášení o prodeji Domu na úskalí pochybné. Potlačovaný temperament. Patrně věděl o pistoli.

Motiv — Zisk? Malý. *Láska* nebo *nenávist?* U člověka jeho temperamentu možné. Strach? Nepravděpodobné.

Poznámka — Zjistit, kdo vlastní hypotéku. Zjistit situaci Vyseovy firmy.

J. ? — Může existovat J., tj. někdo cizí. Ale musí mít spojení s někým z předchozích. Pokud ano, pravděpodobně spojen s A., D. a E. nebo F. Existence J. by vysvětlila 1) Že Ellen nebyla zločinem překvapená, ale spíš potěšená. (To ale může souviset s obecným potěšením lidí její třídy ze smrti.) 2) Důvod, proč Croft a jeho žena začali bydlet v domku. 3) Mohla by poskytnout motiv pro strach F. R. z odhalení tajemství nebo pro její žárlivost.

Poirot mě sledoval, jak čtu.

„Je to velmi anglické, že?“ poznamenal hrdě. „Jsem mnohem víc Angličan, když píšu, než když mluvím.“

„Je to vynikající práce,“ prohlásil jsem vřele. „Velmi jasně to vypočítává všechny možnosti.“

„Ano,“ pokýval zamyšleně a vzal si ode mne zpátky papíry. „A jedno jméno bije do očí, příteli. *Charles Vyse*. Měl nejlepší příležitosti. Přisoudili jsme mu dva motivy na výběr. *Ma foi* — kdyby tohle

byl seznam závodních koní, byl by největším favoritem, *n'est-ce pas?*"

„Je to rozhodně nejpravděpodobnější podezřelý."

„Ale vy máte tendenci, Hastingsi, dávat přednost těm nejméně pravděpodobným. To je nepochybně tím, že čtete příliš mnoho detektivek. Ve skutečném životě v devíti případech z deseti spáchá zločin ta nejpravděpodobnější a nejzjevnější osoba."

„Ale tentokrát si nemyslíte, že to tak je?"

„Existuje jen jedna věc, která hovoří proti tomu. Smělost zločinu! To bylo jasné od samého začátku. Právě proto, jak jsem už řekl, motiv *nemůže být zjevný*."

„Ano, to jste zpočátku říkal."

„A teď to říkám znova."

S náhlým rázným gestem zmačkal listy papíru a hodil je na zem.

„Ne," řekl, když jsem nesouhlasně vykřikl. „Ten seznam byl zbytečný. Přesto mi ale projasnil mysl. *Řád a metoda*! To je první fáze. Uspořádat fakta přesně a pečlivě. Druhá fáze —"

„Ano."

„Druhá fáze je psychologická. Správné použití malých šedých buněk! Radím vám, Hastingsi, abyste si šel lehnout.

„Ne," zavrtěl jsem hlavou. „Ne, pokud nepůjdete také. Nenechám vás tady samotného."

„Nejvěrnější pes! Ale chápejte, Hastingsi, nemůžete mi pomáhat přemýšlet. A nic jiného dělat nebudu — jen přemýšlet."

I tak jsem zavrtěl hlavou.

„Třeba se mnou budete chtít nějaký bod probrat."

„Dobře — dobře — jste věrný přítel. Prosím vás tedy, alespoň si sedněte do křesla."

V tom jsem ho poslechl. Za chvíli se mi pokoj začal rozplývat před očima. Poslední, na co si vzpomínám, bylo, že Poirot pečlivě posbíral z podlahy pomačkané listy papíru a pořádkumilovně je odložil do koše na papír.

Pak jsem patrně usnul.

DESÁTÁ KAPITOLA

Tajemství mademoiselle Nick

Když jsem se vzbudil, byl den.

Poirot seděl pořád na stejném místě jako večer. Jeho poloha byla stejná, ale tvář se lišila. Oči mu zářily oním zvláštním, jakoby kočičím, zeleným světlem, které jsem tak dobře znal.

S námahou jsem se narovnal; byl jsem celý ztuhlý a rozlámaný. Spát v křesle je něco, co se v mém věku příliš nedoporučuje. Přinejmenším jeden výsledek to ale mělo — nevzbudil jsem se v onom stavu líné ospalosti, ale s mozkem stejně aktivním, jako když jsem usnul.

„Poirote," vykřikl jsem, „vás něco napadlo."

Kývl. Naklonil se vpřed a zaklepal na stůl před sebou. „*Proč mademoiselle Nick v poslední době špatně spala? Proč si koupila černé večerní šaty — když černou nikdy nenosí? Proč včera večer řekla: ‚Já nechci žít — teď už ne'*?"

Vytřeštil jsem na něj oči. Připadalo mi, že tyto otázky s věcí vůbec nesouvisejí.

„Odpovězte na ty otázky, Hastingsi, odpovězte na ně."

„No — ta první — říkala, že měla v poslední době starost."

„Přesně tak. A jakého druhu ta starost byla?"

„A ty černé šaty — každý přece občas zatouží po změně."

„Na ženatého muže toho o ženské psychologii víte skutečně málo. Když si žena myslí, že v nějaké barvě nevypadá dobře, nikdy si ji neoblékne."

„A to poslední — to bylo celkem přirozené, že něco podobného řekla po takovém šoku."

„Ne, *mon ami*, to *nebylo* přirozené. Zhrozit se nad smrtí sestřenice, vyčítat šiji — ano, to všechno je skutečně přirozené. Ale to, co řekla, to ne. Mluvila, jako by byla unavená životem — jako by jí už nebyl drahý. Tak se nikdy předtím nechovala. Byla vzdorná — ano — spíš si dupla, ano — a pak, když se zhroutila, měla strach. Strach, slyšíte, protože život byl krásný a ona nechtěla zemřít. Ale unavená

životem — to ne! To nikdy! Dokonce ještě před večeří to tak nebylo. Máme tu, Hastingsi, *psychologickou změnu*. A to je zajímavé. Co to bylo, co změnilo její pohled na svět?“

„Šok ze smrti sestřenice.“

„Nevím, nevím. Šok jí rozvázal jazyk. Ale nedošlo ke změně už dřív? Nemohlo by ji vysvětlit něco jiného?“

„O ničem nevím.“

„Myslete, Hastingsi. Použijte malé šedé buňky.“

„Opravdu —“

„Kdy jsme měli naposledy příležitost ji pozorovat?“

„No, nejspíš asi u večeře.“

„Přesně tak. Pak jsme ji jen viděli přijímat hosty, vítat je — zcela formální postoj. Co se stalo na konci večeře, Hastingsi?“

„Šla k telefonu,“ odpověděl jsem pomalu.

„*A la bonne heure*. Konečně jste na to přišel. Šla k telefonu. A byla dlouho pryč. Nejméně dvacet minut. To by byl hodně dlouhý telefonní rozhovor. Kdo s ní tím telefonem hovořil? A co jí řekl? A telefonovala skutečně? Musíme zjistit, Hastingsi, co se stalo během těch dvaceti minut. Protože tam, a o tom jsem přesvědčen, tam najdeme stopu, kterou hledáme.“

„Opravdu si to myslíte?“

„*Mais oui, mais oui!* Celou dobu jsem vám, Hastingsi, říkal, že si mademoiselle nechává něco pro sebe. Myslí si, že to s vraždou nijak nesouvisí — ale já, Hercule Poirot, vím, že ano! Musí to s ní souviset. Protože jsem si celou dobu byl jistý, že tu nějaký faktor chybí. Kdyby nechyběl — pak by mi celá ta věc byla zcela jasná! A protože mi jasná není — *eh bien* — pak je chybějící faktor pro záhadu klíčový! Já vím, že mám pravdu, Hastingsi.

Musím znát odpověď na ty tři otázky. A pak — a pak —začnu *chápat*…“

„No,“ řekl jsem a protáhl si ztuhlé údy, „myslím, že je vhodný čas na koupel a oholení.“

Když jsem se vykoupal a převlékl do denních šatů, bylo mi lépe. Ztuhlost a únava po noci strávené v nepohodlné pozici přešly. Když jsem přišel k snídani, cítil jsem, že stačí už jen šálek horké kávy a budu to zase já.

Nahlédl jsem do novin, ale mnoho v nich nebylo, kromě zprávy, že smrt Michaela Setona byla definitivně potvrzena. Statečný letec zahynul. Napadlo mě, jestli se zítra nevyrojí nové titulky: „DÍVKA ZAVRAŽDĚNA BĚHEM OHŇOSTROJE. ZÁHADNÁ TRAGÉDIE.“ Nebo něco takového.

Právě jsem dosnídal, když k mému stolu přistoupila Frederica Riceová. Měla na sobě prosté šaty z černého marokénu s malým bílým nabíraným límečkem. Působila ještě bledším dojmem než obvykle.

„Chci mluvit s panem Poirotem, kapitáne Hastingsi. Nevíte, jestli je už vzhůru?“

„Vezmu vás s sebou nahoru,“ navrhl jsem. „Bude v salonu.“

„Děkuji vám.“

„Doufám,“ řekl jsem, když jsme společně vycházeli z jídelny, „že jste neměla příliš špatné spaní?“

„Byl to šok,“ řekla zamyšleně. „Ale já jsem tu chudinku samozřejmě neznala. Není to takové, jako kdyby to byla Nick.“

„Předpokládám, že jste se s tou dívkou dřív nikdy nesetkala?“

„Jednou — ve Scarborough. Přišla s Nick na oběd.“

„Bude to strašná rána pro její rodiče.“

„Hrozná.“

Ale říkala to velmi neosobně. Předpokládal jsem, že je sobecká. Co se netýkalo jí, nebylo pro ni příliš skutečné.

Poirot byl hotov se snídaní a četl ranní noviny. Vstal a přivítal Frederiku se svou obvyklou galskou galantností.

„Madame,“ řekl, „*enchanté*!“

Přitáhl jí židli.

Poděkovala mu se slaboučkým úsměvem a posadila se. Obě ruce opřela o podpěrky židle. Seděla tam velmi vzpřímeně a hleděla přímo před sebe. S řečí nespěchala. Na jejím klidu a povýšenosti bylo až cosi děsivého.

„Pane Poirote,“ řekla konečně. „Předpokládám, že není pochyb o tom, že ta — smutná záležitost včera večer byla kamínek ze stejné mozaiky? Myslím — že obětí skutečně měla být Nick?“

„Řekl bych, madame, že o tom není nejmenších pochyb.“

Frederica se trochu zamračila.

„Nick má neuvěřitelné štěstí,“ řekla.

V jejím hlase byl nějaký zvláštní podtón, kterému jsem nerozuměl.

„Říká se, že štěstí chodí ve vlnách,“ podotkl Poirot.

„Snad. Rozhodně nemá cenu proti němu bojovat.“

Teď byla v jejím hlase slyšet jen únava. Po nějaké době pokračovala.

„Musím se vám omluvit, pane Poirote. A Nick také. Až do včerejšího večera jsem nevěřila. Nikdy mě nenapadlo, že to nebezpečí je — vážné.“

„Skutečně, madame?“

„Teď vidím, že všechno bude potřeba prověřit — pečlivě. A předpokládám, že nejbližší přátelé Nick budou mezi podezřelými. Je to samozřejmě směšné, ale je to tak. Mám pravdu, pane Poirote?“

„Jste velmi inteligentní, madame.“

„Nedávno jste mi kladl nějaké otázky o Tavistocku, pane Poirote. Protože se to dříve či později dozvíte, můžu vám stejně dobře říct pravdu hned. Nebyla jsem v Tavistocku.“

„Ne, madame?“

„Přijela jsem do tohoto kraje začátkem minulého týdne autem s pane Lazarem. Nechtěli jsme budit větší pozornost, než bylo nutné. Bydleli jsme v malé vesničce jménem Shellacombe.“

„To je myslím přibližně deset kilometrů odsud, madame?“

„Asi tak — ano.“

Pořád ta tichá, odtažitá únava.

„Mohu být impertinentní, madame?“

„Existuje dnes vůbec něco takového?“

„Možná máte pravdu, madame. Jak dlouho jste vy a pan Lazarus přátelé?“

„Setkala jsem se s ním před šesti měsíci.“

„A vám — na něm záleží, madame?“

Frederica pokrčila rameny.

„Je — bohatý.“

„Oh! *lá lá*“ vykřikl Poirot. „To není hezké, říkat něco takového.“

Zdálo se, že ji to mírně pobavilo.

„Není lepší, abych to řekla sama — než abyste to za mě musel říct vy?“

„Ano — dá se to tak brát. Musím opakovat, madame, že jste velmi inteligentní.“

„Za chvíli mi dáte diplom,“ prohlásila Frederica a vstala.

„Nic jiného už mi říct nechcete, madame?“

„Myslím, že ne — ne. Donesu teď Nick nějaké květiny a podívám se, jak jí je.“

„To je od vás velmi *aimable*. Děkuji vám, madame, za vaši upřímnost.“

Zkoumavě na něj pohlédla a zdálo se, že chce něco říct, ale pak si to rozmyslela a vyšla z pokoje. Přidržel jsem jí dveře; slabě se na mě usmála.

„Je inteligentní,“ řekl Poirot. „Ano, ale Hercule Poirot také!“

„Jak to myslíte?“

„Ta její upřímnost, pokud jde o bohatství pana Lazara, je sice moc pěkná —“

„Musím říci, že to mě dost znechutilo.“

„*Mon cher*, vy vždycky správně reagujete na nesprávném místě. V této chvíli nejde o otázky dobrého vkusu nebo něčeho podobného. Jestli madame Riceová má oddaného přítele, který je bohatý a může jí poskytnout všechno, co potřebuje — pak je tedy zjevné, že madame Riceová nemá důvod vraždit svou nejlepší přítelkyni pro pouhou almužnu.“

„Aha,“ řekl jsem.

„*Précisement*! Aha!“

„Proč jste jí nezabránil v cestě do toho sanatoria?“

„A proč bych měl vykládat karty na stůl? Je to snad Hercule Poirot, kdo brání mademoiselle Nick setkat se s jejími přáteli? *Quelle idée*! To lékaři a ošetřovatelky. Ty nepříjemné ošetřovatelky! Samé pravidlo a nařízení a ‚lékařský příkaz'‘

„Nebojíte se, že ji nakonec přece jen pustí dovnitř? Co když na tom Nick bude trvat?“

„Dovnitř nepustí nikoho kromě vás a mne, můj drahý Hastingsi. A když o tom mluvíme, čím dřív se tam dostaneme, tím lépe.“

Dveře salonu se rozlétly a dovnitř vrazil George Challenger. Opálenou tvář měl brunátnou rozhořčením.

„Poslyšte, pane Poirote," řekl, „co to má znamenat? Zavolal jsem do toho zatraceného sanatoria, kde je Nick. Ptal jsem se, jak jí je a v kolik hodin ji můžu přijít navštívit. A oni mi řekli, že doktor zakázal veškeré návštěvy! Chci vědět proč! Zkrátka a dobře, je to vaše práce? Nebo je Nick vážně zle ze šoku?"

„Ujišťuji vás, monsieur, že já nestanovuji pravidla sanatoriím. To bych se neodvážil. Proč nezavoláte našemu milému doktorovi — jak se jmenuje? — aha, ano, Graham."

„To jsem udělal. Řekl mi, že se jí daří tak dobře, jak se za daných okolností dá čekat — obvyklé řeči. Ale já všechny tyhle triky znám — můj strýc je doktor. Na Harley Street. Nervový specialista. Psychoanalýza a všechny tyhle věci. Uklidňování příbuzných a přátel chlácholivými slovíčky. O tom všem už jsem slyšel. Nevěřím, že by Nick nebyla schopná nikoho přijmout. Jsem přesvědčený, že za tím vším jste vy, pane Poirote."

Poirot se na něj usmál velice laskavě. Ostatně vždycky jsem si všímal, že Poirot má slabost pro zamilované.

„Dobře mě poslouchejte, *mon ami*," řekl. „Když bude vpuštěn jeden host, nemohou být odmítnuti ani ostatní. Chápete? Musejí to být všichni, nebo nikdo. A my si přejeme, aby byla mademoiselle v bezpečí, vy a já, ne? Přesně tak. Pak jistě chápete — musí platit nikdo."

„Chápu," řekl pomalu Challenger. „Ale pak —"

„*Chut*! Už nic neřekneme. Dokonce zapomeneme i to, co jsme už řekli. Opatrnost, krajní opatrnost, tu teď potřebujeme."

„Umím držet jazyk za zuby," odpověděl námořník tiše.

Obrátil se ke dveřím, ale než vyšel, ještě se zastavil a zeptal se:

„Na květiny ale snad žádné embargo není? Když nebudou bílé."

Poirot se usmál.

„A teď," řekl, když se za netrpělivým kapitánem zavřely dveře, „zatímco se Challenger a madame a možná i Charles Vyse potkají v květinářství, vy a já tiše dojedeme ke svému cíli."

„A ty tři otázky?" zeptal jsem se.

„Ano, určitě je položíme. I když, popravdě řečeno, já odpověď znám.“

„Cože?“ vykřikl jsem.

„Ano.“

„Ale kdy jste na ni přišel?“

„Při snídani, Hastingsi. Hleděla mi přímo do tváře.“

„Řekněte mi to.“

„Ne, chci, abyste to slyšel přímo od mademoiselle.“

Pak, jako by mě chtěl rozptýlit, přistrčil mi otevřený dopis.

Byla to zpráva od odborníka, kterého Poirot poslal prozkoumat obraz starého Nicolase Buckleyho. Jednoznačně se v něm prohlašovalo, že obraz má cenu nejvýš dvaceti dolarů.

„Takže jedna otázka vyjasněna,“ prohlásil Poirot.

„V téhle díře žádná myš není,“ řekl jsem, protože jsem si vzpomněl na metaforu, kterou Poirot jednou v minulosti použil.

„Á, vy si vzpomínáte? Ne, jak jste říkal, v téhle díře žádná myš není. Dvacet liber a pan Lazarus nabídl padesát. Taková chyba od zdánlivě schopného mladíka. Ale teď už na nás čeká naše poslání.“

Sanatorium stálo vysoko na kopci nad zátokou. Přivítal nás zřízenec v bílém plášti. Uvedl nás do malé místnosti v přízemí a za chvíli se objevila rázná zdravotní sestra.

Stačil jí jediný pohled na Poirota. Zřejmě dostala od doktora Grahama instrukce i s podrobným popisem malého detektiva. Dokonce musela skrýt úsměv.

„Slečna Buckleyová měla velmi klidnou noc,“ řekla. „Pojďte prosím nahoru.“

V příjemném pokoji zalitém sluncem jsme našli Nick. Na úzké kovové posteli vypadala jako unavené dítě. Tvář měla bílou a oči podezřele červené, a zdála se neklidná a vyčerpaná.

„To je od vás hezké, že jste přišli,“ prohlásila bezvýrazně.

Poirot vzal její ruku do obou svých dlaní.

„Odvahu, mademoiselle. Vždycky je pro co žít.“

Při těch slovech sebou trhla. Podívala se mu do tváře.

„Ach!“ řekla. „Ach!“

„Neřeknete mi teď, mademoiselle, co vám v poslední době dělalo starost? Nebo mám hádat? A smím vám, mademoiselle, vyjádřit svou nejhlubší soustrast?“

Zarděla se.

„Vy to tedy víte. No dobře, teď už nezáleží na tom, kdo to ví. Teď je po všem. Už ho nikdy neuvidím.“

Zlomil se jí hlas.

„Odvahu, mademoiselle.“

„Žádná odvaha mi nezbyla. Za těch posledních pár týdnů jsem ji vypotřebovala do posledního drobečku. Doufala jsem a doufala a — teď ke konci — doufala jsem, i když jsem už věděla, že marně.“

Jen jsem na ně zíral. Nechápal jsem jediné slovo.

„Berte ohled na chudáka Hastingse,“ upozornil ji Poirot. „Vůbec neví, o čem mluvíme.“

Její nešťastné oči se setkaly s mými.

„Michael Seton, ten letec,“ řekla. „Byla jsem s ním zasnoubená — a teď je mrtvý.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Motiv

Bylo to jako rána do hlavy.

Obrátil jsem se na Poirota.

„Tohle jste myslel?“

„Ano, *mon ami*. Dnes ráno — jsem věděl.“.

„Ale jak jste to věděl? Jak jste to uhodl? Říkal jste, že vám to u snídaně hledělo přímo do tváře.“

„To je pravda, příteli. Z titulní strany novin. Vzpomněl jsem si na rozhovor u včerejší večeře — a pochopil jsem všechno.“

Znovu se obrátil k Nick.

„Vy jste se tu zprávu dozvěděla včera večer?“

„Ano. Z rádia. Vymluvila jsem se na telefon. Chtěla jsem tu zprávu slyšet sama — pro případ, že…“ Těžce polkla. „A slyšela jsem ji…“

„Já vím, já vím.“ Vzal její ruku do obou svých.

„Bylo to — příšerné. A chodili všichni ti lidé. Vůbec nevím, jak jsem to všechno vydržela. Připadala jsem si jako ve snu. Viděla jsem sama sebe zvenčí — jak se chovám úplně normálně. Bylo to divné.“

„Ano, ano, chápu.“

„A pak, když jsem šla Freddie pro ten pléd, na minutku jsem se sesypala. Poměrně rychle jsem se zase vzpamatovala. Ale Maggie na mě pořád volala kvůli kabátu. Pak si konečně vzala můj šál a šla pryč a já jsem se trochu napudrovala, namalovala si rty a šla jsem za ní. A ona tam byla — mrtvá…“

„Ano, ano, to musel být strašný šok.“

„Vy to nechápete. Já měla vztek! Přála jsem si, abych to byla já! Chtěla jsem být mrtvá — a přitom — jsem naživu a před sebou mám možná spoustu let života! A Michael je mrtvý — utopený někde daleko v Pacifiku.“

„*Pauvre enfant*.“

„Nechci žít. Říkám vám, že nechci žít!“ vykřikla vzpurně.

„Já vím — já vím. Pro každého, mademoiselle, nastane někdy čas, kdy by dal přednost smrti před životem. Ale to přejde — přejde bolest a smutek. Teď tomu nevěříte, já vím. Je zbytečné, aby vám stařec jako já něco říkal. Prázdná slova — to si myslíte — prázdná slova."

„Myslíte, že zapomenu — a vdám se za někoho jiného? Nikdy!"

Docela jí to slušelo, jak tak seděla v posteli se zaťatými pěstmi a hořícími tvářemi.

Poirot laskavě řekl:

„Ne, ne. Nic takového nemyslím. Jste velmi šťastná, mademoiselle. Miloval vás statečný muž — hrdina. Jak jste se s ním seznámila?"

„To bylo v Le Tourquet — loni v září. Skoro před rokem."

„A zasnoubili jste se — kdy?"

„Těsně po Vánocích. Ale muselo to být tajné."

„A proč?"

„Kvůli Michaelovu strýci — starému siru Matthewovi Setonovi. Miloval ptáky a nenáviděl ženy."

„*Ah! Ce n'est pas raisonable!*"

„Ne — takhle přesně jsem to nemyslela. On to byl úplný blázen. Myslel si, že ženy ničí mužům život. A Michael na něm byl úplně závislý. Byl na Michaela strašně pyšný a financoval stavbu Albatrosa a všechny náklady na let kolem světa. Byl to největší sen jeho života, stejně jako Michaelův. Kdyby to byl Michael dokázal — byl by mohl od strýce žádat cokoliv. A i kdyby se starý sir Matthew přese všechno nedal obměkčit, tak už by na tom nezáleželo. Michael by už měl jméno — byl by z něj něco jako světový hrdina. Jeho strýc by se nakonec umoudřil."

„Ano, ano, chápu."

„Ale Michael říkal, že by byla katastrofa, kdyby se něco prozradilo předem. Musíme to držet v naprosté tajnosti. A já jsem to také splnila. Nikdy jsem to nikomu neprozradila — dokonce ani Freddie."

Poirot zasténal.

„Kéž byste to byla řekla mně, mademoiselle."

Nick na něj vytřeštila oči.

„Ale jaký by v tom byl rozdíl? To přece nemohlo mít nic společného s těmi záhadnými útoky na mě? Ne, slíbila jsem to Michaelovi — a slovo jsem dodržela. Ale bylo to hrozné — ten strach, ta věčná nejistota — byla jsem pořád celá rozklepaná. A všichni říkali, jak jsem nervózní. A já jsem to nemohla vysvětlit.“

„Ano, to všechno chápu.“

„Víte, on už jednou nezvěstný byl. Při přeletu pouště cestou do Indie. To bylo také dost hrozné, ale nakonec to dobře dopadlo. Jeho stroj byl poškozený, ale nakonec ho opravil a pokračoval v cestě. A já jsem si pořád říkala, že tentokrát to bude také tak. Všichni říkali, že musí být mrtvý — a já jsem pořád přesvědčovala sama sebe, že ve skutečnosti je určitě v pořádku. A pak — včera večer…“

Nedořekla.

„Až do té doby jste doufala?“

„Já nevím. Spíš myslím, že jsem tomu odmítala věřit. Bylo to strašné, že jsem si o tom nikdy nemohla s nikým promluvit.“

„Ano, to si umím představit. Nebyla jste nikdy v pokušení říct to například madame Riceové?“

„Někdy jsem po tom strašně toužila.“

„A nemyslíte, že to — uhodla?“

„Ne, myslím, že ne.“ Nick o tom pečlivě přemýšlela.

„Nikdy nic neřekla. Samozřejmě občas něco naznačila. Jako že jsme se hodně spřátelili a tak.“

„A neuvažovala jste o tom, že jí to řeknete, ani po smrti strýce pana Setona? Víte přece, že před týdnem zemřel?“

„Vím. Měl nějakou operaci nebo tak. Ano, asi jsem to už mohla říct, komu jsem chtěla. Ale nebylo by to správné, nemyslíte? Vypadalo by to, jako že se chlubím — zrovna v tu dobu — Michaela byly plné noviny. A přišli by reportéři a chtěli by interview. Bylo by to všechno takové laciné. A Michael by byl proti tomu.“

„Souhlasím s vámi, mademoiselle. Nemohla jste to veřejně oznámit. Myslel jsem to tak, že jste o tom mohla mluvit soukromě s přítelkyní.“

„Jednomu člověku jsem to víceméně naznačila,“ řekla Nick. „Myslela jsem, že by to bylo fér. Ale nevím, kolik toho — ten člověk pochopil.“

Poirot kývl.

„Vycházíte dobře se svým bratrancem panem Vysem?“ změnil náhle téma.

„S Charlesem? Proč vás teď napadl zrovna on?“

„Jen mě to zajímá — nic víc.“

„Charles je hodný člověk,“ řekla Nick. „Ale je to strašný pecival. Odtud nikdy nevystrčí nos. Myslím, že můj způsob života neschvaluje.“

„Ach mademoiselle, mademoiselle! A já jsem slyšel, že položil k vašim nohám svou oddanost!“

„To, že s někým nesouhlasíte, ještě neznamená, že se do něj nemůžete zakoukat. Charles si myslí, že můj způsob života je trestuhodný, neschvaluje mé koktejly, mou pleť, moje přátele a moji konverzaci. Ale přesto ho to ke mně táhne. Myslím, že pořád doufá, že mě napraví.“

Odmlčela se a pak dodala se slaboučkou jiskřičkou v očích:

„Z kohopak jste vytáhl místní drby?“

„Nesmíte mě prozradit, mademoiselle. Trochu jsem si povídal s tou australskou dámou, s madame Croftovou.“

„To je taková milá stará paní — když má na ni člověk čas. Strašně sentimentální. Láska a domov a děti — znáte to.“

„Já sám jsem také staromódní a sentimentální, mademoiselle.“

„Skutečně? Já bych řekla, že ten sentimentální z vás dvou je kapitán Hastings.“

Pohoršené jsem se zarděl.

„Zuří,“ podotkl Poirot a sledoval mé rozpaky se značnou dávkou potěšení. „Ale máte pravdu, mademoiselle. Ano, máte pravdu.“

„Vůbec ne,“ odsekl jsem nahněvaně.

„Hastings má neobyčejně krásnou povahu. Občas to pro mě představovalo nejhorší překážku.“

„Nemluvte nesmysly, Poirote.“

„Především odmítá vidět v čemkoli zlo, a když už ho vidí, je jím natolik pohoršen, že není schopen přetvářky. Skutečně krásná a vzácná povaha. Ne, *mon ami*, nedovolím, abyste to popřel. Je to tak, jak říkám.“

„Byli jste ke mně oba velice laskaví,“ řekla Nick tiše.

„*Lá, lá*, mademoiselle. To nic. Máme ještě mnoho práce. Především, vy zůstanete tady. Budete pěkně poslušná. Budete dělat, co vám řeknu. V této kritické situaci mi v cestě nesmí stát žádná překážka.“

Nick unaveně povzdechla.

„Udělám, co budete chtít. Je mi jedno, co budu dělat.“

„Prozatím se nesetkáte s žádným ze svých přátel.“

„To je mi jedno. Nechci nikoho vidět.“

„Protože vy jste pasivní prvek — aktivní jsme my. Nyní, mademoiselle, vás opustím. Nebudu vás už déle rušit ve vašem smutku.“

Vykročil ke dveřím, s rukou na klice se ale zastavil a přes rameno dodal:

„Mimochodem, jednou jste se zmínila, že jste učinila závěť. Kde ta závěť je?“

„No — někde se tam válí.“ .

„V Domě na úskalí?“

„Ano.“

„V sejfu? Zamčená ve vašem stole?“

„Já skutečně nevím. Někde tam je.“ Zamračila se. „Víte, já jsem strašně nepořádná. Papíry a takové věci budou většinou v psacím stole v knihovně. Je tam většina účtů. Závěť bude nejspíš někde u nich. Nebo možná v mojí ložnici.“

„Dovolíte mi, abych ji hledal — ano?“

„Jestli chcete — ano. Podívejte se, na co chcete.“

„*Merci*, mademoiselle. Využiji vašeho dovolení.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Ellen

Poirot neřekl ani slovo, dokud jsme nebyli ze sanatoria venku. Pak mě chytil za paži.

„Vidíte, Hastingsi? Vidíte? Ach! *Sacré tonnerre*! Měl jsem pravdu! Měl jsem pravdu! Vždycky jsem věděl, že tu něco chybí — že nějaký kousek skládanky tu není. A že bez toho chybějícího kousku nic nedává smysl."

Jeho skoro zoufalý triumf mi byl naprosto nejasný. Nechápal jsem, co tak epochálního se stalo.

„Celou dobu to tu bylo. A já jsem to neviděl. Ale mohl jsem? Vědět, že existuje něco — to ano — ale vědět, co to něco je? *Ah! Ça c'est bien plus difficile.*"

„Chcete říct, že to má nějakou přímou souvislost se zločinem?"

„*Ma foi*, copak to nevidíte?"

„Řečeno popravdě, nevidím."

„Je to možné? To nám přece dává to, co jsme hledali — motiv — ten skrytý nejasný motiv!"

„Asi jsem úplně hloupý, ale já to nechápu. Myslíte nějaký druh žárlivosti?"

„Žárlivosti? Ne, ne, příteli. Obvyklý motiv — nevyhnutelný motiv. Peníze, příteli, peníze!"

Nechápavě jsem na něj zíral. Pokračoval, teď už klidněji.

„Poslouchejte, *mon ami*. O něco více než před týdnem zemřel sir Matthew Seton. A sir Matthew Seton byl milionář — jeden z nejbohatších lidí Anglie."

„Ano, ale —"

„*Attendez*. Pěkně postupně. Má synovce, kterého zbožňuje a kterému, jak myslím, můžeme bezpečně předpokládat, odkázal své obrovské jmění."

„Ale —"

„*Mais oui* — další odkazy, jistě, nadace spojené s jeho zálibou, ale hlavní část peněz určitě připadla Michaelovi Setonovi. Minulé

úterý se Michael Seton ztratil — a ve středu začaly útoky na život mademoiselle. Předpokládejme, Hastingsi, že Michael Seton sepsal poslední vůli a všechno, co měl, odkázal své snoubence.“

„To je čirá spekulace.“

„Je to spekulace — ano. Ale *musí to tak být*. Protože jestli to tak není, tak nic z toho, co se stalo, nedává smysl. V sázce není nějaké bezvýznamné dědictví. Je to obrovské bohatství.“

Několik minut jsem mlčel a obracel jsem si to v hlavě. Připadalo mi, že Poirot velice lehkomyslně činí nepodložené závěry, ale v duchu jsem byl přesvědčený, že má pravdu. Především mě ovlivnila jeho obvyklá neuvěřitelná schopnost mít pravdu. Ale zdálo se mi, že toho je ještě třeba hodně dokázat.

„Ale jestli o tom zasnoubení nikdo nevěděl?“ namítl jsem.

„Pche! Někdo to věděl. Takovéhle věci vždycky někdo ví. A když neví, tak uhodne. Madame Riceová měla podezření. To mademoiselle Nick sama připustila. Mohla si najít způsoby, jak tato podezření změnit v jistotu.“

„Jak?“

„No, například musejí existovat nějaké dopisy, které Michael Seton psal mademoiselle Nick. Byli už nějakou dobu zasnoubení. A ani její nejlepší přítelkyně by nemohla popřít, že mademoiselle Nick je neopatrná. Nechává věci ležet bez ladu a skladu. Pochybuji, že někdy v životě něco zamkla. Jistěže by se našly způsoby, jak se přesvědčit.“

„A myslíte, že Frederica Riceová ví o té závěti, kterou její přítelkyně sepsala?“

„Nepochybně. Tím se všechno zužuje. Vzpomínáte na můj seznam — na seznam osob označených A. až J.? Teď se zmenšil jen na dvě osoby. Služebnictvo vylučuji. Vylučuji kapitána Challengera — i když mu trvalo hodinu a půl, než sem dojel z Plymouthu, a to je jen padesát kilometrů. Vylučuji dlouhonosého pana Lazara, který nabídl padesát liber za obraz, který měl hodnotu jen dvaceti. (Ačkoli je to zvláštní, když tak o tom přemýšlíte. To je pro jeho rasu zcela netypické.) Vylučuji Australany — srdečné a příjemné. Na seznamu zůstávají ještě dva lidé.“

„Jeden z nich je Frederica Riceová,“ řekl jsem pomalu.

Před očima se mi zjevila její tvář. Zlaté vlasy, bílá křehkost jejích rysů.

„Ano. Na tu všechno velmi zřetelně ukazuje. I kdyby byla poslední vůle mademoiselle sepsána sebeledabyleji, bylo by z ní zřetelně jasné, že dědicem všeho, co není výslovně uvedeno, je ona. Kromě Domu na úskalí by všechno připadlo jí. Kdyby včera večer byla zabita mademoiselle Nick a ne mademoiselle Maggie, byla by dnes madame Riceová bohatá žena.“

„Tomu nemůžu uvěřit!“

„Chcete říct, že nemůžete uvěřit, že krásná žena může být vražednice. Člověk má často trochu potíže se členy poroty právě z tohoto důvodu. Ale můžete mít pravdu. Ještě je tu jeden podezřelý.

„Kdo?“

„Charles Vyse.“

„Ale ten zdědí jen dům.“

„Ano — ale on to nemusí vědět. Sestavoval pro mademoiselle její závěť? Myslím že ne. Kdyby tomu tak bylo, byla by u něj v úschově, místo aby se ‚někde válela‘ nebo jak to mademoiselle říkala. Takže vidíte, Hastingsi, je celkem pravděpodobné, že o té závěti nic neví. Může být přesvědčen, že závěť nikdy nesepsala a v tom případě že všechno zdědí jako nejbližší příbuzný.“

„Víte,“ řekl jsem, „tohle mi skutečně připadá mnohem pravděpodobnější.“

„To je vaše romantická mysl, Hastingsi. Zlotřilý právník. Oblíbená postava literatury. A pokud je nejen právník, ale navíc má i neproniknutelný výraz, je celá věc téměř jistá. Je pravda, že v jistých ohledech do obrazu zapadá lépe než madame. Je pravděpodobnější, že by věděl o pistoli mademoiselle Nick i že by ji použil.“

„A že by shodil ten balvan.“

„Možná. I když, jak jsem vám už říkal, hodně se dá dokázat vhodnou pákou. A fakt, že balvan byl uvolněn v nesprávný okamžik, takže mademoiselle minul, svědčí spíš pro ženu. Myšlenka zasáhnout do motoru auta se obecně zdá spíš mužská — i když mnoho žen je dnes stejně dobrými mechaniky jako muži. Na druhou stranu, v teorii proti panu Vyseovi jsou jedna či dvě nesrovnalosti.“

„Například?“

„Dá se předpokládat, že by o zasnoubení věděla spíše madame než on. A pak je tu ještě jiná věc. Jeho činy byly poněkud předčasné.“

„Jak to myslíte?“

„No, až do včerejšího večera neexistovala *certitude*, že je Seton mrtvý. Jednat zbrkle, bez náležité jistoty, se mi zdá velmi netypické pro jeho právnickou mysl.“

„Ano,“ řekl jsem. „Žena by dělala unáhlené závěry.“

„Přesně tak. *Ce que femme veut, Dieu veut*. To je jejich přístup.“

„Rozhodně je neuvěřitelné, jak Nick všemu unikla. Připadá mi to skoro neuvěřitelné.“

A náhle jsem si vzpomněl na tón, jakým Frederica řekla: „Nick má neuvěřitelné štěstí.“

Zachvěl jsem se.

„Ano,“ řekl Poirot zamyšleně. „A nemůžu si za to přičíst žádné zásluhy. Což je zahanbující.“

„Prozřetelnost,“ podotkl jsem.

„Ach! *Mon ami*, nevkládal bych na boží bedra břemeno lidských zločinů. Říkáte to takovým tónem jako v neděli ráno při díkůvzdání — a neuvědomujete si, že ve skutečnosti říkáte to, že *le bon Dieu* zabil slečnu Maggie Buckleyovou.“

„Ale prosím vás, Poirote!“

„Ale prosím vás, příteli! Ale já nebudu jen tak sedět a říkat ‚*le bon Dieu* všechno zařídil, nebudu se do toho plést‘. Protože jsem přesvědčen, že *le bon Dieu* vytvořil Hercula Poirota výslovně proto, aby se do věcí pletl. To je moje *métier*.“

Během hovoru jsme pomalu stoupali klikatou cestou k útesu. Právě v této chvíli jsme prošli brankou na pozemky Domu na úskalí.

„Uf!“ prohlásil Poirot. „To stoupání je ale prudké. Je mi horko. Knír mám zplihlý. Ano, jak jsem právě říkal, jsem na straně nevinných. Jsem na straně mademoiselle Nick, protože byla napadena. Jsem na straně mademoiselle Maggie, protože byla zabita.“

„A jste proti Frederice Riceové a Charlesi Vyseovi.“

„Ne, ne, Hastingsi. Moje mysl je otevřená. Řekl jsem jen to, že v současné chvíli vše ukazuje na jednoho z těch dvou. *Chut*!

Vyšli jsme na trávník u domu. Nějaký muž tam jezdil se sekačkou. Měl dlouhý, hloupý obličej a oči bez lesku. Vedle něj poskakoval asi desetiletý chlapec; byl ošklivý, ale působil inteligentně.

Uvědomil jsem si, že jsme předtím neslyšeli sekačku v chodu, ale zahradník se zřejmě nepřetrhl. Nejspíš odpočíval od své namáhavé práce a rychle začal něco dělat, když uslyšel naše blížící se hlasy.

„Dobré ráno," řekl Poirot.

„Dobré ráno, pane."

„Vy jste předpokládám zahradník. Manžel madame, která pracuje v domě."

„To je můj táta," řekl chlapec.

„Je to tak, pane," odpověděl muž. „A vy nejspíš budete ten pán z ciziny, co je vlastně detektiv. Víte něco nového o naší paní, pane?"

„Právě od ní přicházím. Strávila uspokojivou noc."

„Byli tady policajti," řekl chlapec. „Tadyhle zabili tu dámu, koukněte. Tady u schodů. Jednou jsem viděl zabíjet prase, viď, tati?"

„Hm," řekl bez emocí jeho otec.

„Táta zabíjel prasata, když pracoval na statku. Viď že jo, tati? Taky jsem viděl zabíjet prase. Líbilo se mi to."

„Kluci rádi koukají na zabíjení prasat," řekl muž, jako by vyslovoval nezměnitelný přírodní zákon.

„Zastřelili ji pistolí, tu paní," pokračoval kluk. „Neměla podříznutý krk. To ne!"

Šli jsme dál do domu a já jsem byl vděčný, že jsme se toho příšerného dítěte zbavili.

Poirot vešel do salonu, jehož okna byla otevřená, a zazvonil na zvonek. Ellen, pečlivě oblečená v černých šatech, přišla na zazvonění. Nedala najevo žádné překvapení, že nás vidí.

Poirot jí vysvětlil, že jsme s povolením slečny Buckleyové přišli prohledat dům.

„Dobře, pane."

„Policie už skončila?"

„Říkali, že už viděli všechno, co chtěli, pane. Prohledávali zahradu od časného rána. Nevím, jestli něco našli."

Chtěla odejít z pokoje, když ji Poirot zastavil otázkou:

„Hodně vás včera překvapilo, když jste slyšela, že byla slečna Buckleyová zastřelena?“

„Ano, pane, velice překvapená. Slečna Maggie byla milá mladá dáma, pane. Neumím si představit, kdo mohl být tak zlý a chtěl jí ublížit.“

„Kdyby to byl někdo jiný, nebyla byste tolik překvapená?“

„Nevím, jak to myslíte, pane.“

„Když jsem včera večer přišel do haly,“ řekl jsem, „okamžitě jste se zeptala, jestli je někdo zraněný. Čekala jste něco takového?“

Mlčela. V prstech skládala cíp zástěry. Zavrtěla hlavou a zamumlala:

„Vy, pánové, byste to nepochopili.“

„Ale ano,“ řekl Poirot. „Já bych to pochopil. I kdybyste řekla sebefantastičtější věc, já bych ji pochopil.“

Pochybovačně si ho prohlédla a pak se zřejmě rozhodla mu věřit.

„Víte, pane,“ řekla, „tohle není dobrý dům.“

Byl jsem překvapený a pohlédl jsem na ni trochu přezíravě. Poirot ovšem zjevně nepovažoval ten výrok za nijak neobvyklý.

„Chcete říct, že je to starý dům.“

„Ano, pane, není to dobrý dům.“

„Jste tady už dlouho?“

„Šest let, pane. Ale byla jsem tu jako děvče. To bylo v době starého sira Nicolase. A tenkrát to bylo stejné.“

Poirot na ni pozorně pohlédl.

„Ve starém domě,“ prohlásil, „někdy bývá atmosféra zla.“

„To je ono, pane,“ dychtivě souhlasila Ellen. „Zlo. Špatné myšlenky a špatné činy. Je to v domě jako suchá hniloba, pane, nejde se toho zbavit. Je to něco ve vzduchu, takový pocit. Vždycky jsem věděla, že v tomhle domě se jednou stane něco zlého.“

„A ukázalo se, že jste měla pravdu.“

„Ano, pane.“

V jejím hlase zazněl slaboučký podtón uspokojení, uspokojení někoho, jehož chmurné proroctví se naplnilo.

„Ale nemyslela jste si, že to bude slečna Maggie.“

„Ne, pane, to jsem nemyslela. Nevím o nikom, kdo by nenáviděl *ji* — jsem si tím jistá.“

Zdálo se mi, že v těch slovech je stopa. Čekal jsem, že ji Poirot bude sledovat, ale on k mému překvapení přešel na úplně jiné téma.

„Slyšela jste ty výstřely?“

„Ne, ještě jsem nebyla hotová s úklidem po večeři.“

„Pomáhal vám ten číšník?“

„Ne, pane, šel se do zahrady podívat na ohňostroj.“

„Ale vy jste nešla.“

„Ne, pane.“

„A proč?“

„Chtěla jsem to dodělat.“

„Vy nemáte ráda ohňostroje?“

„Ale ano, pane, o to nešlo. Ale víte, on bude ještě jeden, a William a já máme zítra večer volno a půjdeme dolů do města a budeme se na něj dívat odtamtud.“

„Chápu. A slyšela jste mademoiselle Maggie, jak se ptá po svém kabátě a nemůže ho najít?“

„Slyšela jsem slečnu Nick běžet nahoru, pane, a slečna Buckleyová volala zepředu z haly, že nemůže něco najít, a pak jsem ji slyšela říkat: ‚No nic — vezmu si ten šál —‘ “

„Pardon,“ přerušil ji Poirot, „nenabídla jste se, že jí pomůžete kabát hledat — nebo že ho přinesete z auta, kde ho nechala?“

„Měla jsem svou práci, pane.“

„Jistě — a ani jedna z těch mladých dam vás o to nepochybně nepožádala, protože si myslely, že jste venku a díváte se na ohňostroj?“

„Ano, pane.“

„Takže v předchozích letech jste se na ohňostroj chodila podívat?“

Bledé líce jí náhle zrudly.

„Já nevím, co tím myslíte, pane. Máme vždycky dovoleno chodit ven do zahrady. Jestli jsem na to letos neměla chuť a rozhodla jsem se raději dodělat svou práci a jít si lehnout, je to moje věc, řekla bych.“

„*Mais oui. Mais oui*. Neměl jsem v úmyslu vás urazit. Proč byste nemohla dělat, co uznáte za vhodné. Změna je občas příjemná.“

Odmlčel se a pak dodal:

„Teď ještě jedna drobná věc, se kterou byste mi doufám mohla pomoci. Tento dům je starý. Nevíte, zda tu nejsou tajné místnosti?“

„No — je tu taková posunovací deska obložení — právě v tomhle pokoji. Vzpomínám si, že jako děvčeti mi to ukazovali. Jen si honem nedokážu vzpomenout, kde je. Nebo to bylo v knihovně? Určitě to říct nemůžu.“

„Je dost velká, aby se dovnitř dokázal schovat člověk?“

„Ne, to ne, pane! Taková malá skříňka — spíš výklenek. Půl metru na půl metru, víc to není.“

„Ne, něco takového jsem na mysli neměl.“

Do tváří jí zase stoupla červeň.

„Jestli si myslíte, že jsem se někde schovávala — tak neschovávala! Slyšela jsem slečnu Nick běžet dolů ze schodů a ven a slyšela jsem ji vykřiknout — a vyšla jsem do haly podívat se, jestli — jestli se něco děje. A to je svatá pravda, pane. To je svatá pravda.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Dopisy

Když se Poirot zbavil Ellen, obrátil ke mně poněkud zamyšlenou tvář.

„Rád bych věděl — slyšela ty výstřely? Myslím, že ano. Zaslechla je, otevřela dveře kuchyně. Slyšela Nick seběhnout po schodech a vyjít ven a ona sama vyšla do haly zjistit, co se stalo. To je celkem přirozené. Ale proč ten večer nešla ven na ohňostroj? To bych opravdu rád věděl, Hastingsi.“

„Proč jste se ptal na ten tajný úkryt?“

„To byla jen taková myšlenka, že možná přece jen nemůžeme vyloučit J.“

„J.?“

„Ano. Poslední osobu na mém seznamu. Problematického člověka zvenčí. Předpokládejme, že z nějakého důvodu spojeného s Ellen tento J. přišel včera večer do domu. Ten muž (předpokládám, že to byl muž) se schová v tajné skrýši v této místnosti. Kolem projde dívka, kterou považuje za Nick. Sleduje ji ven — a zastřelí ji. *Non — c‘est idiot!* A stejně víme, že tu žádná skrýš není. Ellenino rozhodnutí zůstat včera večer v kuchyni byla čirá náhoda. Pojďte, začneme hledat závěť mademoiselle Nick.“

V salonu žádné papíry nebyly. Přešli jsme do knihovny, dost temné místnosti obrácené k příjezdové cestě. Tady stál velký staromódní psací stůl se sekretářem z ořechového dřeva.

Chvíli nám trvalo, než jsme ho probrali. Všechno bylo v hrozném nepořádku. Účty a stvrzenky najedná hromadě. Dopisy s pozvánkami, dopisy s upomínkami, dopisy od přátel.

„Roztřídíme ty papíry,“ prohlásil přísně Poirot, „s řádem a metodou.“

Slovo dodržel. O půl hodiny později se narovnal s potěšeným úsměvem na tváři. Všechno bylo pečlivě roztříděno, označeno a zařazeno.

„*C'est bien, ça*. Přinejmenším jedna věc je na tom dobrá. Museli jsme všechno projít tak důkladně, že nehrozí nebezpečí, že jsme něco přehlédli."

„Ne, to ne. I když moc jsme toho nenašli."

„Snad až na tohle."

Hodil mi dopis. Byl psaný velkým rozmáchlým rukopisem, skoro nerozluštitelným.

Drahoušku,

večírek byl prostě úžasný. Dnes si připadám dost mizerně. Máš rozum, že se toho netkneš — nikdy ani nezačni, drahoušku. Nechat toho je strašně těžké. Píšu příteli, aby si pospíšil s dodávkou. Život je peklo!

Tvoje Freddie

„Datum minulý únor," řekl Poirot zamyšleně. „Bere samozřejmě drogy, to jsem věděl, jen jsem se na ni podíval."

„Skutečně? Já jsem nic takového ani netušil."

„Je to celkem zřejmé. Stačí jen podívat se na její oči. A pak jsou tu ty nezvyklé výkyvy nálad. Někdy je celá napjatá a nervózní, někdy je netečná — jako bez života."

„Drogy přece poškozují smysl pro morálku?"

„Nevyhnutelně. Ale nemyslím, že madame Riceová je skutečně závislá. Je na začátku — ne na konci."

„A Nick?"

„Ta nejeví žádné známky. Možná se pro zábavu tu a tam účastnila nějakého drogového večírku, ale sama drogy nebere."

„To jsem rád."

Náhle jsem si vzpomněl, co Nick říkala o Frederice: že občas to není tak docela ona. Poirot kývl a poklepal o stůl dopisem, který držel.

„Ano, nepochybně měla na mysli tohle. Ovšem tady nula od nuly pošla, jak říkáte vy. Pojďme nahoru, do pokoje mademoiselle."

I v pokoji Nick stál stůl, ale v porovnání s tím dole v něm bylo jen málo věcí. Ani tady nebylo po závěti stopy. Našli jsme registrační

knížku jejího auta a výzvu k vyzvednutí dividend, datovanou před měsícem, ale jinak nic důležitého.

Poirot si nešťastně povzdechl.

„Mladé dívky — nejsou dnes náležitě vzdělávány. Řád a metoda v jejich výchově chybí. Mademoiselle Nick je okouzlující, ale lehkomyslná. Ano, rozhodně je lehkomyslná."

Probíral teď obsah prádelníku.

„Ale, Poirote," upozornil jsem ho rozpačitě, „tohle je spodní prádlo."

Překvapeně se zarazil.

„A proč ne, příteli?"

„Myslíte — chci říct — nemůžeme přece —"

Hlučně se rozesmál.

„Můj milý Hastingsi, vy rozhodně patříte do viktoriánské éry. Mademoiselle Nick by vám to také řekla, kdyby tu byla. Velmi pravděpodobně by prohlásila, že máte mysl jako kuchyňskou výlevku! Mladé dámy se dnes už nestydí za své spodní prádlo. Živůtek a kombiné dnes už nejsou zahanbující tajemství. Každý den na pláži odkládají tyto části oděvu jen kousek od vás. A proč ne?"

„Nevidím důvod pro to, co děláte."

„*Ecoutez*, příteli. Je jasné, že mademoiselle Nick svoje poklady nezamyká. Kdyby chtěla něco ukrýt, kam by to dala? Pod punčochy a spodničky. A vida — co to tady máme?"

Vytáhl balíček dopisů svázaných vybledlou růžovou stuhou.

„Milostné dopisy Michaela Setona, nemýlím-li se."

Naprosto klidně stuhu rozvázal a pomalu začal dopisy otevírat.

„Poirote," vykřikl jsem pohoršené. „Tohle opravdu nemůžete dělat. Takhle se nehraje."

„Já nic nehraji, *mon ami*." Jeho hlas byl náhle přísný a drsný. „Já chytám vraha."

„Ano, ale soukromé dopisy —"

„Mi možná nic neřeknou — ale na druhou stranu, možná ano. Musím zkusit všechno, příteli. Pojďte, můžete si je klidně číst se mnou. Dva páry očí nejsou o nic horší než jeden pár. Utěšte se myšlenkou, že oddaná Ellen je patrně zná nazpaměť."

Nelíbilo se mi to. Uvědomoval jsem si ale, že Poirot si ve svém postavení nemůže dovolit skrupule, a sám sebe jsem uklidnil vytáčkou, že poslední slova Nick zněla: „Podívejte se, na co chcete."

Dopisy byly za delší časové období, počínaje minulou zimou.

Nový rok

Miláčku,

je tady Nový rok a já si dávám dobrá předsevzetí. Připadá mi to příliš krásné, než aby to byla pravda — že mě skutečně miluješ. Úplně jsi změnila můj život. Jsem přesvědčený, že jsme to oba věděli — od první chvíle, kdy jsme se setkali. Šťastný nový rok, moje sladká holčičko.

Navěky Tvůj Michael

8. února

Nejdražší lásko,

jak si přeji, abych se s Tebou mohl častěji vidět. Je to všechno hrozné, viď? Nenávidím všechny ty příšerné tajnosti, ale vysvětlil jsem Ti, jak to je. Já vím, jak moc nenávidíš lži a skrývání. Já také. Ale skutečně by to mohlo zhatit úplně všechno. Strýc Matthew je docela posedlý myšlenkou, že časné manželství ničí muži kariéru. Jako bys Ty mohla zničit tu mou, andělský drahoušku!

Hlavu vzhůru, miláčku. Všechno bude dobré.

Tvůj Michael

2. března

Já vím, že bych neměl psát dva dny po sobě. Ale musím. Když jsem byl včera ve vzduchu, myslel jsem na Tebe. Letěl jsem přes Scarborough. Požehnaný, požehnaný Scarborough — nejúžasnější místo na světě. Miláčku, Ty ani netušíš, jak moc Tě miluji!

Tvůj Michael

18. dubna

Nejdražší,

všechno je zařízeno. Definitivně. Jestli to dokážu (a já to dokážu), měl bych být schopen se tvrdě postavit strýci Matthewovi, a jestli

se mu to nebude líbit, tak mi to bude jedno. Je to od Tebe báječné, Že Tě tolik zajímají moje dlouhé technické popisy Albatrosa. Jak bych Tě v něm rád vzal nahoru. Jednou! Hlavně si o mě proboha nedělej starosti. Celá ta věc není ani z poloviny tak riskantní, jak vypadá. Teď se prostě nemůžu nechat zabít, když vím, že Ti na mně záleží. Všechno bude v pořádku, miláčku. Věř svému Michaelovi.

20. dubna
Anděli,
každé Tvoje slovo je pravda a ten dopis pro mě bude navždycky pokladem. Ani z poloviny si Tě nezasloužím. Jsi tak jiná než všichni ostatní. Zbožňuji Tě.
Tvůj Michael

Poslední nebyl datovaný.

Nejdražší,
tak zítra vyrážím. Nemůžu se dočkat, jsem strašně rozčilený a naprosto jistý úspěchem. Starý Albatros je skvěle vyladěný. Nezklame mě.
Hlavu vzhůru, miláčku, a nedělej si starosti. Je to samozřejmě riskantní, ale celý život je přece riskantní. Mimochodem, někdo se zmínil, že bych měl sepsat závěť (taktní člověk — ale myslel to dobře), tak jsem to udělal — na kusu papíru z bloku — a poslal jsem ji starému Whitfieldovi. Neměl jsem čas tam zajít. Jednou mi někdo vykládal, že nějaký člověk sepsal závěť o dvou slovech, ‚Všechno matce', a že byla naprosto platná. Moje závěť vypadá dost podobně — vzpomněl jsem si, že Tvoje pravé jméno je Magdala, což bylo ode mě chytré! Dva kamarádi ji podepsali jako svědci.
Neber si ty vážné řeči o závěti k srdci, ano? Nic se mi nestane. Pošlu Ti telegram z Indie a z Austrálie a tak dále. A neztrácej odvahu. Všechno bude v pořádku.
Uvidíš.

Poirot dopisy znovu poskládal. „Vidíte, Hastingsi? Musel jsem si je přečíst — abych si byl jistý. Je to tak, jak jsem vám říkal."

„To jste přece určitě mohl zjistit i nějak jinak.“

„Ne, *mon cher*, to jsem právě udělat nemohl. Muselo to být takhle. Teď máme některé velmi cenné důkazy.“

„V jakém smyslu?“

„Víme, že Michael skutečně sepsal závěť ve prospěch mademoiselle Nick a že tento fakt je zaznamenán písemně. Každý, kdo četl tyto dopisy, by o tom faktu věděl. A protože dopisy byly takhle ledabyle uschované, mohl je číst kdokoli.“

„Ellen?“

„Ellen je četla téměř jistě, řekl bych. Zkusíme na ni malý experiment, než odejdeme.“

„Ale závěť není ani tady.“

„Ne, to je zvláštní. Ale pravděpodobně ji odhodila někam na knihovnu nebo zastrčila do porcelánové vázy. Musíme se pokusit osvěžit v této otázce mademoiselle paměť. V každém případě tady už nic dalšího nenajdeme.“

Když jsme scházeli ze schodů, Ellen utírala prach v hale.

Poirot se s ní velmi mile rozloučil. U hlavních dveří se otočil a řekl:

„Předpokládám, že jste věděla, že slečna Buckleyová byla zasnoubená s letcem Michaelem Setonem?“

Vytřeštila oči.

„Co? S tím, co se o něm pořád píše v novinách?“

„Ano.“

„No tedy. To si představte. Zasnoubený se slečnou Nick.“

„Naprosté a absolutní překvapení bylo velmi přesvědčivé,“ podotkl jsem, když jsme vyšli.

„Ano. Skutečně se zdálo opravdové.“

„Možná bylo,“ podotkl jsem.

„A ten balíček dopisů, který celé měsíce odpočíval pod *lingerie*? Ne, *mon ami*.“

To je všechno hezké, myslel jsem si. Jenže každý není Hercule Poirot. Každý nestrká nos do věcí, do kterých mu nic není.

Ale neřekl jsem nic.

„Tahle Ellen — to je hádanka,“ řekl Poirot. „Nelíbí se mi to. Je tu něco, čemu nerozumím.“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Záhada zmizelé závěti

Vrátili jsme se rovnou do sanatoria.

Nick se zatvářila poněkud překvapeně, když nás opět spatřila.

„Ano, mademoiselle," odpověděl na její pohled Poirot. „Jsem jako ten čertík z krabičky. Objevím se pokaždé znova. Především vám řeknu, že jsem urovnal vaše záležitosti. Všechno je teď pečlivě srovnáno."

„No, asi už bylo načase," prohlásila Nick a musela se usmát. „Jste hodně pořádný, pane Poirote?"

„Zeptejte se tady mého přítele Hastingse."

Dívka ke mně obrátila tázavý pohled.

Vyložil jsem jí některá Poirotova podivínství; toasty, které se musejí dělat jedině z hranatého bochníku, vejce všechna stejně velká, jeho nechuť ke golfu jakožto hře „beztvaré a náhodné", na které jediná přijatelná věc jsou krabice na ukládání tyček. Nakonec jsem jí vyprávěl slavný případ, který Poirot vyřešil díky svému zvyku přerovnávat ozdoby na krbové římse.

Poirot celou dobu seděl a usmíval se.

„Vypráví to jako dobrou historku, ano," řekl, když jsem skončil. „Ale celkem vzato je to pravda. Představte si, mademoiselle, že nikdy nepřestávám přesvědčovat Hastingse, aby si česal pěšinku uprostřed a ne na straně. Podívejte se, jak s ní vypadá křivě a nesymetricky."

„Tak to proti mně máte určitě také výhrady, pane Poirotě," řekla Nick. „Nosím pěšinku na straně. A musí se vám líbit Freddie, protože ta ji nosí uprostřed."

„Rozhodně ji tuhle večer obdivoval," podotkl jsem zlomyslně. „Teď už vím proč."

„*C'est assez*," řekl Poirot. „Jsem tady z vážného důvodu. Mademoiselle, ta vaše závěť, nenašel jsem ji."

„Ne?" Svraštila čelo. „Ale záleží na tom tolik? Nejsem přece mrtvá. A závěť není důležitá, dokud člověk není mrtvý, ne?"

„Správně. I tak mě ale vaše závěť zajímá. Napadlo mě několik věcí v souvislosti S ní. Přemýšlejte, mademoiselle. Snažte si vzpomenout, kam jste ji dala — kde jste ji viděla naposledy?“

„Nemyslím, že bych ji dávala na nějaké určité místo,“ řekla Nick. „Já nikdy nedávám věci na místa. Nejspíš jsem ji strčila do zásuvky.“

„Nedala jste ji náhodou do tajného panelu?“

„Do *čeho*?“

„Vaše služebná Ellen tvrdí, že v salonu nebo knihovně je za panelem obložení tajná schránka.“

„Nesmysl,“ zavrtěla Nick hlavou. „O ničem takovém jsem nikdy neslyšela. To říkala Ellen?“

„*Mais oui*. Zřejmě sloužila v Domě na úskalí jako mladá dívka. Kuchařka jí schránku ukázala.“

„O tom slyším poprvé. Nejspíš o ní musel vědět dědeček, ale mně to rozhodně neřekl. A já jsem si jistá, že by mi to *byl* řekl. Pane Poirote, víte jistě, že si to Ellen všechno nevymýšlí?“

„Ne, mademoiselle, nevím to určitě! *Il me semble*, že je něco — divného na té vaší Ellen.“

„Ale ne, já bych neřekla divného. William je tupec a dítě je odporné malé zvíře, ale Ellen je slušná. Přímo pravzor úctyhodnosti.“

„Dovolila jste jí včera večer jít se dívat na ohňostroj, mademoiselle?“

„Samozřejmě. Vždycky to dělají. Uklízejí potom.“

„Ale ona ven nešla.“

„Ale ano, šla.“

„Jak to víte, mademoiselle?“

„No — no — ne, vlastně to nevím. Řekla jsem jí, ať jde, a ona mi poděkovala — a tak jsem samozřejmě předpokládala, že tam šla.“

„Naopak — zůstala v domě.“

„Ale — to je opravdu divné!“

„Považujete to za divné?“

„Ano. Něco takového myslím ještě nikdy neudělala. Řekla vám proč?“

„Skutečný důvod mi neřekla — tím jsem si jistý.“

Nick se na něj tázavě podívala.

„Je to — důležité?“

Poirot rozhodil rukama.

„To právě nemohu říci, mademoiselle. *C‘est curieux*. U toho skončím.“

„A také ta věc s panelem,“ uvažovala Nick nahlas. „Nemůžu si pomoci, ale připadá mi to hrozně divné — a nepřesvědčivé. Ukázala vám, kde je?“

„Říkala, že si nemůže vzpomenout.“

„Nevěřím, že by tam něco takového bylo.“

„Rozhodně to tak vypadá.“

„Nejspíš začíná bláznit, chudák.“

„Rozhodně vypráví neuvěřitelné historky. Říkala také, že Dům na úskalí není dobrý dům k žití.“

Nick se zachvěla.

„V tomhle má možná pravdu,“ řekla pomalu. „Občas mívám ten dojem také. Na tom domě je něco divného…“

Oči se jí zvětšily a ztmavly. Objevila se v nich tragická osudovost. Poirot rychle odváděl řeč k jiným tématům.

„To jsme ale odbočili od našeho předmětu, mademoiselle. Od závěti. Poslední vůle Magdaly Buckleyové.“

„Ano, to jsem tam napsala,“ prohlásila Nick hrdě. „Vzpomínám si, že jsem to psala, a taky takovou tu větu ‚po zaplacení všech pohledávek a nezbytných nákladů‘. Pamatovala jsem si to z jedné knihy, kterou jsem četla.“

„Takže jste nepoužila formulář pro poslední vůli?“

„Ne, na to nebyl čas. Zrovna jsem odjížděla do sanatoria, a kromě toho pan Croft říkal, že formuláře jsou nebezpečné. Lepší že bude sepsat jednoduchou závěť a nesnažit se vyjadřovat moc právnicky.“

„Pan Croft? On u toho byl?“

„Ano. To on se mě zeptal, jestli jsem ji napsala. Mě samotnou by to nenapadlo. Říkal, že když člověk zemře bez závěti, tak si Koruna ukousne moc, a to že by byla škoda.“

„Je velmi užitečný, ten výborný pan Croft!“

„To ano,“ souhlasila vřele Nick. „Zavolal Ellen a jejího manžela, aby se podepsali jako svědci. Počkat! No jistě! Já jsem přece husa!“

Tázavě jsme na ni pohlédli.

„Byla jsem úplně hloupá. Takhle vás honit po domě. Charles ji má! Můj bratranec Charles Vyse.“

„Aha! Tím se to vysvětluje.“

„Pan Croft říkal, že nejlepší je svěřit ji právníkovi.“

„*Très correct, ce bon M. Croft.*“

„Muži jsou občas užiteční,“ prohlásila Nick. „Právníkovi nebo bance — tak to říkal. A já jsem odpověděla, že nejlepší bude Charles. Tak jsme ji strčili do obálky a hned jsme mu ji poslali.“

S povzdechem se opřela o polštáře.

„Omlouvám se, že jsem byla tak nemožně hloupá. Ale teď už je všechno v pořádku. Charles ji má, a jestli ji chcete vidět, samozřejmě vám ji ukáže.“

„Ne bez vašeho svolení,“ připomněl Poirot s úsměvem.

„To je hloupé.“

„Ne, mademoiselle. Jen prozíravé.“

„No, podle mě je to hloupé.“ Vzala list papíru z hromádky, která ležela vedle její postele. „Co mám napsat? Ukažte psovi králíka?“

„*Comment?*“

Při pohledu na jeho ohromenou tvář jsem se musel zasmát.

Nadiktoval jí příslušná slova a Nick poslušně psala.

„Děkuji vám, mademoiselle,“ řekl Poirot, když si dopis bral.

„Omlouvám se, že jsem vás takhle zbytečně honila. Ale opravdu jsem na to zapomněla. Znáte to, jak člověk občas zapomíná věci skoro okamžitě?“

„S řádem a metodou v mysli nezapomenete.“

„Asi budu muset absolvovat nějaký kurz,“ řekla Nick. „Dostávám z vás komplex méněcennosti.“

„Ale to snad ne. *Au revoir*, mademoiselle.“ Rozhlédl se po pokoji. „Máte tu krásné květiny.“

„Viďte! Ty karafiáty jsou od Freddie a růže od George a ty lilie od Jima Lazara. A podívejte se —“

Stáhla obal z košíku skleníkových hroznů, který měla vedle sebe.

Poirotův výraz se změnil. Rázně udělal krok vpřed.

„Nejedla jste nic z toho?“

„Ne. Ještě ne.“

„Nedělejte to. Nesmíte jíst nic, co přijde zvenčí, mademoiselle. Nic. Rozumíte?“

„Ach!“

Vytřeštila na něj oči a z tváře jí pomalu mizela barva.

„Chápu. Vy myslíte — myslíte, že to ještě neskončilo. Myslíte, že to ten někdo pořád ještě zkouší?“ zašeptala.

Vzal ji za ruku.

„Nemyslete na to. Tady jste v bezpečí. Ale pamatujte si — nic, co přijde zvenčí.“

Když jsme odcházeli z pokoje, uvědomil jsem si, jak vyděšeně vypadá ta bílá tvář na polštáři.

Poirot pohlédl na svoje hodinky.

„*Bon*. Máme právě tak čas zastihnout pana Vyse v jeho kanceláři, než odejde na oběd.“

Když jsme tam došli, uvedli nás k němu do kanceláře jen po kratičkém čekání.

Mladý právník vstal, aby nás uvítal. Tvářil se stejně formálně a nevzrušeně jako vždycky.

„Dobré ráno, pane Poirote. Co pro vás mohu udělat?“ Poirot mu bez okolků podal dopis, který napsala Nick.

Vzal ho, přečetl a podíval se na nás naprosto zmateně. „Omlouvám se. Ale tohle skutečně nechápu.“

„Nevyjádřila se mademoiselle Buckleyová dost jasně?“

„V tomto dopise,“ poklepal na něj nehtem, „mě žádá, abych vám předal závěť, kterou sepsala a svěřila do mé péče letos v únoru.“

„Ano, *monsieur*.“

„Ale, můj milý pane, do mé péče žádná závěť svěřena nebyla!“

„*Comment?*“

„Pokud já vím, moje sestřenice poslední vůli nikdy nesepsala. Já jsem ji pro ni rozhodně nepsal.“

„Pokud jsem tomu rozuměl, napsala ji sama na běžný papír a poslala vám ji poštou.“

Právník zavrtěl hlavou.

„V tom případě jediné, co mohu říci, je to, že jsem ji nikdy neobdržel.“

„Ale, pane Vyse —“

„Nikdy jsem neobdržel nic takového, pane Poirote.“

Chvilku bylo ticho, pak Poirot vstal.

„V tom případě, pane Vyse, už není co dodat. Muselo dojít k nějakému omylu.“

„Určitě muselo dojít k omylu.“

Vstal rovněž.

„Nashledanou, pane Vyse.“

„Nashledanou, pane Poirote.“

„Tak zase nic,“ poznamenal jsem, když jsme zase vyšli ven.

„*Précisement.*“

„Myslíte, že lže?“

„Těžko říct. Umí zachovat kamennou tvář, tenhle pan Vyse — ostatně celý vypadá jako zkamenělý. Jedna věc je jistá — nezmění postoj, pro který se rozhodl. *Poslední vůli vůbec nedostal*. To je jeho tvrzení.

„Nick bude mít určitě písemnou stvrzenku o přijetí.“

„*Cette petite*, ta by si s podobnými věcmi nikdy nelámala hlavu. Kromě toho právě toho dne odjížděla do sanatoria nechat si vyoperovat slepé střevo. Velmi pravděpodobně byla rozrušená.“

„Tak co uděláme teď?“

„*Parbleu*, zajdeme navštívit pana Crofta. Uvidíme, na co si v téhle záležitosti vzpomíná on. Zdá se, že to bylo do značné míry jeho dílo.“

„Ale žádný zisk z toho neměl,“ přemýšlel jsem nahlas.

„Ne. Ne, neumím si představit, jaký prospěch by z toho mohl mít on. Nejspíš jen strká do všeho nos — je ten typ, který rád organizuje záležitosti svých sousedů.“

Měl jsem pocit, že takový postoj je skutečně pro pana Crofta typický. Byl to takový ten hodný vševěd, jaký v našem světě umí nadělat spoustu problémů.

Našli jsme ho jen v košili v plné práci u kouřícího hrnce na kuchyňském sporáku. Domkem se linula velice příjemná vůně.

Ochotně opustil své vaření, protože měl zjevně chuť popovídat si o vraždě.

„Vteřinečku,“ řekl. „Jděte nahoru. Matička to bude chtít slyšet taky. Nikdy by nám neodpustila, kdybychom si povídali tady dole. Húú-úúú, Milly. Dva přátelé jdou nahoru.“

Paní Croftová nás vřele přivítala a dychtivě se ptala na Nick. Líbila se mi mnohem víc než její manžel.

„Chudinka malá,“ prohlásila. „Tak je v sanatoriu, říkáte? Ani se nedivím, že se zhroutila. Je to strašné, pane Poirote — úplně strašné. Taková nevinná dívka a zastřelená. Nemůžu na to ani myslet — opravdu nemůžu. A v žádné divočině bez zákona. Přímo tady uprostřed staré vlasti. Celou noc jsem kvůli tomu nespala.“

„Budu teď nervózní, když budu muset jít pryč a nechat tě tady, staruško,“ řekl její manžel, který si oblékl sako a přišel za námi. „Vůbec se mi nelíbí ta představa, že jsi tu byla včera celý večer sama. Mám z toho husí kůži.“

„A taky už mě tu nikdy samotnou nenecháš, to ti říkám,“ prohlásila paní Croftová. „Aspoň ne za tmy. A přemýšlím o tom, že bych odsud ráda odjela, jak nejdřív to půjde. Už to tady nikdy nebude jako dřív. Chudák Nicky Buckleyová podle mě už nikdy nedokáže v tom domě spát.“

Bylo poněkud obtížné propracovat se k důvodu naší návštěvy. Oba Croftovi neustále mluvili a chtěli všechno vědět. Přijedou příbuzní toho chudáka mrtvé dívky? Kdy bude pohřeb? Bude se konat soudní vyšetřování? Co si myslí policie? Mají už nějakou stopu? Je to pravda, že v Plymouthu zatkli nějakého člověka?

Když jsme zodpověděli všechny otázky, trvali na tom, že nás pozvou na oběd. Jen Poirotovo nepravdivé tvrzení, že se musíme rychle vrátit, protože obědváme s policejním náčelníkem, nás zachránilo.

Pak nastal okamžik ticha a Poirot konečně mohl položit otázku, kvůli které přišel.

„No jistě,“ prohlásil pan Croft, dvakrát zatáhl za šňůru rolety a roztržitě se na ni zamračil. „Dobře si na to vzpomínám. To muselo být tenkrát, když jsme tady byli poprvé. Zápal slepého střeva — tak to říkal doktor —“

„A nejspíš to ani žádný zápal nebyl,“ přerušila ho paní Croftová. „Ti doktoři — hned by člověka řezali. Rozhodně to nebyl takový

zápal, který se musí operovat. Měla potíže se zažíváním a to a ono, a oni jí udělali rentgen a říkali, že by bylo lepší vyndat slepé střevo. A tak ona chudinka zrovna odjížděla do jednoho z těch odporných sanatorií.“

„Zeptal jsem se jí,“ navázal pan Croft, „jestli sepsala závěť. Myslel jsem to spíš jako vtip.“

„Ano?“

„A ona ji hned na místě napsala. Mluvila o tom, že by si asi měla na poště opatřit formulář — ale já jsem jí radil, ať to nedělá. Občas jsou s nimi jen potíže, aspoň jsem to tak slyšel. Ostatně její bratranec je právník. Mohl jí potom sepsat pořádnou závěť, když všechno dobře dopadne — a já jsem samozřejmě věděl, že dopadne. Tohle bylo jen pro jistotu.“

„Kdo podepsal závěť jako svědek?“

„Ellen, ta služebná, a její manžel.“

„A potom? Co jste se závětí udělali dál?“

„Poslali jsme ji poštou Vyseovi. Víte, tomu právníkovi.“

„A víte jistě, že byla poslána?“

„Můj milý pane Poirote, posílal jsem ji já sám. Dával jsem ji rovnou tadyhle do té schránky u brány.“

„Takže když pan Vyse tvrdí, že ji nedostal —“

Croft vyvalil oči.

„Chcete říct, že se ztratila v poště? Ale to přece není možné.“

„V každém případě vy jste si jistý, že jste ji posílal.“

„Naprosto jistý,“ prohlásil srdečně pan Croft. „To vám kdykoli odpřísáhnu.“

„Dobře tedy,“ kývl Poirot. „Naštěstí na tom nezáleží. Ještě nějakou dobu není pravděpodobné, že by mademoiselle zemřela.“

„*Et voilà!*“ prohlásil Poirot, když jsme byli z doslechu a vraceli jsme se do hotelu. „Kdo lže? Pan Croft? Nebo pan Charles Vyse? Musím přiznat, že nevidím důvod, proč by měl lhát pan Croft. Utajit závěť by mu nepřineslo žádnou výhodu — zvlášť když by bez něj vůbec nevznikla. Ne, jeho tvrzení se zdá být dost jasné a přesně souhlasí s tím, co nám říkala mademoiselle Nick. Ale přesto —“

„Ano?“

„Ale přesto jsem rád, že pan Croft vařil, když jsme přišli. Zanechal krásný mastný otisk palce a ukazováčku na rohu novin, kterými měl pokrytý kuchyňský stůl. Podařilo se mi ho utrhnout, aniž si toho všiml. Pošleme ty otisky našemu dobrému příteli inspektoru Jappovi ze Scotland Yardu. Je jistá šance, že by o nich mohl něco vědět.“

„Ano?“

„Víte, Hastingsi, nemůžu si pomoci, ale náš žoviální přítel pan Croft mi připadá trochu moc dokonalý, aby byl skutečný.

A teď,“ dodal, *le déjeuner*. Omdlévám hlady.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Frederičino podivné chování

Poirotův výmysl ohledně oběda s náčelníkem policie se nakonec přece jen ukázal ne tak docela klamný. Plukovník Weston nás navštívil krátce po obědě.

Byl to vysoký muž vojenského držení těla, poměrně pohledný. Vůči Poirotovým úspěchům, které zřejmě velmi dobře znal, projevoval náležitou úctu.

„To je úžasné štěstí, že vás tady máme, pane Poirote," opakoval znovu a znovu.

Největší strach měl z toho, že by musel požádat o pomoc Scotland Yard. Za každou cenu chtěl záhadu vyřešit a zločince chytit bez jejich zásahu. Proto byl tak nadšen, že je na místě Poirot.

Poirot, alespoň pokud jsem mohl soudit, byl vůči němu zcela otevřený.

„Zpropadená záležitost," prohlásil plukovník. „Nic takového jsem nikdy nezažil. No, v tom sanatoriu by měla být ta dívka celkem v bezpečí. Ale věčně ji tam držet nemůžete!"

„A to, pane plukovníku, to je právě ta obtíž. Dá se řešit jen jediným způsobem."

„A to?"

„Musíme dostat do rukou osobu, která je za to zodpovědná."

„Jestli je to tak, jak si myslíte, nebude to tak snadné."

„*Ah! Je le sais bien.*"

„Důkazy! Získat důkazy, to bude nejhorší."

Nepřítomně se zamračil.

„Takovéhle případy jsou vždycky nejtěžší, když v tom není žádná rutinní práce. Kdybychom dostali do ruky pistoli —"

„Ta leží velmi pravděpodobně na mořském dně. Tedy pokud má vrah aspoň trochu zdravého rozumu."

„To jistě," souhlasil plukovník Weston. „Jenže oni ho často nemají. Divil byste se, jaké pošetilosti dokážou lidé napáchat. Teď nemluvím o vraždách — těch v našich končinách naštěstí mnoho ne-

máme — ale o obyčejných policejních případech. Skutečně by vás překvapilo, jak neuvěřitelné hlouposti umějí lidé provádět.“

„Jenže to jsou patrně lidé odlišné mentality.“

„Ano — snad. Jestli je náš člověk Vyse, tak to budeme opravdu mít co dělat. Je to opatrný člověk a dobrý právník. Ten se neprozradí. Ta žena — no, tam bychom měli víc naděje. Deset k jedné, že to zkusí znova. Ženy nemají žádnou trpělivost.“ Vstal.

„Soudní vyšetřování je zítra ráno. Koroner bude s námi spolupracovat a prozradí veřejnosti tak málo, jak to jen půjde. Zatím nechceme nic vynést na světlo.“ Už mířil ke dveřím, ale najednou se vrátil. „Ať se propadnu, zapomněl jsem zrovna na to, co vás bude nejvíc zajímat a na co chci znát váš názor.“

Znova si sedl, vytáhl z kapsy popsaný útržek papíru a podal ho Poirotovi.

„Když moji lidé prohledávali zahradu, našli tohle. Jen kousek od místa, kde jste se dívali na ohňostroj. Je to jediná zajímavá věc, kterou tam objevili.“

Poirot papírek uhladil. Písmo bylo velké a kostrbaté.

„…musím mít peníze okamžitě. Když ne ty… co se stane. Varuju tě.“

Poirot se zamračil. Papírek si přečetl několikrát po sobě.

„To je zajímavé,“ řekl nakonec. „Mohu si ho nechat?“

„Jistě. Nejsou na něm žádné otisky prstů. Budu rád, když vám to něco řekne.“

Plukovník Weston znova vstal.

„Už opravdu musím jít. Vyšetřování je zítra, jak jsem říkal. Mimochodem, vás jako svědka předvolávat nebudeme — jen kapitána Hastingse. Nechceme, aby lidé od novin zjistili, že na případu pracujete.“

„Rozumím. Co příbuzní té ubohé mladé dámy?“

„Její rodiče sem dnes přijedou z Yorkshire. Budou tady asi kolem půl šesté. Chudáci. Je mi jich upřímně líto. Zítra si odvezou tělo.“

Zavrtěl hlavou.

„Nepěkná záležitost. Nemám z toho radost, pane Poirote.“

„A kdo by měl, *monsieur le Kolonel*? Je to, jak sám říkáte, nepěkná záležitost.“

Když odešel, Poirot si znovu prohlédl útržek papíru.

„Důležitá stopa?“ zeptal jsem se.

Pokrčil rameny.

„Těžko říct. Naznačuje to vydírání! Po někom, kdo byl ten večer v naší společnosti, chtějí peníze velmi nepříjemným způsobem. Je samozřejmě možné, že to byl někdo z těch cizích.“

Podíval se na písmo malou lupou.

„Připadá vám to písmo aspoň trochu povědomé, Hastingsi?“

„Trochu mi něco připomíná — aha! Už to mám — ten lístek od paní Riceové.“

„Ano,“ souhlasil Poirot pomalu. „Jsou tu podobnosti. Rozhodně jsou tu podobnosti. Je to zvláštní. A přece si nemyslím, že je to písmo madame Riceové. Dále,“ dodal, protože někdo zaklepal.

Byl to kapitán Challenger.

„Jdu jen na skok,“ vysvětloval. „Chtěl jsem vědět, jestli jste nějak pokročil.“

„*Parbleu*,“ řekl Poirot. „Právě v téhle chvíli mám pocit, že jsem svému cíli dál než kdy předtím. Jako bych postupoval *en reculant*.“

„To je škoda. Ale doopravdy tomu nevěřím, pane Poirote. Hodně jsem o vás slyšel, jaký jste úžasný. Prý jste ještě nikdy neměl jediný neúspěch.“

„To není pravda,“ odpověděl Poirot. „Utrpěl jsem těžký neúspěch v Belgii v roce 1893. Vzpomínáte, Hastingsi? Vyprávěl jsem vám to. Ta záležitost s bonboniérou.“

„Vzpomínám si,“ kývl jsem.

A usmál jsem se, protože když mi tenkrát Poirot ten příběh vyprávěl, požádal mě, abych mu připomněl „bonboniéra“, kdykoli budu mít pocit, že začíná být domýšlivý. Když jsem to magické slovo o nějakou minutu a čtvrt později skutečně použil, trpce se urazil.

„No,“ prohlásil Challenger, „to je tak dávno, že se to ani nepočítá. Přijdete tomu na kloub, viďte?“

„To přísahám. Slovo Hercula Poirota. Já jsem pes, který zůstane na stopě a nesejde z ní.“

„To je dobře. Už vás něco napadlo?“

„Mám v podezření dva lidi.“ !

„Asi se nesmím zeptat, kdo to je?“

„Ani bych vám to neřekl! Chápejte, mohu se mýlit.“

„Předpokládám, že já mám slušné alibi,“ prohlásil Challenger a v očích mu zahrálo.

Poirot se shovívavě usmál na opálenou tvář před sebou. „Odjel jste z Devonportu pět minut po půl deváté. Sem jste přijel pět minut po desáté — dvacet minut poté, co byl zločin spáchán. Ale z Devonportu je to sem necelých padesát kilometrů, a protože silnice je dobrá, stihl jste to už mnohokrát jen za hodinu. Takže, jak vidíte, vaše alibi nijak pevné není!“

„No tedy —“

„Chápejte, musím prověřit všechno. Vaše alibi, jak říkám, není dobré. Ale jsou i jiné věci než alibi. Vy byste se myslím rád oženil s mademoiselle Nick?“

Námořník se zarděl.

„Vždycky jsem se s ní chtěl oženit,“ odpověděl chraplavě.

„Přesně tak. *Eh bien* — mademoiselle Nick byla zasnoubená s jiným mužem. To by byl možná důvod zabít toho druhého. Ale není to nutné — on umírá jako hrdina.“

„Takže je to pravda — že byla Nick zasnoubená s Michaelem Setonem? Od dnešního rána se po městě o ničem jiném nemluví.“

„Ano — je to zajímavé, jak rychle se zprávy šíří. Vy jste to předtím netušil?“

„Věděl jsem, že Nick je s někým zasnoubená — sama mi to řekla před dvěma dny. Ale nijak nenaznačila s kým.“

„Byl to Michael Seton. *Entre nous*, myslím, že jí zanechal velmi slušné jmění. Ano, jistě, teď není vhodná chvíle zabíjet mademoiselle Nick — z vašeho pohledu. Nyní sice pro svého miláčka pláče, ale srdce se utiší. Je mladá. A myslím, *monsieur*, že vás má velmi ráda…“

Challenger chviličku mlčel.

„Kdyby to tak bylo…,“ zamumlal.

Pak někdo zaklepal na dveře.

Byla to Frederica Riceová.

„Hledala jsem tě," řekla kapitánu Challengerovi. „Řekli mi, že jsi tady. Jen jsem chtěla vědět, jestli už pro mě máš zpátky ty hodinky."

„Ano, mám. Zastavil jsem se pro ně dnes ráno."

Vytáhl hodinky z kapsy a podal jí je. Byly to hodinky dost neobvyklého tvaru — kulaté, jako glóbus, s prostým černým řemínkem. Vzpomínám si, že velice podobný typ jsem viděl na zápěstí Nick Buckleyové.

„Doufám, že teď už půjdou lépe."

„Je to dost otravné. Každou chvilku se porouchají."

„Ty jsou pro krásu, ne pro užitečnost, madame," řekl Poirot.

„A nemohl by člověk mít oboje?" Rozhlédla se po nás. „Přerušila jsem poradu?"

„Ne, vůbec ne, madame. Probíráme klepy, ne zločin. Právě jsme říkali, jak rychle se šíří zprávy — jak už každý ví, že mademoiselle Nick byla zasnoubená s tím statečným letcem, který zahynul."

„Takže Nick *přece* byla zasnoubená s Michaelem Setonem!" vykřikla Frederica.

„Překvapuje vás to, madame?"

„Trochu ano. Ale nevím proč. Rozhodně jsem měla loni na podzim dojem, že je do ní dost zakoukaný. Bývali hodně spolu. A pak, po Vánocích, jako by oba ochladli. Pokud já vím, skoro se nevídali."

„Uchovávali tajemství velmi dobře."

„To nejspíš kvůli starému siru Matthewovi. Ten to myslím vážně neměl v hlavě v pořádku."

„Vy jste nic netušila, madame? A přitom jste s mademoiselle tak důvěrné přítelkyně."

„Nick umí být uzavřená jako škeble, když chce," zamumlala Frederica. „Ale teď už chápu, proč byla v poslední době tak nervózní. Ano! A měla jsem to uhodnout podle toho, co tuhle říkala."

„Vaše přítelkyně je velmi atraktivní, madame."

„Starý Jim Lazarus si to taky jednu dobu myslel," vložil se do toho Challenger s hlasitým, poněkud beztaktním smíchem.

„Jim —" Pokrčila rameny, ale měl jsem dojem, že se jí to dotklo.

Obrátila se k Poirotovi.

„Povězte mi, pane Poirote, už jste —“

Zarazila se. Vysoká postava zakolísala, její tvář ještě víc zbledla. Očima upřeně zírala na střed stolu.

„Vám není dobře, madame.“

Přistrčil jsem jí židli a pomohl jsem jí posadit se. Zavrtěla hlavou, zamumlala: „Nic mi není,“ pak se naklonila dopředu a schovala tvář v dlaních. Rozpačitě jsme ji pozorovali.

Za minutku se narovnala.

„To je přece absurdní. Georgi, miláčku, netvař se tak ustaraně. Pojďme mluvit o vraždách. O něčem vzrušujícím. Chci vědět, jestli je pan Poirot na stopě.“

„Na to je zatím brzo, madame,“ řekl Poirot neutrálně.

„Ale nějaké nápady máte — ano?“

„Snad. Ale potřebuji mnohem víc důkazů.“

„Aha!“ Znělo to nejistě.

Náhle vstala.

„Bolí mě hlava. Asi si půjdu na chvíli lehnout. Třeba mě zítra už k Nick pustí.“

Rychle vyšla za místnosti. Challenger se zamračil.

„U té ženské člověk nikdy neví, co ji napadne. Nick ji sice má ráda, ale myslím, že ona nemá ráda Nick. Ale u žen člověk neví. To je pořád samé drahoušku a miláčku a přitom mnohem vhodnější výraz by asi byl mrcho. Jdete ven, pane Poirote?“ Poirot se právě zvedl a pečlivě si oprašoval klobouk.

„Ano, jdu do města.“

„Nemám co dělat. Mohu jít s vámi?“

„Jistě. Bude mi potěšením.“

Vyšli jsme z pokoje. Poirot se s omluvou vrátil.

„Moje hůl,“ vysvětlil, když se k nám zase připojil.

Challengerem to trochu cuklo. Hůl s rytým zlatým páskem byla skutečně poněkud příliš ozdobná.

První Poirotovy kroky vedly do květinářství.

„Musím poslat mademoiselle Nick nějaké květiny,“ vysvětloval.

Ukázalo se, že není snadné ho uspokojit.

Nakonec zvolil okázalý zlatý koš a nechal ho naplnit oranžovými karafiáty. Celé to nechal svázat velkou modrou stuhou.

Prodavačka mu podala kartičku a on na ni okázale napsal: „S nejhlubší úctou Hercule Poirot“.

„Já jsem jí poslal květiny ráno,“ řekl Challenger. „Mohl bych jí poslat ještě ovoce.“

„*Inutile*!“ zarazil ho Poirot.

„Prosím?“

„Říkal jsem, že je to zbytečné. Nic jedlého není povoleno.“

„Kdo to řekl?“

„Já to říkám. Zavedl jsem to pravidlo. Už jsem to vysvětlil mademoiselle Nick. Chápe to.“

„Dobrý Bože,“ vydechl Challenger.

Vypadal celý polekaný. Zvědavě na Poirota pohlédl.

„Tak takhle to je,“ řekl. „Vy se ještě pořád — bojíte.“

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Rozhovor s panem Whitfieldem

Soudní vyšetřování byla suchá procedura — jen to nejnutnější. Byly předloženy důkazy k identifikaci, já jsem pak svědčil o nálezu těla. Následovala lékařská svědectví.

Vyšetřování pak bylo na týden odročeno.

Vražda v St. Loo se mezitím vyhoupla na titulní stránky celostátních listů. Vystřídala tam titulky „Seton stále nezvěstný. Osud ztraceného letce neznámý“.

Teď, když byl Seton mrtev a jeho památce byly vzdány náležité pocty, byl čas na novou senzaci. Záhada v St. Loo přišla novinám jako na zavolanou; byl srpen a novináři už nevěděli, o čem psát.

Po vyšetřování jsem úspěšně vykličkoval novinářům, sešel jsem se s Poirotem a oba jsme si šli pohovořit s reverendem Gilesem Buckleym a jeho ženou.

Maggiini rodiče byli okouzlující pár, naprosto nemoderní a nerafinovaný.

Paní Buckleyová byla zjevně žena pevného charakteru, vysoká a plavá. Bylo na ní vidět, že pochází ze severu. Její manžel byl malý, šedovlasý, s hrdými a příjemnými způsoby.

Chudáci byli naprosto šokovaní neštěstím, které je postihlo a připravilo o milovanou dceru. Mluvili o ní jako o „naší Maggie“.

„Ještě pořád jsem si to pořádně neuvědomil,“ řekl pan Buckley. „Takové milé dítě, pane Poirote. Taková tichá a nesobecká — vždycky myslela na ostatní. Kdo by jí mohl chtít ublížit?“

„Skoro jsem nebyla schopná ten telegram pochopit,“ připojila paní Buckleyová. „Vždyť jsme ji vypravili teprve předchozí den ráno.“

„Uprostřed života ve smrti spočíváme,“ zamumlal její manžel.

„Plukovník Weston byl velice laskavý,“ pokračovala paní Buckleyová. „Ujistil nás, že se dělá všechno pro vypátrání toho člověka, který to provedl. Musí to být šílenec. Žádné jiné vysvětlení není možné.“

„Madame, neumím vypovědět, jak soucítím s vaší ztrátou — a jak obdivuji vaši statečnost!“

„Tím, že se budu hroutit, Maggie zpátky nepřivedu,“ řekla smutně paní Buckleyová.

„Moje manželka je úžasná,“ podotkl duchovní. „Její víra a odvaha jsou větší než moje. Je to všechno tak — tak matoucí, pane Poirote.“

„Já vím — já vím, monsieur.“

„Vy jste velký detektiv, pane Poirote?“ zeptala se paní Buckleyová.

„Říká se to, madame.“

„Já vím. Dokonce i v naší odlehlé vesničce jsme o vás slyšeli. Zjistíte pravdu, pane Poirote?“

„Neustanu, dokud to nedokážu, madame.“

„Pravda vám bude odhalena, pane Poirote,“ zatrylkoval duchovní. „Zlo nemůže zůstat nepotrestáno.“

„Zlo nikdy nezůstane nepotrestáno, monsieur. Ale trest je občas utajený.“

„Jak to myslíte, pane Poirote?“

Poirot jen zavrtěl hlavou.

„Chudák malá Nick,“ vzpomněla si paní Buckleyová. „Té je mi snad líto nejvíc. Dostala jsem od ní hrozně dojemný dopis. Píše, že má pocit, jako by poslala Maggie na smrt.“

„To je morbidní,“ zavrtěl hlavou pan Buckley.

„Ano, ale chápu, jak jí je. Škoda, že mě k ní nepustili. Připadá mi to divné, že ani její rodině nedovolí navštívit ji.“

„Lékaři a ošetřovatelky jsou velmi přísní,“ prohlásil Poirot vyhýbavě. „Stanoví pravidla — tak a tak — a to pak nedokáže nic změnit. A nepochybně mají strach z emocí — z přirozených emocí — které by prožívala při setkání s vámi.“

„Snad,“ prohlásila paní Buckleyová pochybovačně. „Ale já nemám sanatoria ráda. Nick by na tom byla mnohem lépe, kdyby ji nechali odjet se mnou k nám — hlavně pryč odtud.“

„Možné to je — ale obávám se, že nebudou souhlasit. Je to už dlouho, co jste viděla mademoiselle Buckleyovou?“

„Naposled loni na podzim. To byla ve Scarborough. Maggie ji tenkrát šla navštívit, strávila s ní den, a ona se pak s ní vrátila k nám a přespala u nás. Je to hezké stvoření — i když nemohu říci, že by se mi zamlouvali její přátelé. A ten život, jaký vede — ale ona to není její vina, chudinky malé. Nikdo ji nikdy nevychovával."

„Je to zvláštní dům — ten Dům na úskalí," prohlásil zamyšleně Poirot.

„Nelíbí se mi," souhlasila paní Buckleyová. „Nikdy se mi nelíbil. Na tom domě je něco špatného. Starého sira Nicholase jsem vůbec neměla ráda. Běhal mi z něj mráz po zádech."

„Ne, bohužel to asi nebyl dobrý člověk," souhlasil její manžel, „ale měl zvláštní kouzlo."

„Já jsem ho nikdy nepociťovala," namítla paní Buckleyová. „V tom domě je cítit zlo. Kéž bychom tam Maggie nikdy nebyli dovolili jet."

„Kéž by nic nenapraví," potřásl hlavou pan Buckley.

„Děkuji vám," řekl Poirot. „Už vás nebudu déle obtěžovat. Jen jsem vám chtěl vyjádřit svou nejhlubší soustrast."

„Byl Jste velice laskavý, pane Poirote. A my jsme vám upřímně vděční za to, co děláte."

„Vracíte se do Yorkshire — kdy?"

„Zítra. Smutná cesta. Nashledanou, pane Poirote, a ještě jednou vám děkujeme."

„Prostí a milí lidé," prohlásil jsem, když odešli. Poirot kývl.

„Bolí z toho srdce, viďte, *mon ami*? Tragédie tak zbytečná — tak bezúčelná. *Cette jeune fille — Ah!* Ale trpce si to vyčítám. Já, Hercule Poirot, jsem byl na místě a nezabránil jsem zločinu!"

„Tomu by nedokázal zabránit nikdo."

„Mluvíte a nepřemýšlíte, Hastingsi. Žádný obyčejný člověk tomu zabránit nemohl — ale k čemu je dobré být Hercule Poirot s šedými buňkami lepší kvality, než jaké mají ostatní lidé, když nedokážete udělat to, co ostatní nedovedou?"

„Samozřejmě," řekl jsem, „jestli to berete takhle —"

„No jistě. Jsem pokořený, malomyslný — naprosto pokořený."

Pomyslel jsem si, že u Poirota vypadá pokoření podobně jako u jiných lidí pýcha, ale prozíravě jsem se zdržel komentáře.

„A nyní,“ prohlásil, „*en avant. Do Londýna*.“

„Do Londýna?“

„*Mais oui*. Vlak ve dvě hodiny bychom měli velmi pohodlně stihnout. Tady je klid. Mademoiselle je v bezpečí v sanatoriu. Nikdo jí nemůže ublížit. Hlídací psi si tedy mohou vzít dovolenou. Potřebuji znát jednu či dvě informace.“

Když jsme dorazili do Londýna, naše první cesta vedla k právníkům zesnulého kapitána Setona, pánům Whitfieldovi, Pargiterovi a Whitfieldovi.

Poirot si domluvil schůzku předem, a ačkoli bylo už po šesté, brzo jsme seděli v kanceláři pana Whitfielda, hlavy firmy.

Byl to člověk velmi impozantní a uhlazený. Před sebou měl dopis náčelníka policie a další od jistého vysokého činitele Scotland Yardu.

„Tato věc je velmi neobvyklá a vymykající se pravidlům, pane — ehm — Poirote,“ řekl a leštil si brýle.

„To je pravda, pane Whitfielde. Ale vražda se rovněž vymyká pravidlům — a naštěstí mohu říci, že je i neobvyklá.“

„Pravda. Pravda. Ale je to trochu přitažené za vlasy — spojovat tuto vraždu s odkazem mého zemřelého klienta — ne?“

„Podle mne ne.“

„Podle vás ne. Tedy — za daných okolností — a musím připustit, že sir Henry se ve svém dopise vyjadřuje velmi rozhodně — pak — s potěšením udělám, co bude v mých silách.“

„Vy jste byl právním zástupcem zesnulého kapitána Setona?“

„Celé Setonovy rodiny, můj milý pane. Činili jsme tak — chci říci, že naše firma tak činila — po uplynulých sto let.“

„*Parfaitement*. Zemřelý sir Matthew Seton zanechal poslední vůli?“

„Sepisovali jsme ji pro něj.“

„A svůj majetek rozdělil — jak?“

„Bylo tu několik jednotlivých odkazů — jeden pro Přírodovědné muzeum — ale hlavní část svého velkého — svého, musím dodat, značně velkého bohatství — zanechal bezvýhradně kapitánu Michaelu Setonovi. Žádné další blízké příbuzné neměl.“

„Říkáte značně velké bohatství?“

„Nebožtík sir Matthew byl druhý nejbohatší člověk v Anglii," prohlásil vyrovnané pan Whitfield.

„On měl poněkud zvláštní názory, ne?"

Pan Whitfield ho přejel přísným pohledem.

„Milionář, pane Poirote, smí být výstřední. Téměř se to od něj čeká."

Poirot pokorně spolkl tuto opravu a položil další otázku.

„Jeho smrt byla nečekaná, pokud vím?"

„Naprosto nečekaná. Sir Matthew se těšil pozoruhodně dobrému zdraví. Měl ovšem nádor, což nikdo netušil. Tento nádor zasáhl životně důležitou tkáň a bylo nutno okamžitě operovat. Operace byla, jako při podobných příležitostech vždy, naprosto úspěšná. Ale sir Matthew zemřel."

„A jeho majetek připadl kapitánu Setonovi."

„Je to tak."

„Kapitán Seton, pokud je mi známo, učinil poslední vůli, než opustil Anglii?"

„Jestli se tomu dá říkat poslední vůle, pak ano," prohlásil pan Whitfield s výraznou nechutí. „Je právně platná?"

„Je naprosto platná. Úmysl zůstavitele je jasný a závěť je řádně podepsána svědky. Ano, je právně platná."

„Ale vy s ní nesouhlasíte?"

„Můj milý pane, k čemu jsme potom *my*?"

Také jsem si tuhle otázku už několikrát položil. Jednou jsem měl sám příležitost sepsat zcela prostou poslední vůli. Zděsil jsem se, jaká předlouhá záplava nesrozumitelných slov přišla z kanceláře mého právního zástupce.

„Pravdou je," pokračoval pan Whitfield, „že v té době kapitán Seton neměl nic nebo jen velmi málo, co by mohl odkázat. Byl závislý na apanáži, kterou dostával od strýce. Patrně měl dojem, že podobná závěť zcela postačí."

A měl pravdu, dodal jsem v duchu já.

„A podmínky jeho závěti?"

„Všechno, co bude v době své smrti vlastnit, odkazuje bezvýhradně své snoubence a příští choti slečně Magdale Buckleyové. Mne jmenuje vykonavatelem závěti."

„Takže slečna Buckleyová dědí?“

„Slečna Buckleyová samozřejmě dědí.“

„A kdyby byla slečna Buckleyová minulé pondělí zemřela?“

„Vzhledem k tomu, že kapitán Seton zemřel dřív než ona, peníze by připadly tomu, koho ve své poslední vůli jmenovala zbytkovým dědicem, nebo by připadly podle zákona jejímu nejbližšímu příbuznému.

Nutno dodat,“ prohlásil s určitým uspokojením pan Whitfield, „že úmrtní daně by byly obrovské. Obrovské! Nezapomínejte, že by šlo o tři úmrtí těsně po sobě.“ Zavrtěl hlavou. „Obrovské!“

„Ale něco by zbylo?“ zamumlal Poirot pokorně.

„Můj drahý pane, jak jsem už říkal, sir Matthew byl druhý nejbohatší muž v Anglii.“

Poirot vstal.

„Velice vám děkuji, pane Whitfielde, za informace, které jste mi poskytl.“

„Není zač. Není zač. Mohu vás ujistit, že se spojím se slečnou Buckleyovou — dokonce myslím, že dopis je už na cestě. Budu jí s radostí všemožně nápomocen.“

„Je to mladá dáma,“ podotkl Poirot, „která by dobrou právní radu rozhodně potřebovala.“

„Obávám se, že se brzo objeví zlatokopové,“ prohlásil pan Whitfield a zavrtěl hlavou.

„To patrně ano,“ souhlasil Poirot. „Nashledanou, *monsieur*.“

„Nashledanou, pane Poirote. Jsem rád, že jsem vám mohl posloužit. Vaše jméno mi — ehm — není neznámé.“

Řekl to vlídně, jako člověk, který činí velkou laskavost.

„Je to přesně tak, jak jste si myslel, Poirote,“ prohlásil jsem, když jsme vyšli ven.

„*Mon ami*, muselo to tak být. Nemohlo to být nijak jinak. Teď půjdeme do Cheshire Cheese a sejdeme se tam na časnou večeři s Jappem.“

Inspektor Japp ze Scotland Yardu na nás už čekal na místě schůzky. Přivítal Poirota velmi vřele.

„Už je to let, co jsem vás naposledy viděl, mesijé Poirote. Myslel jsem, že žijete na venkově a pěstujete tykve.“

„Zkoušel jsem to, Jappe, zkoušel. Ale i když pěstujete tykve, vraždy si vás najdou.“

Povzdechl. Věděl jsem, nač naráží — na tu podivnou záležitost ve Fernley Park. Jak jsem litoval, že jsem tou dobou byl tak daleko.

„A kapitán Hastings!“ pokračoval Japp. „Jak se máte, pane?“

„Velmi dobře, díky.“

„A teď jste si opatřili další vraždy?“ vtipkoval Japp.

„Jak říkáte — další vraždy.“

„Nesmíte si to brát tak k srdci,“ řekl Japp. „Přestože nevíte, kudy kam — no — ve vašem věku nemůže člověk čekat, že bude mít takové úspěchy jako kdysi. Jak roky běží, všichni stagnujeme. To víte, musíme dát přeci šanci mladším.“

„Ale starý pes zná všechny triky,“ zavrčel Poirot. „Je mazaný. Nesejde ze stopy.“

„No, ale my mluvíme o lidech, ne o psech.“

„Je v tom takový rozdíl?“

„To záleží na tom, jak se na věci díváte. Ale vy jste jistota, Poirote. No nemám pravdu, kapitáne Hastingsi? Vždycky byl. Vypadá skoro stejně — vlasy nahoře trochu prořídlé, ale ta plíseň pod nosem hustší než kdy jindy.“

„Ehm?“ naježil se Poirot, „co prosím?“

„Blahopřeje vám k vašemu kníru,“ vysvětloval jsem chlácholivě.

„Je bujný, ano,“ prohlásil Poirot a spokojeně si ho pohladil.

Japp propukl v burácivý smích.

„Tak tedy,“ začal pak po minutě nebo po dvou, „podíval jsem se vám na ty vaše záležitosti. Ty otisky, které jste mi poslal —“

„Ano?“ dychtivě se k němu naklonil Poirot.

„Nic. Ať je ten pán kdokoli — našima rukama neprošel. Na druhou stranu, telegrafovali jsme do Melbourne a tam nikoho toho jména a popisu neznají.“

„Aha!“

„Takže na tom možná přece jen něco smrdí. Ale do galerky nepatří.

Pokud jde o tu druhou záležitost,“ pokračoval Japp.

„Ano?“

„Lazarus a syn mají dobrou pověst. Obchodují celkem rovně a čestně. Jsou samozřejmě tvrdí — ale to je jiná věc. V obchodě člověk tvrdý být musí. Ale jinak jsou slušní. Ovšem nejsou na tom nijak dobře — myslím finančně.“

„Skutečně?“

„Ano — útlum v obrazech je hodně zasáhl. I ve starožitném nábytku. To všechny ty moderní kontinentální věci, co teď přišly do módy. Loni si postavili novou budovu a — no — jak říkám, drží se jen taktak.“

„Jsem vám velice zavázán.“

„Rádo se stalo. Tyhle věci nejsou můj obor, jak víte. Ale dal jsem si záležet, abych vám to zjistil, když jste to chtěl vědět. K informacím se vždycky dokážeme dostat.“

„Můj milý Jappe, co bych si bez vás počal?“

„Ale to nic. Vždycky rád vyhovím dávnému příteli. Za starých časů jsem vás pustil k pár pěkným případům, ne?“

Uvědomil jsem si, že tohle je Jappův způsob, jak přiznat, že je Poirotovi zavázán za mnoho případů, se kterými si inspektor nevěděl rady a které Poirot vyřešil.

„To byly dobré časy — ano.“

„Ani dnes bych neměl nic proti tomu tu a tam si s vámi popovídat. Vaše metody jsou možná staromódní, ale hlavu máte nastavenou tím správným směrem, pane Poirote.“

„A co moje další otázka? Co doktor MacAllister?“

„Ten? To je doktor pro ženské. Nemyslím gynekolog. Myslím takový ten doktor přes nervy, co vám řekne, že máte spát ve fialové místnosti s oranžovým stropem, vyptává se vás na vaše libido nebo jak tomu teď říkají, a radí vám, ať v sobě nepotlačujete pocity. Podle mě je to trochu šarlatán, ale ženské mu na to letí. Přímo se kolem něj houfují. Hodně jezdí do ciziny — pokud vím, má také nějakou praxi v Paříži.“

„Proč doktor MacAllister?“ zeptal jsem se nechápavě. To jméno jsem nikdy neslyšel. „Kde ten se v tom bere?“

„Doktor MacAllister je strýcem kapitána Challengera,“ vysvětloval Poirot. „Pamatujete si, jak mluvil o strýci, který je lékař?“

„Vy jste ale důkladný,“ řekl jsem. „Myslel jste si, že třeba operoval sira Matthewa?“

„On není chirurg,“ připomněl Japp.

„*Mon ami*,“ řekl Poirot, „rád si ověřuji všechno. Dobrý pes sleduje stopu a tam, kde bohužel není co sledovat — čenichá kolem — a hledá vždycky něco, co není právě hezké. A Hercule Poirot to dělá právě tak. A často — velmi často! — to najde!“

„Nemáme zrovna pěknou profesi,“ prohlásil Japp. „Říkal jste stilton? No, já si dám s vámi. Ne, není to pěkná profese. A vaše je ještě horší než moje — nejednáte oficiálně, a tak se mnohem častěji musíte ledaskam dostávat potají.“

„Nepřestrojuji se, Jappe. Nikdy jsem se nepřestrojoval.“

„To byste ani nemohl,“ usmál se Japp. „Jste jedinečný. Kdo vás jednou vidí, nezapomene na vás.“

Poirot se na něj podíval poněkud pochybovačně.

„To byl jen vtip,“ ujistil ho Japp. „Neberte mě vážně. Skleničku portského? No, když myslíte.“

Začínal to být naprosto harmonický večer. Za chvíli už jsme vytahovali jednu vzpomínku za druhou. Tenhle případ, tamten případ, a ještě jiný. Musím říct, že i já jsem si s potěšením popovídal o minulosti. To byly hezké časy. Jak letitý a zkušený jsem si připadal teď!

Chudák starý Poirot. S tímhle případem si vůbec nevěděl rady — to mi bylo jasné. Jeho schopnosti už nebyly to co dřív. Měl jsem pocit, že tentokrát neuspěje — že vrah Maggie Buckleyové nikdy nebude pohnán k odpovědnosti.

„Odvahu, příteli,“ prohlásil Poirot a plácl mě po rameni. „Ještě není nic ztraceno. Nedělejte takové smutné obličeje, prosím vás.“

„To nic. Je mi dobře.“

„A mně také. A Jappovi také.“

„Všem nám je dobře,“ prohlásil jásavě Japp.

A v této příjemné náladě jsme se rozloučili.

Druhý den ráno jsme odcestovali zpátky do St. Loo. Když jsme dorazili do hotelu, zavolal Poirot do sanatoria a chtěl mluvit s mademoiselle Nick.

Náhle se však jeho tvář změnila — téměř přístroj upustil.

„*Comment*? Co jste říkala? Opakujte to, prosím vás.“

Minutu či dvě poslouchal, pak řekl:

„Ano, ano, hned přijedu.“

Obrátil ke mně zesinalou tvář.

„Proč jsem odjížděl, Hastingsi? *Mon Dieu*! Proč jsem odjížděl?“

„Co se stalo?“

„Mademoiselle Nick je nebezpečně nemocná. Otrava kokainem. Tak ji přece jen dostali. *Mon Dieu! Mon Dieu! Proč jsem odjížděl?*“

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Bonboniéra

Celou cestu do sanatoria si Poirot bručel a mumlal pro sebe. Měl hrozné výčitky.

„Měl jsem to vědět," kvílel, „měl jsem to vědět! Ale co bych mohl dělat? Učinil jsem všechna opatření. Je to nemožné — nemožné. Nikdo se k ní nemohl dostat. Kdo neuposlechl mých příkazů?"

V sanatoriu nás uvedli do malé místnosti v přízemí a po několika minutách za námi přišel doktor Graham. Vypadal bledý a vyčerpaný.

„Zvládne to," prohlásil. „Bude to dobré. Nejhorší bylo, že jsme nevěděli, kolik toho svinstva měla."

„Co to bylo?"

„Kokain."

„Bude žít?"

„Ano, ano, bude žít."

„Ale jak se to stalo? Jak se k ní dostali? Koho pustili dovnitř?" Poirot doslova nadskakoval rozčilením,

„Dovnitř nepustili nikoho."

„To není možné?"

„Je to tak."

„Ale pak —"

„Byla to bonboniéra."

„Ach! *Sacré*. A já jsem jí říkal, ať nejí nic — nic — co přijde zvenčí."

„O tom nevím. Ono je to těžké, přimět dívku, aby ani nesáhla na krabici bonbonů. Díky bohu snědla jen jeden."

„Byl kokain ve všech bonbonech?"

„Ne. Dívka jeden snědla. V horní vrstvě byly dva další. Ty ostatní byly v pořádku."

„Jak to bylo provedeno?"

„Dost neohrabaně. Bonbon přeříznutý napůl — kokain zamíchaný do náplně a bonbon pak zase slepený. Amatérsky. Dalo by se říct doma na koleni.“ Poirot zasténal.

„Kdybych věděl — kdybych tak věděl. Mohu mluvit s mademoiselle?“

„Když se vrátíte za hodinu, myslím, že s ní budete moci mluvit,“ řekl doktor. „Seberte se, člověče. Ona neumře.“

Následující hodinu jsme se procházeli po ulicích St. Loo. Dělal jsem, co jsem mohl, abych Poirota přivedl na jiné myšlenky — připomínal jsem mu, že je všechno v pořádku, že se nakonec přece jen nic nestalo. Ale on jen vrtěl hlavou a každou chvíli opakoval:

„*Mám strach, Hastingsi, mám strach…*“

A říkal to tak zvláštním tónem, že i já jsem začal mít strach.

V jednu chvíli mě chytil za paži. „Poslouchejte příteli. *Mýlím se*. Mýlil jsem se od samého začátku.“

„Chcete říct, že nejde o ty peníze?“

„Ne, ne, v tom jsem měl pravdu. To ano. Ale ti dva — to je příliš jednoduché — příliš snadné. Ještě je v tom něco. Ano, ještě je v tom něco!“ A pak pohoršené vybuchl:

„*Ah! Cette petite*! Copak jsem jí to *nezakázal*? Neřekl jsem jí: ‚Nedotýkejte se ničeho zvenčí?‘ A ona mě neposlechne — mě, Hercula Poirota. Copak jí nestačilo, že čtyřikrát unikla před smrtí? Musela to riskovat popáté? *Ah, c‘est inoui*!“

Konečně jsme se vrátili. Po krátkém čekání nás odvedli nahoru.

Nick v posteli seděla. Zornice očí měla silně rozšířené. Zdálo se, že má horečku, a ruce se jí neustále škubaly.

„Už zase,“ zamumlala.

Když ji Poirot spatřil, zjevně ho to dojalo. Odkašlal si a vzal její ruku do svých.

„Ah, *mademoiselle — mademoiselle*.“

„Mně by to bylo jedno,“ prohlásila trucovitě, „kdyby mě tentokrát opravdu dostali. Už toho mám dost — mám všeho dost!“

„*Pauvre petite!*“

„Ale něco ve mně odmítá nechat je vyhrát.“

„To je ten správný postoj — *le sport* — musíte být bojovník, mademoiselle.“

„To vaše sanatorium přece jen nebylo tak bezpečné," řekla Nick.

„Kdybyste byla uposlechla mých příkazů, mademoiselle —"

Vypadala poněkud ohromeně.

„Ale já jsem poslechla."

„Neříkal jsem vám snad dost důrazně, že nemáte jíst nic, co přijde zvenčí?"

„Taky jsem nejedla."

„Ale ty bonbony —"

„No ty byly přece v pořádku. Poslal jste mi je *vy*."

„Co jste říkala, mademoiselle?"

„Poslal jste je *vy*!"

„Já? Kdepak. Nikdy jsem nic takového neudělal."

„Cože?"

Nick trhavě ukázala na stolek u postele. Přistoupila k ní ošetřovatelka.

„Chcete tu vizitku, která byla v krabici?"

„Ano, buďte tak hodná."

Chvilku se nic nedělo. Pak se sestra vrátila a nesla v ruce kartičku.

„Tady je."

Téměř jsem se zajíkl. Poirot také. Protože na kartičce byla ozdobným rukopisem vyvedena stejná slova, která jsem Poirota viděl psát na kartičku doprovázející koš květin.

„S nejhlubší úctou Hercule Poirot".

„*Sacré tonnerre!*"

„Tak vidíte," řekla vyčítavě Nick.

„Ale to jsem nepsal!" vykřikl Poirot.

„Cože?"

„A přesto," mumlal Poirot, „a přesto je to moje písmo."

„Já vím. Je úplně stejné jako na té vizitce, kterou jsem dostala s těmi oranžovými karafiáty. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že bonbony jsou od vás."

Poirot zavrtěl hlavou.

„Proč byste měla pochybovat? Ach ten ďábel! Ten chytrý krutý ďábel! Přijít na něco *takového*! Ale je to génius, ten člověk, génius!

‚S nejhlubší úctou Hercule Poirot.‘ Tak prosté. Ano, ale člověk na to musí přijít. A já — já jsem nemyslel. Nepředvídal jsem jeho tah.“

Nick sebou neklidně zavrtěla.

„Nerozrušujte se, mademoiselle. Jste nevinná — nevinná. To já jsem vinen, já ničemný hlupák! Měl jsem ten tah předvídat. Ano, měl jsem ho předvídat.“

Brada mu klesla na hruď. Vypadal jako hromádka neštěstí.

„Skutečně myslím —“ začala ošetřovatelka.

Celou dobu postávala nedaleko s nesouhlasným výrazem ve tváři.

„Ehm? Ano, ano, půjdu. Odvahu, mademoiselle. Toto je poslední chyba, kterou jsem udělal. Stydím se, jsem zoufalý — byl jsem oklamán, přechytračen jako malý žáček. *Ale už se to nestane*. Ne. Slibuji vám to. Pojďme, Hastingsi.“

První, co Poirot udělal, bylo, že si promluvil s ředitelkou. Byla přirozeně z celé věci velice rozčilená.

„Připadá mi to neuvěřitelné, pane Poirote, naprosto neuvěřitelné. Takového něco se stane v mém sanatoriu!“

Poirot byl taktní a soucitný. Když ji náležitě uchlácholil, začal se vyptávat na okolnosti, za jakých přišel ten osudný balíček. Ředitelka prohlásila, že v tomto ohledu by bylo nejlepší promluvit si se zřízencem, který měl službu, když balíček přišel.

Dotyčný muž, jehož jméno bylo Hood, byl hloupý, ale poctivě působící mladík; mohlo mu být tak dvaadvacet. Vypadal nervózně a vyděšeně. Poirot ho ovšem uklidnil.

„Nikdo vás nemůže z ničeho vinit,“ ujistil ho laskavě. „Ale chci, abyste mi přesně řekl, kdy a jak sem ten balíček přišel.“

Zřízenec vypadal zmateně.

„To je těžko říct, pane,“ odpověděl pomalu. „Chodí sem spousta lidí a ptají se a nechávají tu věci pro různé pacienty.“

„Sestra říkala, že tenhle přišel včera večer, asi v šest,“ řekl jsem.

Mladíkova tvář se rozjasnila.

„Už si vzpomínám, pane. Přinesl to nějaký pán.“

„Pán s hubeným obličejem — světlovlasý?“

„Světlovlasý byl — ale hubený obličej, to bych neřekl.“

„Nosil by ho sem Charles Vyse osobně?“ broukl jsem k Poirotovi.

Zapomněl jsem, že chlapec bude místní jméno znát.

„Pan Vyse to nebyl,“ řekl. „Toho znám. Byl to větší pán — hezký — přijel ve velkém autě.“

„Lazarus!“ vykřikl jsem.

Poirot po mně střelil varovným pohledem a já jsem zalitoval své unáhlenosti.

„Přijel ve velkém autě a nechal tady ten balíček. Byl adresovaný slečně Buckleyové?“

„Ano, pane.“

„A co jste s ním udělal?“

„Ani jsem se ho nedotkl. Sestra ho odnesla nahoru.“

„To jistě, ale dotkl jste se ho, když jste ho bral od onoho pána, *n‘est ce pas*?'

„Ano, to ano, to určitě, pane. Vzal jsem ho od něj a dal jsem ho na stůl.“

„Na který stůl? Ukažte mi to, prosím.“

Zřízenec nás vedl do haly. Hlavní dveře byly otevřené. Vedle nich v hale stál dlouhý stolek s mramorovou deskou, na němž ležely dopisy a balíčky.

„Všechno, co přijde, se dává sem, pane. A ošetřovatelky to pak nosí pacientům.“

„Vzpomínáte si, kolik bylo, když přišel tenhle balíček?“

„Muselo být asi tak půl šesté nebo o malinko později. Vím, že těsně předtím přišla pošta, a ta bývá tak kolem půl. Bylo to dost rušné odpoledne, spousta lidí tu nechávala kytky a chodila na návštěvy za pacienty.“

„Děkuji vám. Ted si, myslím, promluvíme se sestrou, která nesla balíček nahoru.“

Ukázalo se, že je to jedna ze sester ve zkušební době, načepýřená osůbka, celá bez sebe rozčilením. Vzpomněla si, že balíček nesla nahoru v šest hodin, když nastoupila do služby.

„V šest hodin,“ mumlal si Poirot. „To znamená, že balíček asi dvacet minut ležel dole na tom stole.“

„Prosím?“

„Nic, mademoiselle. Pokračujte. Odnesla jste balíček slečně Buckleyové?“

„Ano, bylo tam pro ni několik věcí. Byla tam tahle krabice a také květiny — hrachory — myslím od manželů Croftových. Vzala jsem je nahoru současně. A pak tam byl balíček, který přišel poštou — a co je zvláštní, byla to také krabice Fullerových bonbonů.“

„*Comment*? Druhá krabice?“

„Ano. Taková shoda okolností. Slečna Buckleyová je otevřela obě. Řekla: ‚Taková škoda! Nesmím je jíst.‘ Pak nadzdvihla víka a podívala se dovnitř, jestli jsou obě stejné, a v jedné byla vaše vizitka a ona řekla: ‚Odneste tu druhou, nečistou krabici pryč, sestro. Ještě bych si je mohla splést.‘ Propána, koho by něco takového napadlo? Zní to jako z Edgara Wallace, no ne?“

Poirot zarazil tuto záplavu slov.

„Dvě krabice říkáte? Od koho byla ta druhá?“

„V té žádné jméno nebylo.“

„A která byla ta, co přišla — nebo vypadala, že přišla — ode mě? Ta, co přišla poštou, nebo ta druhá?“

„To se přiznám — nemohu si vzpomenout. Mám jít nahoru a zeptat se slečny Buckleyové?“

„Když budete tak laskavá.“

Sestra vyběhla po schodech.

„Dvě krabice,“ mumlal si Poirot. „To je zmatek.“

Sestra se vrátila celá udýchaná.

„Slečna Buckleyová to neví jistě. Nejdřív je obě rozbalila a pak se teprve podívala dovnitř. Ale myslí si, že to nebyla ta krabice, co přišla poštou.“

„Prosím?“ řekl Poirot, poněkud zmaten.

„Ta krabice od vás byla ta, která nepřišla poštou. Aspoň si to myslí, ale úplně jistá si není.“

„*Diable*!“ řekl Poirot, když jsme odcházeli. „Copak si nikdo nikdy není úplně jistý? V detektivkách — ano. Ale život — skutečný život — je vždycky samý zmatek. Jsem si já sám něčím docela jistý? Ne, ne — tisíckrát ne.“

„Lazarus,“ připomněl jsem.

„Ano, to je překvapení, že?“

„Řeknete mu o tom něco?“

„Rozhodně. Bude zajímavé, jak to přijme. Mimochodem, bylo by dobré trochu přehnat vážnost stavu mademoiselle. Nebude na škodu, když se bude zdát, že je na prahu smrti. Chápete? Ta vážná tvář — ano, to je obdivuhodné. Silně připomínáte obstaravatele pohřbů. *C‘est tout à fait bien*.“

S Lazarem jsme měli štěstí. Nakláněl se nad motorem svého auta před hotelem.

Poirot vykročil přímo k němu.

„Včera večer, monsieur Lazarus, jste nechal v sanatoriu bonboniéru pro mademoiselle,“ začal bez okolků.

Lazarus vypadal poněkud překvapeně.

„Ano?“

„To bylo od vás velmi milé.“

„No, ona byla vlastně od Freddie, od paní Riceové. Požádala mě, abych ty bonbony koupil.“

„Aha, chápu.“

„Odvezl jsem je tam autem.“

„Chápu.“

Poirot minutu dvě mlčel a pak se zeptal:

„Madame Riceová, kdepak je?“

„Myslím, že v hale.“

Našli jsme Frederiku u svačiny. Zvedla k nám ustaranou tvář.

„Co je pravdy na tom, že Nick je zle?“

„Je to velice záhadná záležitost, madame. Povězte mi, poslala jste jí včera bonboniéru?“

„Ano. Požádala mě, abych ji pro ni koupila.“

„*Ona* vás o ni požádala?“

„Ano.“

„Ale vždyť k ní nikdo nesměl. Jak jste se s ní setkala?“

„Nesetkala. Telefonovala mi.“

„Aha! A řekla — co?“

„Jestli bych jí nekoupila kilovou krabici Fullerových bonbonů.“

„Jak zněl její hlas — slabě?“

„Ne — vůbec ne. Docela silně. Ale jakoby jinak. Nejdřív jsem si neuvědomila, že to mluví ona.“

„Dokud se nepředstavila?“

„Ano.“

„A jste si jistá, madame, že to byla vaše přítelkyně?“

Frederica vypadala polekaně.

„Já — já — ale samozřejmě, že to byla ona. Kdo jiný by to mohl být?“

„To je zajímavá otázka, madame.“

„Chcete říct —“

„Mohla byste přísahat, madame, že to byl hlas vaší přítelkyně — když si odmyslíte, co říkala?“

„Ne,“ prohlásila Frederica pomalu, „to bych nemohla. Její hlas byl rozhodně jiný. Myslela jsem si, že to je telefonem — nebo možná proto, že je nemocná…“

„Kdyby vám neřekla, kdo je, nebyla byste ji poznala?“

„Ne, ne, myslím, že ne. Kdo to byl, pane Poirote? Kdo to byl?“

„To právě hodlám zjistit, madame.“

Tvářil se u toho tak vážně, že to ve Frederice probudilo podezření.

„Je Nick — stalo se něco?“ zeptala se bez dechu.

Poirot kývl.

„Je nemocná — nebezpečně nemocná. Ty bonbony, madame — byly otrávené.“

„Ty bonbony, které jsem jí já poslala? Ale to není možné — není to možné!“

„Je to možné, madame, protože mademoiselle je na prahu smrti.“

„Bože můj.“ Skryla tvář v dlaních; když ji zvedla, byla celá bílá a chvěla se. „Já to nechápu — já to nechápu. To druhé ano, ale tohle ne. Nemohly být otrávené. Nikdo se jich nedotkl kromě mě a Jima. Určitě jste se hrozně spletl, pane Poirote.“

„Nejsem to já, kdo se spletl — i když v krabici bylo moje jméno.“

Nechápavě na něj zírala.

„Jestli mademoiselle Nick zemře —“ řekl a rukou udělal výhružné gesto.

Tiše vykřikla.

Odvrátil se, uchopil mě za paži a vykročil nahoru, do společného salonu.

Odhodil klobouk na stůl.

„Nerozumím ničemu — ale ničemu! Tápu ve tmě. Jsem jako malé dítě. Kdo bude mít zisk ze smrti mademoiselle? Madame Riceová. Kdo koupí bonbony a přizná to a vypráví historku o telefonátu, která je děravá jako cedník? Madame Riceová. Je to příliš jednoduché — příliš hloupé. A ona hloupá není — ne.“

„Pak tedy —“

„Ale bere kokain, Hastingsi. Jsem si jistý, že bere kokain. V tom se nepletu. A v těch bonbonech byl kokain. A co myslela tím ‚*To druhé ano, ale tohle ne*‘? To je potřeba vysvětlit! A uhlazený pan Lazarus — jakou ten v tom hraje roli? Co ví madame Riceová? Něco ví. Ale nemohu ji přinutit mluvit. Ona není z těch, které dokážete vyděsit, aby mluvili. Ale něco ví, Hastingsi. Je pravdivá ta její historka s telefonem, nebo si ji vymyslela? A jestli je to pravda, čí to byl hlas?

Říkám vám, Hastingsi. Všechno je to velice temné — velice temné.“

„Před úsvitem je přeci vždycky nejtemněji,“ chlácholil jsem ho.

Zavrtěl hlavou.

„A pak ta druhá krabice — ta, která přišla poštou. Můžeme ji vyloučit? Ne, nemůžeme, protože mademoiselle si není jistá. Je to nepříjemné!“

Zasténal.

Chtěl jsem něco říct, ale on mě zarazil.

„Ne, ne. Další přísloví už ne. Nesnesu to. Jestli chcete být dobrým přítelem — a být mi nápomocen —“

„Ano?“ opáčil jsem dychtivě.

„Jděte prosím vás ven a kupte mi hrací karty.“

Vytřeštil jsem na něj oči.

„Dobře,“ odpověděl jsem chladně.

Předpokládal jsem, že si jen hledá záminku, jak se mě zbavit.

Ale v tom jsem mu křivdil. Ten večer, když jsem se kolem desáté vrátil do salonu, našel jsem Poirota, jak pečlivě staví domečky z karet — a rozpomněl jsem se!

Byl to jeho starý trik — uklidňovalo mu to nervy. Usmál se na mě.

„Ano — vzpomínáte si. Člověk potřebuje přesnost. Jedna karta na druhou — tak — přesně na správné místo, a ta zase podpírá váhu karty nad sebou a tak dál, výš a výš. Jděte do postele, Hastingsi. Nechte mě tady s mými domečky z karet. Vyčistím si hlavu.“

Bylo asi pět ráno, když jsem se vzbudil, protože se mnou někdo třásl.

Poirot stál vedle mé postele. Vypadal potěšený a šťastný.

„Bylo to velmi správné, co jste říkal, *mon ami*! Ano, velmi správné. Co víc, bylo to *spirituel*!“

Mrkal jsem na něj, ještě ne zcela probuzený.

„Nejtemněji je vždycky před úsvitem — tak jste to říkal. Bylo velmi temno — a teď svítá.“

Podíval jsem se z okna. Měl naprostou pravdu.“

„Ne, ne, Hastingsi. V hlavě! V mysli! Malé šedé buňky!“

Odmlčel se a pak tiše dodal:

„Víte, Hastingsi, mademoiselle je mrtvá.“

„Cože?“ vykřikl jsem a najednou jsem byl dokonale probuzený.

„Pššš — pšš. Je to tak, jak říkám. Ne doopravdy — *bien entendu* — ale dá se to zařídit. Ano, na čtyřiadvacet hodin se to dá zařídit. Domluvím to s doktorem, s ošetřovatelkami.

Chápete, Hastingsi? Vražda byla úspěšná. Čtyřikrát se pokoušel a neuspěl. Popáté ano.

A uvidíme, co se stane dál…

Bude to velmi zajímavé.“

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Tvář v okně

To, co se udalo následujícího dne, mám v paměti naprosto zamlžené. Bohužel jsem se probudil s horečkou. Tyto horečnaté stavy se mi vracejí v nejnevhodnější dobu od té chvíle, kdy jsem se nakazil malárií.

Následkem toho události onoho dne připomínají v mých vzpomínkách spíše noční můru — Poirot přicházel a odcházel jako jakýsi fantastický klaun, který se občas objeví v manéži cirkusu.

Měl jsem dojem, že se úžasně baví. Dokázal vypadat tak šokované a zoufale, že to bylo obdivuhodné. Jak docílil toho, co zamýšlel a co mi prozradil v těch časných ranních hodinách, nemohu říci. Ale dosáhl toho.

Jednoduché to být nemohlo. Rozsah klamu a utajení, které to vyžadovalo, musel být kolosální. Anglické povaze nesedí lži velkého rozsahu a přesně něco takového Poirotův plán vyžadoval. Nejdřív musel pro svůj úklad získat doktora Grahama. S ním na své straně pak musel umluvit vrchní sestru a několik dalších členů personálu sanatoria, aby s plánem souhlasili. Tady opět musel narazit na obrovské potíže. Rozhodující byl patrně vliv doktora Grahama.

Pak tu byl policejní náčelník a policie vůbec. Tady Poirot stál proti oficiální instituci. Nakonec ale dokázal vyždímat neochotný souhlas z plukovníka Westona. Plukovník dal jasně najevo, že nepřebírá žádnou zodpovědnost. Poirot a jedině Poirot je zodpovědný za šíření těchto vylhaných zpráv. Poirot souhlasil. Byl by souhlasil se vším, jen aby směl svůj plán provést.

Většinu dne jsem strávil podřimováním ve velkém křesle, s dekou přehozenou přes nohy. Přibližně každé dvě tři hodiny vrazil Poirot dovnitř a hlásil mi, jak pokročil.

„*Comment ça va, mon ami?* Hluboce vás lituji. Ale možná je to takhle lepší. Neumíte se přetvařovat tak dobře jako já. Právě jsem objednal věnec — obrovitý věnec — ohromný. Lilie, příteli, velikou spoustu lilií. ‚*S hlubokou lítostí Hercule Poirot*‘. To je komedie!“

Zase odešel.

„Právě jsem měl velmi zajímavý rozhovor s madame Riceovou," zněla jeho příští informace. „V černém byla velmi elegantní. Chudák její přítelkyně — taková tragédie! Soucitně jsem vzdychal. Nick, říkala mi, byla tak plná radosti a života. Nedokáže si vůbec představit, že je mrtvá. Souhlasím. ‚V tom je ironie smrti,' říkám, ‚že si bere takové lidi. Staří a zbyteční zůstávají.' *Oh! lá lá!* Další povzdech."

„Vy se ale bavíte," zamumlal jsem slabě.

„*Du tout.* Je to součást mého plánu, to je vše. Aby člověk hrál komedii úspěšně, musí do ní vložit srdce. Tak tedy, když jsme měli za sebou konvenční vyjádření soustrasti, přistoupila madame k osobnějším otázkám. Celou noc nespala a přemýšlela o těch bonbonech. Je to nemožné — nemožné. ‚Madame,' říkám já, ‚není to nemožné. Můžete se podívat na analýzu.' A ona pak řekne chvějícím se hlasem: ‚Byl to — *kokain*, říkáte?' Potvrdím to. A ona řekne: ‚Panebože. Já to nechápu.' "

„Třeba to je pravda."

„Velice dobře chápe, že je v nebezpečí. To už jsem vám říkal. Ano, je v nebezpečí a ví to."

„A přesto se mi zdá, že už si nemyslíte, že je vinná." Poirot se zamračil. Z jeho chování se vytratilo vzrušení.

„To, co jste právě řekl, je významné, Hastingsi. Ne — připadá mi, že ta fakta — jaksi — už nesedí. Ty zločiny — co na nich zatím bylo nejvýznačnější — že byly rafinované, není tomu tak? A v tomhle vůbec žádná rafinovanost není — jen hrubost, prostá a jednoduchá. Ne, to nesouhlasí."

Posadil se u stolu.

„*Voilà* — podívejme se na fakta. Jsou tři možnosti. Jsou tu ty bonbony, které koupila madame a doručil pan Lazarus: V tom případě je vinen jeden z nich nebo oba. A ten telefonát, údajně od mademoiselle Nick, je pouhý výmysl. To je přímočaré — tohle řešení se nabízí nejvíc.

Řešení číslo 2: Ta druhá bonboniéra — ta, která přišla poštou. Tu mohl poslat kdokoli. Kdokoli z našeho seznamu podezřelých A. až J. (Vzpomínáte? Hodně široké pole.) Ale pokud je vinna tato kra-

bice, k čemu pak ten telefonát? Proč věci komplikovat druhou bonboniérou?“

Ochable jsem zavrtěl hlavou. Při teplotě třicet devět mi každá komplikace připadala zbytečná a absurdní.

„Řešení číslo 3: Otrávenou bonboniérou byla zaměněna nevinná bonboniéra koupená madame. V tom případě je onen telefonní hovor vynalézavý a pochopitelný. Madame v tom hraje jen roli pěšáka, jak vy říkáte. Má tahat kaštany z ohně. Řešení tři je tedy nejlogičtější — ale bohužel také nejobtížnější. Jak si někdo mohl být jistý, že vymění krabici v pravé chvíli? Zřízenec ji mohl odnést rovnou nahoru — sto a jedna možnost mohly výměně zabránit. Ne, to se nezdá logické.“

„Leda by to byl Lazarus,“ podotkl jsem.

Poirot se na mě podíval.

„Máte horečku, příteli. Stoupá, viďte?“

Kývl jsem.

„Je to zvláštní, jak několik stupňů teploty dokáže stimulovat intelekt. Vyslovil jste pozorování hluboké prostoty. Bylo tak prosté, že jsem ho já sám nevzal v úvahu. Ale svědčilo by to o velmi podivném stavu věcí. Pan Lazarus, důvěrný přítel madame, dělá všechno pro to, aby byla oběšena. Otevírá to možnosti velmi podivné povahy. Ale složité — velmi složité.“

Zavřel jsem oči. Byl jsem rád, že jsem byl tak chytrý, ale na nic složitého jsem myslet nechtěl. Chtěl jsem spát. Poirot myslím mluvil dál, ale já jsem ho neposlouchal. Jeho hlas byl neurčitě chlácholivý…

Když jsem ho viděl příště, bylo pozdní odpoledne. „Na mém malém plánu vydělají květinářství malé jmění,“ oznámil. „Všichni objednávají věnce. Pan Croft, pan Vyse, kapitán Challenger —“

Jméno, které vyslovil jako poslední, ve mně probudilo výčitky svědomí.

„Poslyšte, Poirote,“ řekl jsem. „Tomu musíte prozradit, jak to je doopravdy. Chudák, bude šílený žalem. To není fér.“

„Vždycky jste pro něj měl slabost, Hastingsi.“

„Mám ho rád. Je to vysloveně slušný chlap. Musíte ho do toho tajemství zasvětit.“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Ne, *mon ami*. Nedělám výjimky.“

„Ale nepodezíráte ho, že s tím má něco společného?“

„Nedělám výjimky.“

„Myslete na to, jak musí trpět.“

„Naopak, raději myslím na to, jaké radostné překvapení mu připravím. Myslí si, že jeho milovaná je mrtvá — a zjistí, že žije! To je jedinečný pocit — úžasný.“

„Vy jste ale tvrdohlavý ďábel. On by to tajemství neprozradil.“

„Tím si nejsem tak jistý.“

„Je to čestná duše. Tím si jistý jsem.“

„O to těžší je pro něj udržet tajemství. Udržet tajemství, to je umění vyžadující mnoho dokonale vyslovených lží, a velkou schopnost hrát komedii a mít z toho potěšení. Dokáže se přetvařovat, náš kapitán Challenger? Jestli je takový, jak říkáte, tak to rozhodně *nedokáže*.“

„Takže mu to neřeknete?“

„Rozhodně odmítám ohrozit svůj plán jen ze sentimentálních důvodů. Hrajeme tady se životem a smrtí, *mon cher*. Ostatně utrpení posiluje charakter. Řeklo to mnoho slavných duchovních — dokonce i jeden biskup, nemýlím-li se.“

Dál jsem se už nepokoušel otřást jeho rozhodnutím. Viděl jsem, že neustoupí.

„Nepřevléknu se k večeři,“ bručel si pro sebe. „Jsem zlomený stařec. To je moje role, chápejte. Všechna moje sebejistota je pryč — jsem zničený. Selhal jsem. Nebudu téměř večeřet — jídlo nedotčené na talíři. To je myslím správný přístup. Ve vlastním apartmá pak pozřu několik briošek a čokoládových *éclairs* (takzvaných), které jsem si prozíravě koupil v cukrárně. *Et vous*?'

„Já myslím ještě trochu chininu,“ prohlásil jsem smutně.

„Ubohý Hastingsi. Ale hlavu vzhůru, do zítřka bude všechno v pořádku.“

„Pravděpodobně. Tyhle záchvaty trvají obvykle jen čtyřiadvacet hodin.“

Neslyšel jsem, kdy se vrátil. Musel jsem tou dobou spát.

Když jsem se vzbudil, seděl u stolu a psal. Před sebou měl kus papíru, původně zmačkaný a zase vyhlazený. Poznal jsem v něm

papír, na který si zapsal seznam lidí — A. až J. — a který pak zmačkal a zahodil.

Odpověděl na moje nevyslovené myšlenky kývnutím.

„Ano, příteli. Vzal jsem ho na milost. Pracuji na něm teď z jiného úhlu. Sestavuji seznam otázek, které se týkají každé z osob. Otázky nemusejí se zločinem vůbec souviset — jsou to jen věci, které nevím — věci, které zůstávají nevysvětlené a pro které se snažím nalézt odpověď ve vlastním mozku.“

„Jak daleko jste se dostal?“

„Už jsem skončil. Chtěl byste to slyšet? Jste na to dost silný?“

„Ano, už je mi vlastně mnohem lépe.“

„*A la bonne heure*! Dobře tedy, přečtu vám je. Některé z nich budete nepochybně považovat za dětinské.“ Odkašlal si.

„A. Ellen. Proč zůstala v domě a nešla se dívat na ohňostroj? (Neobvyklé, jak zřejmo ze svědectví i z překvapení mademoiselle.) Co si myslela nebo tušila, že se stane? Vpustila někoho (například J.) do domu? Mluví pravdu o tajném panelu? A jestli taková věc existuje, proč si nedokáže vzpomenout, kde je? (Mademoiselle si je velmi jistá, že nic takového neexistuje, a ona by to měla vědět.) A jestli si ho vymyslela — proč si ho vymyslela? Četla milostné dopisy Michaela Setona, nebo bylo její překvapení nad zasnoubením mademoiselle Nick opravdové?

B. Její manžel. Je skutečně tak hloupý, jak vypadá? Ví totéž, co Ellen, ať je to co je to, nebo to neví? Je duševně v pořádku?

C. Dítě. Je jeho potěšení z krve přirozený instinkt běžný pro jeho věk a stupeň vývoje, nebo je to morbidní, a pokud ano, zdědil tuto morbiditu po některém z rodičů? Střílel někdy z dětské pistole?

D. Kdo je pan Croft? Odkud doopravdy pochází? Poslal poslední vůli tak, jak se zapřísahá? A jaký motiv mohl mít pro to, aby ji neposlal?

E. Paní Croftová. Totéž, co výše. Kdo jsou manželé Croftovi? Skrývají se z nějakého důvodu — a pokud ano, z jakého? Mají nějaké spojení s rodinou Buckleyových?

F. Paní Riceová. Skutečně věděla o zásnubách mezi Nick a Michaelem Setonem? Jen to uhodla, nebo i četla dopisy, které si vymě-

nili (v tom případě by věděla, že mademoiselle je Setonova dědička)? Věděla, že ona sama je zbytková dědička mademoiselle? (To je myslím pravděpodobné. Mademoiselle by jí to asi řekla a dodala by, že z toho patrně nebude mnoho mít.) Je něco pravdy na poznámce kapitána Challengera, že Lazara mademoiselle Nick přitahovala? (To by mohlo vysvětlovat jisté ochlazení mezi oběma přítelkyněmi, které se patrně projevilo v posledních několika měsících). Kdo je ten „přítel“, o kterém se ve svém dopise zmiňuje jako o dodavateli drogy? Mohl by to být J.? Proč nedávno v tomto pokoji téměř omdlela? Způsobilo to něco, co bylo řečeno — nebo něco, co *viděla*? Je pravdivé její vyprávění, jak byla telefonicky požádána o koupi bonboniéry — nebo je to záměrná lež? Co myslela tím ‚To druhé chápu, ale tohle ne‘? Jestli ona sama není vinna, co ví a nechává si to pro sebe?

Vidíte,“ přestal Poirot náhle číst, „otázek týkajících se madame Riceové je nespočet. Od začátku do konce je záhadou. A to mě nutí k jednomu závěru. Buď je madame Riceová vinna — nebo ví — ne, spíš bych měl říct: myslí si, že ví — kdo vinen je. Ale má pravdu? Ví to nebo má jen podezření? A jak ji přimět mluvit?“

Povzdechl.

„Budu pokračovat ve svém seznamu otázek.

G. Pan Lazarus. Je to zvláštní, kolem něj prakticky žádné otázky nejsou, kromě té jediné, hrubé: Zaměnil ty otrávené bonbony? Jinak jsem přišel na jedinou, zcela irelevantní otázku. Ale zapsal jsem ji: Proč pan Lazarus nabídl padesát dolarů za obraz o ceně dvaceti?“

„Chtěl Nick pomoci,“ navrhl jsem.

„To by neudělal takhle. Je to obchodník. Nekupuje věci se ztrátou. Kdyby se chtěl zachovat přátelsky, byl by jí půjčil peníze jako soukromá osoba.“

„Ale to se zločinem stejně nemůže souviset.“

„Ne, to je pravda — ale přesto bych to rád věděl. Chápejte, jsem studentem psychologie. Teď se dostáváme k H.

H. — Kapitán Challenger. Proč mu mademoiselle Nick řekla, že je zasnoubená s někým jiným? Co ji přimělo mu to říct? Nikomu jinému to neřekla. Požádal ji o ruku? Jaké má vztahy ke svému strýci?“

„Ke svému strýci, Poirote?“

„Ano, k tomu lékaři. To je poněkud pochybný charakter. Dostaly se sem přes Admiralitu zprávy o Setonově smrti dřív, než byla veřejně oznámena?“

„Není mi moc jasné, kam míříte, Poirote. I kdyby Challenger předem věděl o Setonově smrti, nemyslím, že bychom se s tím někam dostali. Nevidím v tom žádný možný motiv k tomu, aby zabil dívku, kterou miluje.“

„Zcela souhlasím. To, co říkáte, je naprosto logické. Ale toto jsou pouze věci, které bych rád věděl. Pořád ještě jsem pes, chápejte, a čenichám po všem, co není právě hezké!

I. Pan Vyse. Proč nám říkal, že jeho sestřenice je Domu na úskalí fanaticky oddaná? Jaký motiv mohl pro tento výrok mít? Dostal poslední vůli, nebo nedostal? A je to vůbec čestný muž — nebo to není čestný muž?

A nyní J. *Eh bien*, J. je stejný jako dřív — velký otazník. Existuje někdo takový, nebo neexistuje —

Mon Dieu, příteli, co je vám?“

S náhlým výkřikem jsem vyletěl z křesla. Třesoucí se rukou jsem ukazoval k oknu.

„Tvář, Poirote,“ křičel jsem. „Tvář přitisknutá na sklo. Strašná tvář! Už je pryč — ale viděl jsem ji.“

Poirot došel k oknu a otevřel ho. Vyklonil se ven.

„Teď tu nikdo není,“ řekl zamyšleně. „Víte jistě, že se vám to jen nezdálo, Hastingsi?“

„Naprosto jistě. Byl to strašný obličej.“

„Je tu samozřejmě balkón. Tam se mohl kdokoli celkem snadno dostat, kdyby chtěl slyšet, o čem tady mluvíme. Když říkáte strašný obličej, co tím myslíte, Hastingsi?“

„Bílá zírající tvář, téměř nelidská.“

„*Mon ami*, to je tou horečkou. Tvář, to ano. Nepříjemná tvář, to ano. Ale tvář téměř nelidská — ne. Co jste viděl, byl důsledek tváře přitisknuté na sklo — ve spojení se šokem z toho, že ji tam vůbec vidíte.“

„Byla to strašná tvář,“ trval jsem tvrdohlavě na svém.

„Nebyla to tvář — někoho, koho znáte?“

„Ne, rozhodně ne.“

„Hmm — ale přesto to být mohla! Pochybuji, že byste ji za těchto okolností poznal. Rád bych věděl — ano, skutečně bych rád věděl…“

Zamyšleně posbíral své papíry.

„Přinejmenším jedna věc je dobrá. I jestli majitel té tváře slyšel náš rozhovor, nezmínili jsme se o tom, že mademoiselle Nick je živá a zdravá. Ať náš návštěvník slyšel cokoli, přinejmenším tohle mu uniklo.“

„Ale i tak,“ podotkl jsem, „výsledek tohoto — ehm — brilantního manévru je zatím poněkud zklamáním. Nick je mrtvá a k žádnému překvapivému vývoji událostí zatím nedošlo.“

„Ještě jsem to ani nečekal. Dvacet čtyři hodin, řekl jsem. *Mon ami, zítra, pokud se nemýlím, se stanou jisté věci. Jinak* — jinak se mýlím od začátku do konce. Ještě je tu pošta. Vkládám naděje v zítřejší poštu, víte?“

Ráno jsem se vzbudil zesláblý, ale horečka ustoupila. Dostal jsem hlad. Nechali jsme si s Poirotem naservírovat snídani ve svém salonu.

„Tak co?“ zeptal jsem se zlomyslně, když třídil dopisy. „Vykonala pošta, co jste od ní čekal?“

Poirot, který právě otevřel dvě obálky, zjevně obsahující účty, neodpověděl. Měl jsem dojem, že vypadá poněkud zaraženě, nebyl ve své obvyklé povznesené náladě.

Otevřel jsem svou vlastní poštu. První byla pozvánka na spiritualistickou schůzku.

„Když všechno ostatní selže, můžeme jít za spiritualisty,“ podotkl jsem. „Často jsem si říkal, proč se nedělá víc zkoušek tohoto druhu. Duch oběti se vrátí a označí vraha. To by byl důkaz.“

„To by nám moc nepomohlo," podotkl nepřítomně Poirot. „Pochybuji, že by Maggie Buckleyová věděla, kdo ji zastřelil. I kdyby mohla mluvit, nemohla by nám říct nic cenného. *Tiens*! Tohle je zvláštní."

„Co?"

„Hovoříme o tom, jak mrtví promluví, a já v té chvíli otevřu tento dopis."

Posunul ho po stole ke mně. Byl od paní Buckleyové a zněl takto:

Fara Langley .

Milý pane Poirote,

po návratu jsem doma našla dopis, který nám má ubohá dcera napsala po svém příjezdu do St. Loo. Obávám se, že v něm není pro Vás nic zajímavého, přesto jsem si říkala, že byste ho možná chtěl vidět. Děkuji znovu za vaši laskavost

Upřímně Vaše
Jean Buckleyová

Když jsem spatřil, co je přiloženo, stáhlo se mi hrdlo. Dopis byl tak strašně obyčejný a bez jakékoli předtuchy tragédie:

Milá maminko,

dojela jsem dobře. Cesta byla poměrně pohodlná. Celou cestu až do Exeteru jsme byli ve vagónu jen tři.

Tady je krásné počasí. Nick vypadá úplně zdravá a veselá — je možná trochu neklidnější, ale nechápu, proč pro mě takhle telegrafovala. Úterý by bylo úplně stačilo.

Už musím končit. Na svačinu přijdou nějací sousedé. Jsou to Australané a pronajali si zahradnický domek. Nick říká, že jsou hodní, ale trochu nesnesitelní. Také jsou tu na návštěvě paní Riceová a pan Lazarus. On je ten obchodník s uměním. Hodím dopis do schránky u brány, takže ještě stihne poštu. Víc napíšu zítra.

Tvoje milující dcera
Maggie

P.S. Nick říká, že měla důvod telegrafovat. Poví mi ho po svačině. Je dost divná a nervózní.

„Hlas mrtvé," řekl Poirot tiše. „A neřekl nám — nic."

„Schránka u brány," podotkl jsem bezmyšlenkovitě. „Tam prý Croft také hodil tu závěť."

„Říkal to — ano. To bych rád věděl — to bych opravdu rád věděl!"

„Nic jiného zajímavého mezi dopisy nemáte?"

„Nic, Hastingsi. Jsem dost nešťastný. Tápu v temnotách. Pořád tápu v temnotách. Nic nechápu."

V té chvíli zazvonil telefon. Poirot k němu šel.

Okamžitě jsem viděl, jak se výraz jeho tváře změnil. Hodně se ovládal, ale přesto přede mnou nedokázal utajit prudké rozčilení.

Jeho vlastní příspěvky ke konverzaci byly naprosto neutrální, takže jsem nedokázal odhadnout, oč vlastně jde.

Nakonec ale se slovy: „*Très bien. Je vous remercie*" položil sluchátko a vrátil se ke mně. Oči mu zářily vzrušením.

„*Mon ami*," prohlásil, „co jsem vám říkal? Věci se začaly hýbat."

„Kdo to byl?"

„Telefonoval pan Charles Vyse. Informoval mě, že dnes ráno dostal poštou poslední vůli podepsanou jeho sestřenicí slečnou Buckleyovou a datovanou 25. února tohoto roku."

„Cože? Tu závěť?"

„*Évidemment*."

„Takže se objevila?"

„Zrovna v pravou chvíli, *n'est-ce pas*?"

„Myslíte, že mluví pravdu?"

„Nebo si myslím, že závěť celou tu dobu měl? To byste řekl vy? Je to všechno trochu divné. Ale jedna věc je jistá; říkal jsem vám, že když bude slečna Nick údajně mrtvá, mělo by se začít něco dít — a už je to tady!"

„Skutečně zvláštní," řekl jsem. „Měl jste pravdu. Předpokládám, zeje to závěť, podle které je Frederica Riceová dědičkou celého zbytku majetku?"

„O obsahu závěti pan Vyse nic neříkal. Na to byl příliš korektní. Ale je myslím jen málo pochyb o tom, že je to táž závěť. Pan Vyse říkal, že jako svědci ji podepsali Ellen Wilsonová a její manžel.“

„Takže jsme zase u starého problému,“ řekl jsem. „Frederica Riceová.“

„Naše záhada!“

„Frederica Riceová,“ opakoval jsem mimoděk. „Je to hezké jméno.“

„Ano, je hezčí, než jak jí říkají její přátelé. Freddie, —“ ušklíbl se, „*ce n'est pas joli* — pro mladou dámu.“

„Frederica se mnoha způsoby krátit nedá,“ řekl jsem. „To není jako Margaret, kde jich člověk vymyslí tucet. Maggie, Margot, Madge, Peggie —“

„To je pravda. Tak co, Hastingsi, už jste spokojenější? Že se už konečně něco děje?“

„Ano, jistě. Povězte mi — čekal jste, že se stane *tohle*?“

„Ne — ne tak docela. Sám sobě jsem nic neformuloval příliš přesně. Jediné, co jsem si řekl, bylo, že v případě určitého výsledku se příčiny tohoto výsledku musí jasně projevit.“

„Ano,“ řekl jsem uctivě.

„Co jsem to chtěl říci, než zazvonil telefon?“ přemítal Poirot. „Aha, ano, ten dopis od mademoiselle Maggie.

Chtěl jsem se na něj ještě jednou podívat. Někde v hloubi duše mám pocit, že mi tam něco připadalo divné.“

Sebral jsem dopis z místa, kam jsem ho odhodil, a podal jsem mu ho.

Poirot si ho přečetl potichu znova. Já jsem přecházel po pokoji, díval jsem se z okna a pozoroval jachty závodící v zátoce.

Náhle mě polekal výkřik. Obrátil jsem se. Poirot si držel hlavu v dlaních a houpal se dopředu a dozadu, zjevně v záchvatu žalu.

„Ach!“ sténal. „Byl jsem slepý — slepý.“

„Co se děje?“

„Složité, řekl jsem? Komplikované? *Mais non*. Naopak nevýslovně jednoduché — nevýslovně. A já ničemný jsem neviděl nic — nic.“

„Pro všechno na světě, Poirote, z čeho se vám tak najednou rozsvítilo?“

„Počkejte — počkejte — nemluvte! Musím si srovnat myšlenky. Přerovnat je ve světle tohoto ohromujícího objevu.“

Popadl svůj seznam otázek a začal ho tiše přejíždět očima, rty se mu přitom pohybovaly. Jednou či dvakrát souhlasně pokýval hlavou.

Pak seznam položil, opřel se v křesle a zavřel oči. Myslel jsem si, že konečně usnul. Pojednou povzdechl a otevřel oči. „Ale ano!“ řekl. „Všechno do sebe zapadá. Všechny věci, které mi nebyly jasné. Všechny věci, které mi připadaly trochu nepřirozené. Všechny mají své místo.“

„Chcete říct — že už víte všechno?“

„Skoro všechno. Všechno podstatné. V některých ohledech byly moje vývody správné. V jiných zase absurdně daleko od pravdy. Ale teď je všechno jasné. Odešlu dnes telegram kladoucí dvě otázky — ale odpovědi na ně už znám — mám je tady!“ Poklepal si na čelo.

„A až dostanete odpovědi?“ ptal jsem se zvědavě.

Vyskočil na nohy.

„Příteli, pamatujete si, jak mademoiselle Nick říkala, že by ráda v Domě na úskalí inscenovala hru? Dnes takovou hru v Domě na úskalí zinscenujeme. Ale bude to hra v režii Hercula Poirota. Mademoiselle Nick v ní bude mít svou roli.“ Náhle se usmál. „Chápejte, Hastingsi, v téhle hře bude vystupovat duch. Ano, duch. V Domě na úskalí nikdy žádný duch nebyl. Dnes bude. Ne —“ zarazil mě, když jsem se chtěl na něco ptát — „už nic neřeknu. Dnes večer, Hastingsi, sehrajeme svou komedii — a odhalíme pravdu. Ale teď mám moc práce — moc práce.“

A spěšně vyšel z pokoje.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Poirot pořádá představení

Ten večer se v Domě na úskalí sešla podivná společnost. Celý den jsem Poirota skoro neviděl. Na večeři nepřišel, ale nechal mi vzkaz, že mám být v devět hodin v Domě na úskalí. Dodal, že večerní oblek není nutný. Celá ta věc vypadala trochu jako absurdní sen. Když jsem tam přišel, odvedli mě do jídelny, a když jsem se rozhlédl kolem sebe, uvědomil jsem si, že je tu přítomen úplně každý z Poirotova seznamu A. až I. (J. samozřejmě chyběl jaksi z podstaty věci).

Byla tu dokonce i paní Croftová v jakémsi invalidním křesle. Usmála se a kývla na mne.

„To je překvapení, co?“ prohlásila vesele. „Musím říct, že je to pro mě příjemná změna. Myslím, že se budu snažit dostat se tu a tam ven. A všechno to byl nápad pana Poirota. Pojďte si sednout vedle mě, kapitáne Hastingsi. Mám pocit, že to je všechno trochu morbidní záležitost — ale pan Vyse trval na svém.“

„Pan Vyse?“ zeptal jsem se překvapeně. Charles Vyse byl u krbu. Vedle něj stál Poirot a tiše a vážně s ním hovořil.

Rozhlédl jsem se po místnosti. Ano, byli tu všichni. Když mě Ellen uvedla (přišel jsem o minutu či dvě později), sedla si zase na svou židli těsně u dveří. Na další židli seděl její manžel, záda měl rovná, jako by spolkl pravítko, a ztěžka dýchal. Jejich syn Albert se celý nesvůj kroutil mezi matkou a otcem.

Ostatní seděli kolem jídelního stolu. Frederica v černých šatech, vedle ní Lazarus, George Challenger a Croft na protější straně stolu. Já jsem si sedl o kousek dál, poblíž paní Croftové. V té chvíli Charles Vyse naposled pokýval hlavou, posadil se do čela stolu a Poirot nenápadně vklouzl na místo vedle Lazara.

Bylo jasné, že režisér, jak Poirot sám sebe označil, si nepřidělil žádnou významnou roli. Všechno měl zjevně v rukou Charles Vyse. Napadlo mě, jaká asi překvapení pro něj Poirot má v záloze.

Mladý právník si odkašlal a vstal. Vypadal stejně jako vždycky — klidný, formální a bez emocí.

„Naše dnešní setkání je poněkud nekonvenční," řekl. „Ale okolnosti jsou velmi zvláštní. Mám pochopitelně na mysli okolnosti smrti mé sestřenice slečny Buckleyové. Bude samozřejmě muset proběhnout pitva — není zřejmě pochyb, že zemřela po otravě jedem a že tento jed byl podán s úmyslem zabít. To je záležitost policie a já se jí zabývat nebudu. Policie bude nepochybně dávat přednost tomu, abych tak nečinil.

Za obvyklých okolností se poslední vůle zesnulé osoby čte po pohřbu, ale na zvláštní přání pana Poirota navrhuji, aby byla přečtena dřív, než se pohřeb bude konat. Přesněji řečeno, navrhuji, abychom ji přečetli tady a teď. Proto jste byli všichni požádáni, abyste sem přišli. Jak jsem právě řekl, okolnosti jsou neobvyklé a ospravedlňují odchylku od precedentů.

Závěť sama se dostala do mého držení poněkud zvláštním způsobem. I když je datovaná v únoru, mně přišla poštou teprve dnes ráno. Je to ovšem nepochybně rukopis mé sestřenice — v tomto směru nemám nejmenší pochyby, a i když je to dokument velmi neformální, je náležitě svědecky potvrzená."

Odmlčel se a znovu si odkašlal.

Všichni na něm viseli očima.

Z dlouhé obálky, kterou držel v ruce, vytáhl její obsah. Viděli jsme, že je to obyčejný popsaný list poznámkového papíru z Domu na úskalí.

„Je celkem krátká," řekl Vyse. Udělal náležitou pauzu a pak začal číst.

„Toto je poslední vůle a závěť Magdaly Buckleyové. Určuji, aby byly zaplaceny všechny mé pohřební výdaje, a jmenuji Charlese Vyse vykonavatelem své závěti. Odkazuji všechno, co bude v den mé smrti v mém vlastnictví, Mildred Croftové jako projev vděčného uznání za služby, které poskytla mému otci Philipu Buckleyovi. Řečené služby nemůže nic dostatečně splatit.

Podepsána: Magdala Buckleyová

Svědkové: Ellen Wilsonová. William Wilson."

Vyrazilo mi to dech. A všichni ostatní na tom myslím byli podobně. Jen paní Croftová pokyvovala hlavou v tichém pochopení.

„Je to pravda," řekla tiše. „Ne že bych o tom někdy někde vykládala. Philip Buckley byl v Austrálii, a nebýt mě — ne, o tom se šířit nebudu. Bylo to tajemství a bude lepší, když to tajemstvím i zůstane. Ona o tom ale věděla. Myslím Nick. Otec jí to musel říct. Přijeli jsme sem, protože jsme chtěli tohle místo vidět. Vždycky jsem byla zvědavá na ten Dům na úskalí, o kterém Philip Buckley mluvil. A ta drahá dívka o všem věděla a dělala pro nás první poslední. Chtěla, abychom se tady usadili a bydleli s ní. Ale to jsme nechtěli. Tak aspoň trvala na tom, ať si vezmeme domek — a nevzala si za něj ani penci nájemného. Samozřejmě jsme předstírali, že jí platíme, aby se nezačaly šířit řeči, ale ona nám peníze vracela. A teď — tohle! No, jestli mi někdo chce tvrdit, že na světě není žádný vděk, tak mu řeknu, že se plete. Tohle to dokazuje."

Pořád ještě panovalo ohromené ticho. Poirot pohlédl na Vyse.

„Tušil jste o tom něco?"

Vyse zavrtěl hlavou.

„Věděl jsem, že Philip Buckley byl v Austrálii. Ale nikdy jsem neslyšel o žádném tamním skandálu."

Tázavě pohlédl na paní Croftovou.

Zavrtěla hlavou.

„Ne, ze mě nedostanete ani slovo. Nikdy jsem nic neřekla a ani to neudělám. To tajemství se mnou půjde do hrobu."

Vyse neřekl nic. Tiše seděl a poklepával tužkou o stůl. „Předpokládám, pane Vyse," naklonil se Poirot vpřed, „že jako nejbližší příbuzný tu závěť zpochybníte? Pokud vím, nyní je v sázce obrovský majetek, což nebyla pravda v době, kdy byla závěť sepsána." Vyse si ho chladně změřil.

„Ta závěť je naprosto platná. Ani by mě nenapadlo zpochybňovat způsob, jakým moje sestřenice naložila se svým majetkem."

„Jste čestný člověk," prohlásila paní Croftová pochvalně, „a já se postarám, abyste na tom nebyl škodný."

Charles se trochu přikrčil při této dobře míněné, ale poněkud trapné poznámce.

„Tedy, matičko,“ prohlásil pan Croft s nadšením, které nedokázal tak docela potlačit, „tomu ale říkám překvapení! Nick neřekla ani *mně*, co dělá.“

„Ta drahá dívenka,“ zamumlala paní Croftová a osušila si kapesníkem oči. „Kdyby se tak teď mohla podívat dolů a vidět nás. Možná že vidí — kdo ví?“

„Možná,“ souhlasil Poirot.

Náhle se zdálo, jako by ho něco napadlo. Rozhlédl se. „Mám nápad! Sedíme tady u kulatého stolu. Pojďme uspořádat seanci.“

„Seanci?“ opakovala paní Croftová poněkud šokované. „Ale to přece —“

„Ano, ano, bude to velice zajímavé. Tady Hastings je výjimečné médium.“ (Proč zrovna *já*, pomyslel jsem si.) „Získat zprávu z jiného světa — to je unikátní příležitost!

Cítím, že podmínky jsou vhodné. Vy to cítíte také, Hastingsi?“

„Ano,“ prohlásil jsem rezolutně, abych dostál své úloze.

„Dobře. Já to věděl. Rychle, světla.“

Vzápětí se zvedl a zhasl. Všechno se to seběhlo tak rychle, že nikdo nestačil protestovat. Popravdě řečeno byli všichni ještě ohromení obsahem poslední vůle.

Místnost nebyla úplně temná. Závěsy byly roztažené a okna otevřená, protože byla teplá noc, a těmito okny dopadalo dovnitř slabé světlo. Minutu či dvě jsme mlčky seděli a já jsem pomalu začal rozeznávat obrysy nábytku. Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat, a v duchu jsem Poirota srdečně proklínal, že mi předem nedal žádné instrukce.

Ale zavřel jsem oči a dýchal poněkud chroptivě.

Za chvíli se Poirot zvedl a po špičkách došel k mé židli. Pak se vrátil na svou vlastní a zamumlal:

„Ano — už je v transu. Za chvíli — se začne něco dít.“

Sedět ve tmě a čekat, v tom je něco, co člověka naplňuje nesnesitelnými předtuchami. Vím, že mně samotnému doslova hrály nervy, a byl jsem si jistý, že ostatní jsou na tom podobně. A já jsem přitom měl přinejmenším ponětí, co se stane. Znal jsem jeden klíčový fakt, který neznal nikdo jiný.

A přes to všechno mi srdce vyskočilo až do krku, když jsem viděl, jak se dveře do jídelny zvolna otevírají.

Otevřely se zcela bezhlučně (patrně byly naolejované) a účinek byl doslova příšerný. Pomalu se otevřely a to bylo na minutu či dvě všechno. Z otevřených dveří zavanul do místnosti chlad. Předpokládám, že to byl docela obyčejný průvan, za který jsme mohli poděkovat otevřeným oknům, ale *připadalo* nám to jako ten ledový chlad, o kterém se zmiňují všechny duchařské povídky, co jsem jich kdy četl.

A pak jsme to všichni uviděli! Ve dveřích se objevila bílá přízračná postava. Nick Buckleyová…

Blížila se pomalu a bezhlučně — bylo to jakési nadzemské vznášení, které budilo dojem, že nejde o lidskou bytost…

V té chvíli jsem si uvědomil, o jakou herečku svět přišel. Nick vždycky chtěla hrát v Domě na úskalí divadelní roli. Teď ji hrála, a byl jsem přesvědčen, že se do hloubi duše baví. Dělala to dokonale.

Doplula doprostřed pokoje — a ticho skončilo.

Z invalidního vozíku vedle mě se ozval zajíkavý výkřik. Pan Croft jako by se zalykal. Challenger polekaně zaklel. Charles Vyse myslím odsunul židli. Lazarus se naklonil dopředu. Jediná Frederica se ani nepohnula, ani nehlesla.

A pak místností projelo zaječení. Ellen vyskočila ze židle.

„To je ona!“ ječela. „Vrátila se. Ona straší! Všichni zavraždění straší! Je to ona! Je to ona!“

A pak se s cvaknutím rozsvítilo.

Viděl jsem Poirota, jak vedle nich stojí s úsměvem boxerského šampióna. Nick stála uprostřed pokoje v bílých draperiích.

První promluvila Frederica. Nevěřícně natáhla ruku — dotkla se své přítelkyně.

„Nick,“ řekla, „ty jsi — ty jsi skutečná!“

Byl to skoro šepot.

Nick se zasmála. Udělala ještě pár kroků.

„Ano,“ řekla. „Jsem úplně skutečná. Moc vám děkuji za to, co jste udělala pro mého otce, paní Croftová. Ale obávám se, že z ustanovení poslední vůle ještě prospěch mít nebudete.“

„Panebože,“ zajíkala se paní Croftová. „Panebože.“ Kroutila se na vozíku tam a zpátky. „Odvez mě, Berte. Odvez mě pryč. To byl jen žert, drahoušku — jenom žert, nic víc. Vážně.“

„Divný žert,“ odsekla Nick.

Dveře se otevřely podruhé a dovnitř vešel muž — tak tiše, že jsem ho neslyšel. Ke svému překvapení jsem zjistil, že je to Japp. Krátce na Poirota pokývl, jako by ho o něčem ubezpečoval. Pak se jeho tvář rozzářila a on přistoupil ke kroutící se postavě na invalidním vozíku.

„Ale vida vida vida,“ prohlásil. „Kdopak je tohle? Dávná přítelkyně — Milly Mertonová! A zase zkoušíte ty svoje staré triky, drahoušku.“

Obrátil se ke společnosti, aby vysvětlil situaci.

„Milly Mertonová je ta nejlepší padělatelka, jakou jsme kdy měli. Věděli jsme, že se svým mužem havarovali, když naposled prchali z místa činu. Ale kdepak! Dokonce ani poraněná páteř nezabrání Milly, aby zkoušela, co dovede. Ona je doslova umělkyně!“

„Ta závěť je padělaná?“ ptal se Charles Vyse.

Řekl to ohromeně.

„Samozřejmě že je padělaná,“ prohlásila Nick pohrdlivě. „Nemyslíš si, doufám, že bych sepsala takhle hloupou závěť. Tobě jsem odkázala Dům na úskalí, Charlesi, a všechno ostatní Frederice.“

Přešla přes pokoj a zastavila se vedle své přítelkyně. A právě v tom okamžiku se to stalo!

Výšleh od okna a sykot kulky. Pak další a zvenčí zasténání a pád.

A Frederica, která vyskočila — a po paži jí stékala stružka krve…

DVACÁTÁ KAPITOLA

J.

Bylo to tak náhlé, že chvilku vůbec nikdo nevěděl, co se děje.

Pak Poirot divoce vykřikl a rozběhl se k oknu. Challenger mu byl v patách.

Vzápětí se vrátili a nesli ochablé tělo muže. Když ho opatrně složili do velkého koženého křesla a my spatřili jeho tvář, vykřikl jsem.

„Ta tvář — ta tvář v okně…“

Byl to ten muž, kterého jsem předchozího večera viděl, jak se na nás dívá. Okamžitě jsem ho poznal. Uvědomil jsem si také, že Poirot měl pravdu, když řekl, že moje tvrzení o nelidské podobě té tváře je přehnané.

Ale přesto v té tváři bylo něco, co ospravedlňovalo můj dojem. Byla to ztracená tvář — tvář člověka, kterého běžný život míjí.

Bledá, slabá, ochablá — vypadala jen jako maska —jako by duch zevnitř dávno uprchl.

A po straně tváře stékal potůček krve.

Frederica pomalu udělala pár kroků dopředu, až stála u křesla.

Poirot jí zastoupil cestu.

„Jste zraněná, madame?“

Zavrtěla hlavou.

„Kulka mě škrábla do ramene — nic víc.“

Mírným gestem ho přiměla ustoupit a sklonila se.

Muž otevřel oči a viděl, jak na něj hledí.

„Doufám, že tentokrát jsem tě dostal,“ řekl s hlubokým, zlým zavrčením. Pak se jeho hlas náhle změnil a zněl jako hlas dítěte: „Freddie! Freddie, já jsem to tak nemyslel. Já jsem to tak nemyslel. Vždycky jsi ke mně byla tak slušná…“

„To nic —“

Klekla si vedle něj.

„Nechtěl jsem —“

Hlava mu klesla. Větu už nedořekl.

Frederica vzhlédla k Poirotovi.

„Ano, madame, je mrtvý," řekl tiše.

Pomalu se zvedla z kleku, stála a dívala se na něj dolů. Jednou rukou se dotkla jeho čela — zdálo se, že s lítostí. Pak povzdechla a obrátila se k nám ostatním.

„Byl to můj manžel," vysvětlila tiše.

„J.," řekl jsem.

Poirot mou poznámku zachytil a souhlasně kývl.

„Ano," řekl. „Vždycky jsem cítil, že je tu nějaký J. Říkal jsem to přece od začátku, ne?"

„Byl to můj manžel," opakovala Frederica. Hlas měla strašlivě unavený. Klesla na židli, kterou jí donesl Lazarus. „Teď už vám můžu klidně říct všechno.

Byl — úplně zkažený. Byl to narkoman. Naučil mě brát drogy. Bojovala jsem s tím návykem od té doby, co jsem ho opustila. Myslím, že jsem — konečně — skoro vyléčená. Ale bylo to těžké. Tak strašně těžké. Nikdo neví, jak moc těžké!

Nikdy jsem před ním nedokázala uniknout. Každou chvíli se objevil a chtěl peníze — vyhrožoval. Vlastně vydíral. Když mu nedám peníze, zastřelí se. Pak začal vyhrožovat, že zastřelí mě. Nebyl svéprávný. Byl to blázen, šílenec…

Maggie Buckleyovou nejspíš také zastřelil on. Nechtěl samozřejmě zastřelit ji. Musel si myslet, že jsem to já.

Měla jsem asi něco říct. Ale koneckonců, nebyla jsem si jistá. Ale ty divné nehody, co potkaly Nick — začala jsem mít pocit, že to možná přece jen nebyl on. Mohl to být někdo úplně jiný.

A pak jsem jednoho dne uviděla jeho rukopis na útržku papíru na stole pana Poirota. Byl to kus dopisu, který mi poslal. V té chvíli jsem věděla, že je mu pan Poirot na stopě.

Od té doby jsem cítila, že je to jen otázka času…

Ale to s těmi bonbony jsem nechápala. Nemohl přece chtít otrávit Nick. A ostatně nechápu, jak by s tím vůbec mohl mít něco společného. Pořád jsem o tom přemýšlela a přemýšlela."

Zakryla si oběma dlaněmi tvář, pak ruce odtáhla a řekla se zvláštní dojemnou konečností:

„To je všechno…"

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Osoba K.

Lazarus k ní rychle přistoupil.

„Miláčku," řekl. „Miláčku."

Poirot došel k likérníku, nalil sklenici vína, donesl ji Frederice a stál nad ní, když ho pila.

Podala mu sklenici zpátky a usmála se.

„Už jsem v pořádku," řekla. „Co — co máme dělat teď?"

Podívala se na Jappa, ale inspektor zavrtěl hlavou. „Já jsem na dovolené, paní Riceová. Jen jsem vyhověl starému příteli — nic jiného tu nedělám. Případ je v pravomoci policie ze St. Loo."

Podívala se na Poirota.

„A pan Poirot velí policii ze St. Loo?"

„Ale! *Quelle idée*, madame! Já jsem pouze skromný poradce."

„Pane Poirote," řekla Nick, „nemohli bychom to ututlat?"

„Přejete si to, mademoiselle?"

„Ano. Konečně — mě se to týká nejvíc. A teď už žádné další útoky na mě nebudou."

„Ne, to je pravda. Žádné další útoky na vás už nebudou."

„Vám leží na srdci Maggie. Ale, pane Poirote, Maggie už zpátky k životu nepřivede nic! Když to všechno zveřejníte, přivoláte na Frederiku spoustu trápení a publicity — a ona si to nezaslouží."

„Říkáte, že si to nezaslouží?"

„Samozřejmě že ne! Říkala jsem vám od samého začátku, že má manžela násilníka. Viděl jste to sám — jaký je. Ale teď je mrtvý. Tím to může skončit. Ať policie dál hledá toho člověka, který zastřelil Maggie. Prostě ho nenajdou, to je všechno."

„Takže tohle tedy říkáte, mademoiselle? Ututlat to."

„Ano. Prosím. Prosím. Prosím, milý pane Poirote."

Poirot se zvolna rozhlédl.

„Co říkáte vy všichni?"

Postupně se všichni vyjádřili.

„Já souhlasím," řekl jsem, když na mě Poirot pohlédl.

„Já také,“ připojil se Lazarus.

„Je to to nejlepší, co se dá dělat,“ kývl Challenger.

„Pojďme zapomenout na všechno, co se tady dnes udalo.“ To řekl velmi rázně Croft.

„Od vás mě to nepřekvapuje,“ odsekl Japp.

„Nebuďte na mě zlá, drahoušku,“ fňukala jeho žena směrem k Nick. Ta na ni pohrdlivě pohlédla, ale neřekla nic.

„Ellen?“

„Já ani William neřekneme jediné slovo, pane. Čím míň se o něčem mluví, tím dřív se na to zapomene.“

„A vy, pane Vyse?“

„Takového něco se ututlat nedá,“ prohlásil Charles Vyse. „Na příslušných místech musejí být známa fakta.“

„Charlesi!“ vykřikla Nick.

„Je mi líto, miláčku. Dívám se na to z právního hlediska.“

Poirot se náhle rozesmál.

„Takže je to sedm k jedné. Náš dobrý Japp je neutrální.“

„Já jsem na dovolené,“ prohlásil Japp s úsměvem. „Já se nepočítám.“

„Sedm k jedné. Jen pan Vyse stojí mimo — na straně pořádku a zákona. Pane Vyse, vy jste muž pevného charakteru!“

Vyse pokrčil rameny.

„Situace je naprosto jasná. Je možné udělat jen jedinou věc.“

„Ano — jste čestný muž. *Eh bien* — i já se přidám k menšině. Já jsem také pro pravdu.“

„Pane Poirote!“ vykřikla Nick.

„Mademoiselle — vy jste mě do případu zatáhla. Vstoupil jsem do něj na vaše přání. Teď mě umlčet nemůžete.“

Pozvedl výhružně ukazovák v gestu, které jsem dobře znal.

„Sedněte si — všichni si sedněte, a já vám povím — pravdu.“

Umlčeni jeho velitelským postojem jsme se poslušně posadili a obrátili k němu pozorné tváře.

„*Ecoutez*! Mám tady seznam — seznam osob spojených se zločinem. Označil jsem je písmeny abecedy až po písmeno J. J. byl někdo neznámý — spojený se zločinem prostřednictvím někoho z ostatních. Až do dnešního večera jsem nevěděl, kdo je J., ale věděl

jsem, že taková osoba existuje. Události dnešního večera dokázaly, že jsem měl pravdu.

Ale včera jsem si náhle uvědomil, že jsem udělal vážnou chybu, že jsem někoho vynechal. Přidal jsem do svého seznamu další písmeno. Písmeno K.“

„Další neznámá osoba?“ zeptal se pan Vyse s lehkým pohrdáním.

„Ne tak docela. Použil jsem J. jako symbol pro neznámou osobu. Další neznámá osoba by byla jen další J. K. má jiný význam. Znamená osobu, která měla být do původního seznamu zařazena, ale byla vynechána.“

Naklonil se nad Frederikou.

„Buďte klidná, madame. Váš manžel nebyl vinen vraždou. Mademoiselle Maggie zastřelila osoba K.“

Nechápavě na něj zírala.

„Ale kdo je K.?“

Poirot kývl na Jappa. Ten vystoupil vpřed a promluvil hlasem připomínajícím doby, kdy svědčíval u policejních soudů.

„Na základě obdržených informací jsem zde zaujal postavení brzo zvečera; do domu mě tajně uvedl pan Poirot. Byl jsem ukrytý za závěsy v salonu. Když byli všichni shromážděni v této místnosti, do salonu vešla mladá dáma a rozsvítila. Došla ke krbu a otevřela malý výklenek v obložení, který byl zřejmě ovládán pružinou. Z tohoto výklenku vyňala pistoli. S ní v ruce opustila místnost. Sledoval jsem ji. Pootevřel jsem dveře a viděl jsem její další pohyby. Návštěvníci po příchodu zanechali v hale kabáty a pláště. Mladá dáma pečlivě otřela pistoli kapesníkem a pak ji vložila do kapsy šedého pláště, majetku paní Riceové —“

Nick vykřikla.

„To je lež — každé slovo je lež!“

Poirot na ni ukázal.

„*Voilà*!“ řekl. „Osoba K.! To mademoiselle Nick zastřelila svou sestřenici Maggie Buckleyovou.“

„Zbláznil jste se?“ vykřikla Nick. „Proč bych zabíjela Maggie?“

„Abyste zdědila peníze, které jí odkázal Michael Seton! I ona se jmenovala Magdala Buckleyová — a to s ní byl zasnouben — ne s vámi.“

„Vy — vy —“

Stála a třásla se, neschopna promluvit. Poirot se obrátil k Jappovi.

„Telefonoval jste na policii?“

„Ano, čekají v hale. Mají zatykač.“

„Všichni jste zešíleli!“ vykřikla pohrdlivě Nick. Rychle přiskočila k Frederice. „Freddie, dej mi svoje hodinky jako — jako památku, ano?“

Frederica pomalu odepnula své ozdobné hodinky ze zápěstí a podala je Nick.

„Díky. A teď — no, asi musíme tu dokonale směšnou komedii dohrát.“

„Komedii, kterou jste naplánovala a zinscenovala v Domě na úskalí. Ano — ale neměla jste svěřit hlavní roli Herculu Poirotovi. To byla, mademoiselle, vaše chyba — velmi vážná chyba.“

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Konec příběhu

„Chcete, abych vám to vysvětlil?“

Poirot se se spokojeným úsměvem rozhlédl kolem a nasadil onen falešně skromný výraz, který jsem tak dobře znal.

Přesunuli jsme se do salonu a naše řady prořídly. Služebnictvo se taktně vzdálilo a Croftovi byli požádáni, aby doprovodili policii. Zbyli jsme Frederica, Lazarus, Challenger, Vyse a já.

„*Eh bien* — přiznávám — byl jsem oklamán — oklamán úplně a absolutně. Malá Nick mě dostala tam, kde mě chtěla mít, jak to velmi výstižně vyjadřuje vaše úsloví. Ach! Madame, když jste říkala, že vaše přítelkyně je chytrá malá lhářka — měla jste pravdu! Svatou pravdu!“

„Nick vždycky lhala,“ odpověděla Frederica. „Proto jsem také doopravdy nevěřila těm jejím zázračným únikům před smrtí.“

„A já hlupák ano!“

„Ale doopravdy k nim nedošlo?“ zeptal jsem se. Přiznám, že jsem byl dosud beznadějně zmaten.

„Byly vymyšleny — velmi chytře — aby dělaly právě ten dojem, který dělat měly.“

„A to?“

„Dojem, že život mademoiselle Nick je v ohrožení. Ale začnu ještě dříve. Budu vám ten příběh vyprávět tak, jak jsem ho sestavil — ne jak se mi vyjevoval nedokonale a v záblescích.

Na začátku celé věci máme dívku, Nick Buckleyovou, mladou a krásnou, bez skrupulí, a vášnivě až fanaticky oddanou svému domovu.“ Charles Vy se kývl. „Říkal jsem vám to.“

„A měl jste pravdu. Mademoiselle Nick milovala Dům na úskalí. Ale neměla peníze. Na domě byla hypotéka. Chtěla peníze — zoufale je chtěla — a nemohla je sehnat. V Le Tourquet se setká s mladým Setonem a on se o ni začne zajímat. Ona ví, že se vší pravděpodobností bude dědicem svého strýce a že jeho strýc má miliony. Výborně, její hvězda stoupá, myslí si. Ale jeho zájem o ni není vážný.

Dobře se s ní baví, to je všechno. Setkají se ve Scarborough, on ji vezme nahoru ve svém stroji a pak —nastane katastrofa. Seton se setká s Maggie a na první pohled se do ní zamiluje.

Mademoiselle Nick je šokovaná. Její sestřenice Maggie, kterou nikdy nepovažovala za hezkou! Ale pro mladého Setona je ‚jiná'. Je pro něj ta jediná na světě. Tajně se spolu zasnoubí. Jen jedna osoba to ví — musí to vědět. Ta osoba je mademoiselle Nick. Chudák Maggie — je ráda, že má alespoň jednoho člověka, s kterým si o tom může promluvit. Nepochybně své sestřenici čte z dopisů svého snoubence. Tak se mademoiselle dozví o závěti. V té chvíli tomu nevěnuje pozornost. Ale uvízne jí to v mysli.

Pak přijde náhlá a nečekaná smrt sira Matthewa Setona a krátce nato zprávy, že je Michael Seton nezvěstný. A mladou dámu vzápětí napadne smělý plán. Seton neví, že i ona se jmenuje Magdala. Zná ji jen jako Nick. Jeho poslední vůle je zcela neformální — jen zmínka o jménu. Ale v očích světa je Seton *její* přítel! S ní bylo spojováno jeho jméno. Kdyby tvrdila, že s ním byla zasnoubená, nikoho by to nepřekvapilo. Ale aby to mohla úspěšně provést, musí být Maggie z cesty.

Času je málo. Nick zařídí, aby k ní Maggie za pár dní přijela na návštěvu. Pak zaranžuje své úniky před smrtí.

Obraz, jehož šňůru přeřízne. Brzdy auta, které pokazí. Balvan — ten patrně spadl sám od sebe a ona si k tomu jen přimyslela historku o tom, jak byla na cestě pod ním.

A pak — uvidí v novinách moje jméno. (Říkal jsem vám, Hastingsi, Hercula Poirota zná každý!) A má tu drzost, že si ze *mě* udělá komplice! Kulka, která proletí kloboukem a dopadne mi k nohám. Tomu říkám komedie! A já jí na to skočím! Věřím, že jí hrozí nebezpečí! *Bon*! Má na své straně cenného svědka. Trochu jí nahraji tím, že ji požádám, aby poslala pro přítelkyni.

Chytí se nabízené šance a vzkáže Maggii, aby přijela o den dřív.

Jak je zločin ve skutečnosti jednoduchý! Nechá nás sedět u večeře, a když slyší v rádiu, že Setonova smrt je potvrzena, začne uvádět svůj plán v život. Má spoustu času vzít Setonovy dopisy Maggie, pročíst je a vybrat těch několik, které se pro její účel hodí. Ty pak uloží ve svém vlastním pokoji. Později pak ona a Maggie odejdou od

ohňostroje a vrátí se do domu. Nick řekne své sestřenici, aby si vzala její šál. Vykrade se ven za ní a zastřelí ji. Rychle zpátky do domu, schovat pistoli do tajné schránky (myslí si, že o její existenci nikdo neví). Pak nahoru. Tam čeká, až uslyší hlasy. Tělo je objeveno. To je její chvíle.

Spěchá dolů a francouzským oknem ven.

Jak skvěle hrála svou roli! Úžasně. Ano, ano, zinscenovala tady skvělé drama. Služebná Ellen prohlásila, že tohle je zlý dům. Mám chuť s ní souhlasit. To ten dům mademoiselle Nick inspiroval."

„Ale co ty otrávené bonbony?" připomněla Frederica. „To pořád ještě nechápu."

„To patřilo k témuž plánu. Pochopte, pokud dojde k útoku na život Nick poté, co je Maggie mrtvá, není už žádných pochyb o tom, že Maggiina smrt byla omyl.

Když si myslela, že je vhodná doba, zavolala madame Riceové a požádala ji o koupi bonboniéry."

„Takže to *byl* její hlas?"

„Ale ano! Prosté vysvětlení je obvykle také pravdivé! *N'est ce pas?* Jen trochu změnila hlas — to je všechno. Jen tak, abyste začala pochybovat, kdyby se vás někdo ptal. Pak, když bonboniéra přijde — jak prosté. Naplní tři bonbony kokainem (kokain má u sebe, chytře schovaný), jeden z nich sní a je jí špatně — ale ne příliš špatně. Ví velmi dobře, kolik kokainu si má vzít a které příznaky přehánět.

A ta vizitka — moje vizitka! Ah! Sapristi — ta má ale nervy. To byla moje vizitka — ta, kterou jsem poslal s květinami. Prosté, že? Ano, ale přijít na to…"

Chvilku bylo ticho a Frederica se zeptala:

„Proč dala tu pistoli do mého kabátu?"

„Myslel jsem si, že se mě na to zeptáte, madame. Muselo vás to dříve či později napadnout. Povězte mi — pomyslela jste někdy na to, že mademoiselle Nick vás už nemá ráda? Necítila jste nikdy, že vás možná — nenávidí?"

„Těžko říct," odpověděla zvolna Frederica. „Žily jsme neupřímný život. *Mívala* mě ráda."

„Povězte mi, pane Lazare — chápejte, teď není vhodná chvíle pro falešné gentlemanství — bylo někdy něco mezi vámi a jí?"

„Ne," zavrtěl Lazarus hlavou. „Jednu dobu mě přitahovala. Ale pak — ani nevím proč — mě to přešlo."

„Aha!" pokýval moudře hlavou Poirot. „To byla její tragédie. Přitahovala lidi — a pak ‚je to přešlo'. Místo abyste ji měl raději a raději, zamiloval jste se do její přítelkyně. Začala nenávidět madame — madame, za kterou stál bohatý přítel. Loni v zimě, když sepisovala poslední vůli, měla madame ráda. Později to už bylo jiné.

Vzpomněla si na tu závěť. Netušila, že ji Croft zatajil — že se nikdy nedostala tam, kam měla. Madame (aspoň tak to měl vidět svět) měla motiv přát si její smrt. Proto také mademoiselle Nick telefonovala právě madame, když potřebovala koupit bonboniéru. Dnes by byla závěť přečtena, madame by v ní byla jmenována jako dědička všeho kromě domu a pak by se v jejím plášti našla pistole — pistole, s níž byla zastřelena Maggie Buckleyová. Kdyby ji našla madame, mohla by sama sebe usvědčit tím, že by se jí snažila zbavit."

„Musela mě opravdu nenávidět," zašeptala Frederica.

„Ano, madame. Vy jste měla to, co ona ne — schopnost získat lásku a udržet si ji."

„Já jsem asi hloupý," prohlásil Challenger, „ale to s tou závětí jsem pořád ještě nepochopil."

„Ne? To je úplně jiná záležitost — docela jednoduchá. Croftovi se tady skrývali. Mademoiselle Nick musela na operaci. Neměla sepsanou závěť. Croftovi zavětřili šanci. Přesvědčili ji, aby závěť napsala, a nabídli se, že ji odnesou do schránky. Pak, kdyby se něco stalo — kdyby zemřela — vytáhli by chytře padělanou závěť — ve které odkazuje peníze paní Croftové se zmínkou o Austrálii a o Philipovi Buckleym, o němž věděli, že jednou zemi navštívil.

Ale mademoiselle podstoupila operaci slepého střeva úspěšně a padělaná poslední vůle jim k ničemu nebyla: přinejmenším zatím. Pak začaly útoky na její život. Croftovi začali znova doufat: nakonec já oznámím její smrt. To je šance, jakou nelze nevyužít. Padělaná závěť je okamžitě odeslána panu Vyseovi. Samozřejmě že původně se Croftovi domnívali, že Nick je mnohem bohatší, než doopravdy byla. O hypotéce nevěděli nic."

„To by mě zajímalo, pane Poirote," začal Lazarus, „jak jste na to všechno vlastně přišel. Kdy jste začal mít podezření?"

„Ach! Za tohle se stydím. Trvalo to dlouho — tak dlouho. Byly tu věci, které mi dělaly starost — ano. Věci, které mi nepřipadaly být v pořádku. Nesrovnalosti mezi tím, co mi řekla mademoiselle Nick a co mi říkali jiní. Bohužel jsem vždycky věřil mademoiselle Nick.

A pak najednou jsem pochopil. Mademoiselle Nick udělala jednu chybu. Byla příliš chytrá. Když jsem na ni naléhal, aby poslala pro přítelkyni, slíbila mi to — a neprozradila, že už poslala pro mademoiselle Maggie: Připadalo jí, že to bude méně podezřelé — ale právě to byla chyba.

Protože Maggie Buckleyová hned po příjezdu napsala domů a v dopise použila nevinnou větu, která mi byla divná: ‚*Nechápu, proč pro mě takhle telegrafovala. Úterý by bylo úplně stačilo.*‘ Co měla znamenat ta zmínka o úterku? Mohlo to znamenat jen jedinou věc. Maggie měla tak jako tak přijet v úterý. Ale v tom případě mademoiselle Nick lhala — nebo aspoň neřekla pravdu.

A poprvé jsem se na ni podával v jiném světle. Kriticky jsem prověřil její tvrzení. Místo abych jim věřil, položil jsem si otázku: ‚A co kdyby to nebyla pravda?' Vzpomněl jsem si na ty nesrovnalosti. ‚Jak by to vypadalo, kdyby pokaždé lhala mademoiselle Nick, a ne ta druhá osoba?'

A řekl jsem si: ‚Nekomplikujme to. Co se vlastně *opravdu* stalo?‘

A viděl jsem, že doopravdy se stalo to, že byla zabita *Maggie Buckleyová*. Nic víc! Ale kdo by mohl mít zájem na smrti Maggie Buckleyové?

A pak jsem si vzpomněl ještě na něco — na několik pošetilých poznámek, které vyslovil Hastings ani ne pět minut předtím. Řekl, že pro Margaret existuje mnoho různých zdrobnělin — Maggie, Margot a tak dále. A najednou mě napadlo — jaké vlastně bylo skutečné jméno mademoiselle Maggie?

A pak, *tout d‘un coup*, se mi to všechno vyjasnilo! Co když její jméno bylo *Magdala*! Je to buckleyovské jméno, mademoiselle Nick mi to říkala. Dvě Magdaly Buckleyové. Co když…

V duchu jsem si připomněl dopisy Michaela Setona, které jsem četl. Ano, nebylo to nemožné. Byla tu zmínka o Scarborough — ale Maggie byla ve Scarborough s Nick — její matka mi to říkala.

A vysvětlovalo to jednu věc, která mě znepokojovala. Proč těch dopisů bylo tak *málo*? Pokud si dívka vůbec schovává milostné dopisy, schovává si je *všechny*. Proč jen těchto vybraných pár? Co je na nich zvláštního?

A vzpomněl jsem si, že v nich není ani jednou jméno. Každý začíná jinak — ale každý jen nějakým láskyplným oslovením. Nikde v nich nebylo jméno — *Nick*.

A pak tu bylo ještě něco, něco, co jsem měl vidět hned — co přímo křičelo pravdu.“

„A co to bylo?“

„Toto. Mademoiselle Nick prodělala 27. února operaci slepého střeva. Mezi dopisy Michaela Setona byl jeden datovaný 2. března, ale není v něm ani náznak obav, narážka na nemoc nebo na cokoli nezvyklého. To mi mělo ukázat, že ty dopisy byly napsány *někomu docela jinému*.

Pak jsem si prošel seznam otázek, který jsem si sestavil, a zodpověděl jsem je ve světle své nové myšlenky.

Až na několik ojedinělých otázek byl výsledek prostý a přesvědčivý. A také jsem zodpověděl další otázku, kterou jsem si položil předtím. Proč si mademoiselle Nick koupila černé šaty? Odpověď zněla, že ona i její sestřenice musely být oblečeny podobně; šarlatový šál byl pak hlavní trumf. Tohle byla pravdivá a přesvědčivá odpověď, ne ta druhá. Dívka si přece nebude kupovat smuteční šaty, dokud nebude naprosto jisté, že její milenec je mrtev. To by bylo nepřirozené — nenormální.

A tak jsem pro změnu zase zinscenoval své malé drama já. A stalo se, v co jsem doufal! Nick Buckleyová se mě snažila přesvědčit, že žádná tajná schránka za obložením neexistuje. Tvrdila to velmi rozhodně. Ale pokud by existovala — a neviděl jsem důvod, proč by si Ellen měla vymýšlet — *Nick o ní musela vědět*. Proč tedy tolik trvala na svém? Mohla tam snad schovat pistoli? S tajným úmyslem později na někoho vrhnout podezření?

Naznačil jsem jí, že pro madame to vypadá černě. Tak to plánovala. A jak jsem čekal, nedokázala odolat poslednímu důkazu. Kromě toho to bylo bezpečnější i pro ni. Ellen mohla tajný panel najít a v něm pistoli objevit!

Všichni pěkně sedíme tady. Ona čeká venku na svou narážku. Domnívá se, že naprosto bezpečně může vytáhnout pistoli ze skrýše a vložit ji madame do kabátu…

A tak nakonec prohrála…“

Frederica se zachvěla.

„Stejně jsem ráda,“ řekla, „že jsem jí dala svoje hodinky.“

„Ano, madame.“

Prudce k němu vzhlédla.

„Tohle víte také?“

„Co Ellen?“ vložil jsem se do toho. „Věděla nebo tušila něco?“

„Ne. Ptal jsem se jí. Řekla mi, že se rozhodla zůstat v domě, protože, jak to sama formulovala, ‚měla pocit, že se něco děje‘. Zřejmě ji Nick příliš nápadně pobízela, aby se šla dívat na ohňostroj. Vycítila nechuť Nick vůči madame. Řekla mi, že ‚cítila v kostech, že se něco stane‘, ale myslela si, že se to stane madame. Znala prudkou povahu slečny Nick — prý to byla vždycky divná holčička.“

„Ano,“ řekla tiše Frederica. „Ano, berme ji takhle. Divná holčička. Divná holčička, která si nemohla pomoci… aspoň já budu.“

Poirot vzal její ruku do své a zlehka ji pozvedl ke rtům

Charles Vyse rozpačitě poposedl.

„Tohle bude nepříjemná záležitost,“ řekl tiše. „Asi se jí budu muset postarat o obhajobu.“

„Myslím, že nebude třeba,“ upozornil ho taktně Poirot. „Pokud jsou moje předpoklady správné.“

Náhle se obrátil k Challengerovi.

„Tam to přece dáváte, ne?“ zeptal se. „Do těch hodinek.“

„Já — já —“ Námořník koktal a zjevně nevěděl, co říct.

„Nesnažte se mě oklamat — tou svou srdečnou dobromyslností. Hastingse jste oklamal — ale mě ne. Máte z toho dobré živobytí, co — z prodeje drog — vy a ten váš strýc z Harley Street.“

„Pane Poirote…“

Challenger vstal.

Můj malý přítel na něj poklidně zamrkal vzhůru.

„To vy jste ten užitečný ‚přítel‘. Popírejte to, jak libo. Ale radím vám, jestli nechcete, aby se příslušná fakta dostala do rukou policie — radím vám, odejděte.“

A k mému naprostému ohromení Challenger skutečně odešel. Zmizel z místnosti jako blesk. Zíral jsem za ním s otevřenými ústy.

Poirot se zasmál.

„Já jsem vám to říkal, *mon ami*. Vaše instinkty se vždycky mýlí. *C'est épatant!*"

„Kokain v náramkových hodinkách —" začal jsem.

„Ano, ano. Proto ho mademoiselle Nick měla tak příhodně s sebou v sanatoriu. A protože svou zásobu vypotřebovala na bonboniéru, požádala madame o ty její, které byly plné."

„Chcete říct, že se bez toho neobejde?"

„*Non, non*. Mademoiselle Nick není závislá. Občas — pro zábavu — nic víc. Ale dnes ho potřebovala z jiného důvodu. Tentokrát to bude plná dávka."

„Chcete říct —" zalapal jsem po dechu.

„Je to tak nejlepší. Lepší než oprátka. Ale pst! To nesmíme říkat před panem Vysem, který je ztělesněný zákon a řád. Oficiálně nevím nic. Obsah těch hodinek — to pouze hádám."

„Vy vždycky hádáte správně, pane Poirote," prohlásila Frederica.

„Musím už jít," řekl Charles Vyse a s mrazivým nesouhlasem vyšel z místnosti.

Poirot sklouzl pohledem z Frederiky k Lazarovi.

„Vy se teď vezmete, že?"

„Jak nejrychleji to půjde."

„A mimochodem, pane Poirote," řekla Frederica, „já nejsem takový narkoman, jak si myslíte. Už jsem to omezila na maličkou dávku. A myslím, že teď — když mě čeká štěstí — už nebudu náramkové hodinky potřebovat vůbec."

„Doufám, že budete šťastná, madame," řekl Poirot laskavě. „Hodně jste trpěla. A přes všechno, co jste zkusila, máte dosud milosrdné srdce…"

„Já se o ni postarám," prohlásil Lazarus. „Moje firma na tom není nejlépe, ale myslím, že to dokážu zvládnout. A i když ne — tak Frederice nevadí být chudá — se mnou."

S úsměvem zavrtěla hlavou.

„Už je pozdě," pohlédl Poirot na nástěnné hodiny.

Všichni jsme vstali.

„Strávili jsme podivný večer v tomto podivném domě," pokračoval Poirot. „Myslím, že to skutečně je zlý dům, jak říká Ellen…"

Vzhlédl k obrazu starého sira Nicholase.

Pak nečekaně odtáhl Lazara stranou.

„Omlouvám se, pane, ale ze všech mých otázek zbyla jedna dosud nezodpovězená. Řekněte mi, proč jste za tenhle obraz nabídl padesát liber? Moc rád bych to věděl — chápejte, aby nezůstalo nic nevysvětleno."

Lazarus se na něj minutku díval s neutrálním výrazem. Pak se usmál.

„Víte, pane Poirote," řekl, „já jsem obchodník."

„Právě."

„Ten obraz nemá rozhodně větší cenu než dvacet liber. Věděl jsem, že když nabídnu Nick padesát, bude mít okamžitě podezření, že má větší cenu, a nechá si ho ohodnotit jinde. Tak zjistí, že jsem jí nabídl mnohem víc, než kolik skutečně stojí. Až jí příště nabídnu, že od ní koupím obraz, už ho ohodnotit nenechá."

„Ano, a pak?"

„Ten obraz támhle na protější zdi má cenu aspoň pět tisíc liber," dodal Lazarus suše.

„Aha!" Poirot se zhluboka nadechl.

„Teď už vím všechno," usmál se šťastně.

Obsah

1/ Hotel Majestic
2/ Dům na úskalí
3/ Nehody?
4/ Něco v tom být musí!
5/ Manželé Croftovi
6/ Návštěva u pana Vyse
7/ Tragédie
8/ Osudný šál
9/ A. až J.
10/ Tajemství mademoiselle Nick
11/ Motiv
12/ Ellen
13/ Dopisy
14/ Záhada zmizelé závěti
15/ Frederičino podivné chování
16/ Rozhovor s panem Whitfieldem
17/ Bonboniéra
18/ Tvář v okně
19/ Poirot pořádá představení
20/ J.
21/ Osoba K.
22/ Konec příběhu

AGATHA CHRISTIE

Dům na úskalí

Z anglického originálu Peril at End House
vydaného roku 1990 nakladatelstvím Fontana/Collins v Glasgow
přeložila Veronika Volhejnová
Redigovala Ráchel Mazúchová
Obálku navrhl Ivan Brůha
Vydala Euromedia Group k. s. — Knižní klub v Praze roku 2005
jako svou 2939. publikaci
Odpovědný redaktor Jakub Sedláček
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 208
Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první

www.euromedia.cz
www.agatha.cz

V chátrajícím panském domě na útesu.se dějí podivné věci: ze stěn padají těžké obrazy, ze skal se valí obrovské balvany, brzdy auta náhle nefungují… a jeho mladá majitelka několikrát jen taktak vyvázne životem. Nakonec do hry vstoupí střelná zbraň — a krátce poté i Hercule Poirot. Původně měl sice v úmyslu užívat si zaslouženého odpočinku ve vyhlášeném letovisku, ale když má neznámý záškodník tolik drzosti, že se pokusí dívku zastřelit téměř před jeho očima, nemůže to slavný detektiv nechat jen tak. Jenže tentokrát se zdá, že narazil na soupeře přinejmenším sobě rovného…

ISBN 80-242-1391-5